

SANDRA BROWN
SITUAȚIE LIMITĂ (STANDOFF)

Capitolul 1

— Tocmai am auzit știrile la radioul din mașină, rosti Tiel McCoy în clipa în care Gully spusese alo. Nu avea nevoie de nicio altă introducere. Deși aștepta telefonul ei, Gully se prefăcu mirat:

— Tu ești, Tiel? Cum e în concediu? Concediul ei începuse de fapt în acea dimineață, după ce părăsise Dallas-ul și se îndreptase spre vest pe autostradă. Ajunsese la Abilene, unde se opri se ca să-și vadă unchiul, care locuia de cinci ani într-un cămin de bătrâni. Tiel îl știa pe unchiul Pete ca pe un bărbat înalt și bine făcut, cu un ascuțit simț al umorului, capabil să meargă la un picnic și să se mulțumească doar cu niște costiță, sau să joace baseball într-un parc.

Astăzi mâncaseră împreună niște pește marinat, mazăre din conservă și se uitaseră la un episod din „Guiding Light”. Îl întrebase dacă îl mai putea ajuta cu ceva cât mai era acolo cu el – să-i scrie vreo scrisoare sau să-i cumpere vreo revistă. El îi zâmbise cu tristețe și îi mulțumise că a venit să-l vadă, după care se lăsă pe mâna unui infirmier care-l duse la culcare ca pe un copil.

O dată ieșită din azil, Tiel inspirase aerul aspru și înăbușitor din vestul Texas-ului, dornică să se elibereze de senzația de bătrânețe și resemnare, care domina acea instituție. Se simțea ușurată că își îndeplinise acea obligație de familie deși își reproșa

acest sentiment. Se strădui să-și alunge remușcărilor și să se gândească la concediu.

Afară era cumplit de cald pentru luna mai. Nu găsisese niciun loc la umbră unde să parcheze și în mașină era atât de cald încât putea să coacă prăjituri pe bord. Deschise radioul și căută un post care să nu difuzeze doar muzică cu Garth, George și Willie.

— O să mă distrez de minune. O să-mi priască concediul, o dată ce mi-am făcut datoria. Își tot repeta în gând aceste idei, ca pe un catehism, încercând să se convingă pe sine că așa stau lucrurile. Înainte de concediu, se gândea la această vizită ca la un laxativ amar.

Din cauza căldurii avea impresia că autostrada se ondula în fața ei. Conducea în mod automat. Gândurile îi zburau. Tiel nu era atentă la ceea ce se transmitea la radio. Doar când auzi știrile intră în priză. Ca după un impuls, totul luă viteză - mașina, pulsul lui Tiel și mintea ei.

Scormoni prin geanta de piele, scoase grăbită telefonul mobil și îl sună pe Gully pe linia directă. Intră direct în subiect, fără vorbe de prisos:

— Dă-mi niște detalii.

— Ce a spus la radio?

— Ca fiica lui Russell Dendy a fost răpită la Fort Worth, de un student, cu puțin timp în urmă.

— Păi, asta-i povestea, îi confirmă Gully.

— Povestea, povestea, dar eu am nevoie de amănunte.

— Dar ești în concediu, Tiel.

— Renunț la concediu. Întorc imediat ce mi se ivește ocazia. Tiel se uită la ceasul de pe bord. O să ajung acolo la...

— Stai un pic. Unde te afli acum?

— Cam la cincizeci de kilometri vest de Abilene.

— Hmmm.

— Ce e, Gully?

Palmele i se umeziseră. Simțea cum i se strânge stomacul, senzație pe care o avea ori de câte ori se afla în fața unei povești de senzație. Acea invazie de adrenalină era de neconfundat.

— Te îndreptți spre Angel Fire, nu?

— Da.

— La nord-est de New Mexico... Da, asta-i.

Probabil că Gully se uita pe o hartă în timp ce vorbea.

— Nu, las-o baltă. Nu e cazul să preiei tu reportajul ăsta, Tiel. O să te încurce.

Gully o provoca și ea era pe deplin conștientă de intenția lui, însă în clipa aceea nu-i păsa că era momită. Voia reportajul ăsta. Răpirea fiicei lui Russell Dendy era o știre trăsnet și avea să devină de-a dreptul senzațională.

— Nu-mi pasă dacă fac un ocol. Spune-mi pe unde să o apuc.

— Bine, zise el pe un ton nevinovat, dacă așa vrei tu.

— Vreau.

— O.K. La mică distanță în fața ta este un loc de întoarcere pe autostrada 208. Ia-o spre sud, spre San Angelo. La sud de San Angelo o să te intersectezi...

— Gully, cam câți kilometri o să ocolesc?

— Am înțeles că nu-ți pasă.

— Nu-mi pasă, dar aş vrea să știu. Cam cât, aproximativ?

— Păi. Să vedem. O să faci cam... trei sute de kilometri.

— De la Angel Fire? întreabă ea amărâtă.

— De unde te afli acum. Nu mai contează cât timp îți ia ca să ajungi la San Angelo.

— Trei sute de kilometri?

— Dintr-o bucată.

Tiel oftă, dar avu grijă ca el să nu audă.

— Deci, merg pe autostrada 208 la sud de San Angelo și pe urmă?

Proptise volanul cu genunchiul, ținea telefonul cu mâna stângă și nota cu dreapta. Mașina avea o viteză de croazieră, dar mintea ei zbura. Plăcerea de a fi ziaristă era mai puternică decât nevoia de odihnă. Gândul la serile plăcute petrecute într-un balansoar, pe o verandă, fu alungat de plăcerea noutăților și a interviurilor.

Dar se pripea. Îi lipseau datele precise. Când îi ceru aceste date, Gully o refuză:

— Nu acum, Tiel. Eu sunt ocupat până peste urechi, iar tu ai de parcurs sute de kilometri. Când o să ajungi acolo, o să-ți dau mai multe amănunte.

Frustrată și pufăind supărată pe Gully, care se dovedea atât de zgârcit cu amănuntele, ea îl întreabă:

— Mai spune-mi o dată numele orașului.

— Hera.

*

Autostrada era străjuită pe ambele părți de o preerie fără sfârșit, pe care din când în când se vedeau păscând cirezi de vite. Sondele petroliere se conturau la orizont. Adesea trecea prin fața mașinii câte un ghem de iarbă uscată purtat de vânt. O dată trecută de San Angelo, traficul scăzuse în intensitate.

Ciudată mai este și viața asta, gândi ea.

În mod normal ar fi luat un avion spre New Mexico, dar cu câteva zile în urmă, se hotărâse să meargă cu mașina la Angel Fire, nu numai ca să-l vadă pe unchiul Pete, ci și ca să intre în atmosfera de

concediu. Lunga călătorie cu mașina i-ar fi dat posibilitatea să se relaxeze, să se dezmoștească, astfel încât înainte de a sosi în stațiunea montană să se afle într-o stare psihică proprie vacanței.

Acasă, în Dallas, se mișca cu viteza luminii, mereu pe fugă, mereu sub presiunea timpului. În această dimineață, când ajunse la marginea vestică a orașului Fort Worth, după ce lăsase în urmă atmosfera citadină și concediul devenise o realitate, începuse să se gândească la zilele idilice ce o așteptau. Visase cu ochii deschiși la pârlășe limpezi și vesele, la plimbări pe poteci străjuite de ploi, la aerul rece și proaspăt, la diminețile tihnite pe care urma să le petreacă cu o ceașcă de cafea și cu un roman.

Nu va mai fi sclava vreunui program, ci își va permite ore întregi de lăncezeală, ceea ce era nemaipomenit. Tiel McCoy fugea de plictiseală. Amânase deja de trei ori acest concediu.

— Dacă nu-ți iei zilele astea, le pierzi, îi amintise Gully. Și se strânseseră destule.

Gully îi făcuse capul calendar explicându-i cât de bine se va simți și cum își va îmbroșta forțele, dacă își va lua o vacanță. Și toate astea i le spunea un om care nu-și luase decât câteva zile de concediu în ultimii patruzeci și ceva de ani – punând la socoteală și săptămâna în care își scosese vezica biliară.

Iar când ea îi amintise de acest lucru, Gully o certase:

— Chiar asta doresc să înțelegi. Vrei să ajungi o fosilă jalnică, urâtă și zbârcită ca mine? Apoi atinse punctul sensibil. Dacă îți iei un concediu, nu înseamnă că o să-ți ratezi cariera. O să ai destule ocazii să faci reportaje atunci când te vei întoarce.

Tiel înțelese sensul ascuns al vorbelor lui, îmbufnată că el își dăduse prea bine seama de

adevăratul motiv care o făcea să nu-și ia concediul, fie și câteva zile. Cu greu se hotărî să plece pentru o săptămână. Și-a făcut toate rezervările și planul de călătorie. Dar orice plan suportă modificări. Și dacă se putea spune așa, aceste modificări au fost determinate de vestea răpirii fiicei lui Dendy.

Tiel ținea receptorul telefonului public între degetul mare și arătător, scârbită de jegul care-l acoperea.

— Ei, Gully. Am ajuns. De fapt, nu prea. M-am rătăcit.

Gully chicoti.

— Ești așa de nerăbdătoare încât nu mai poți fi atentă pe unde o iei?

— Vorbești de parcă am trecut pe lângă o mare metropolă fără s-o observ. Chiar tu ai spus-o, locul ăsta nici măcar nu apare pe hartă.

Îi dispăruse simțul umorului de când îi înțepenise fundul pe scaun. O dureau spatele de la atâtea ore de condus mașina. De când vorbise cu el, oprise o singură dată, și atunci doar pentru că era imperios necesar. Era flămândă, însetată, obosită, nervoasă, o dureau tot corpul și era moleșită pentru că mersese multă vreme cu soarele în față. Aerul condiționat din mașină devenise umed. I-ar fi prins bine un duș.

Întrebarea lui Gully nu o binedispuse.

— Și cum ai izbutit să te rătăcești?

— M-am rătăcit după ce a apus soarele. Peisajul este identic din orice parte l-ai privi. Iar după ce a apus soarele, a fost și mai rău. Te sun de la un magazin dintr-un oraș cu o populație de opt sute douăzeci și trei de suflete, după cum scrie pe indicatorul de la intrare, dar părerea mea este că faimoasa Cameră de Comerț a umflat cifra. Magazinul ăsta este singurul loc luminat

pe o rază de câțiva kilometri. Se numește Rojo, și nu mai știu cum.

— Flats. Rojo Flats.

Bineînțeles că Gully știa denumirea completă a acelui cătun necunoscut. Probabil că știa și numele primarului. Gully știa tot. Era o enciclopedie ambulantă. Colecționa informațiile așa cum colecționează fustangii numerele de telefon ale fetelor.

Postul de televiziune unde lucra Tiel avea un director de știri, dar cel investit cu această funcție o exercita dintr-un birou mochetat și era mai degrabă administrator și contabil, decât un adevărat coordonator.

Omul din tranșee, cel care lucra direct cu reporterii, ziariștii, fotografii și editorii, cel care aranja programele, care asculta reportaje lacrimogene și care mânca și pietre, dacă era nevoie, cel care conducea de fapt toată activitatea de știri era Gully, redactorul însărcinat cu distribuirea reportajelor.

El lucra la postul de televiziune încă de la înființarea acestuia, la începutul anilor '50, și se hotărâse că va pleca de acolo doar cu picioarele înainte. Mai degrabă ar fi murit decât să se pensioneze. Lucra câte șaisprezece ore pe zi și îi părea rău că pierde restul timpului. Avea un vocabular colorat, făcea nenumărate comparații, deținea un întreg arsenal de povești din trecutul activității prestate și se părea că nu mai avea o altă viață în afara știrilor. Prenumele lui era Yarborough, dar puțini își mai aminteau de asta. Toți îl știau drept Gully.

— Îmi dai sau nu reportajul ăsta?

Lui Gully nu-i plăcea să-i forțeze cineva mâna.

— Și planurile tale de vacanță?

— Sunt în vacanță.

— Aha.

— Sunt în vacanță! Nu renunț la săptămâna de concediu. Doar că o să-i mai amân puțin debutul, asta-i.

— Și ce-o să spună noul tău iubit?

— Ți-am mai spus de o mie de ori că nu exista niciun iubit.

El râse răgușit, un râs de fumător care aprinde țigară de la țigară; știa prea bine că ea minte și că e conștientă de faptul că n-o crede.

— Ai blocnotesul?

— Ăăă, da.

Dacă receptorul acela avea microbi, probabil că ea îi adunase pe toți. Resemnată, și-l puse pe umăr și îl ținu cu obrazul, pentru a scoate din geantă un blocnotes și un pix, pe care le așeză pe mica teigheă metalică de sub telefonul atârnat pe perete.

— Spune!

— Numele tânărului este Ronald Davison, începutu Gully.

— Am auzit asta la radio.

— I se spune Ronnie. Este la colegiu într-un an terminal, ca și fiica lui Dendy. Nu va lua un premiu, dar se pare că e un student bunicel. N-a mai avut probleme până acum. A ieșit din cămin de dimineață, apoi a zbughit-o ca din pușcă cu Toyota lui, împreună cu Sabra Dendy.

— Copilul lui Russ Dendy.

— Singurul lui copil.

— Se ocupă și FBI de caz?

— FBI, jandarmeria, tot ce poartă insignă se ocupă de cazul ăsta. Toți cer jurisdicție și vor să le aparțină cazul.

Tiel avu nevoie de câteva clipe ca să analizeze amplitudinea acestui reportaj. Micul hol în care era

amplasat telefonul ducea la toaletele publice. Pe o ușa era desenată o fată într-o fustă cu franjuri. Și, previzibil, pe cealaltă, silueta unui tânăr în pantaloni de piele, cu o pălărie cu boruri largi care învârtea un lasou deasupra capului.

Uitându-se pe hol, Tiel îl observă pe bărbatul arătos care tocmai intra în magazin. Era înalt, suplu și avea o pălărie pe ochi. Acesta îi făcu semn casierei, al cărei păr încrețit era vopsit într-o nefericită nuanță de ocru.

În apropierea lui Tiel se afla un cuplu de bătrânei care scotoceau printre suveniruri, fără a da semne că s-ar grăbi să se întoarcă la automobilul lor. Tiel presupunea că automobilul de la stația de benzină le aparținea acestora. Femeia citea, prin niște lentile bifocale, ingredientele conținutului unui borcan aflat pe raft. Tiel o auzi exprimându-și uimirea:

— Ardei iuți în aspic. Dumnezeu!

Pe urmă, cei doi se apropiară de Tiel, îndreptându-se fiecare către toaleta corespunzătoare.

— Să nu stai mult, Gladys, spuse bărbatul. Avea niște picioare albe, subțiri, fără pic de păr pe ele și arăta caraghios în șortul kaki și în încălțările cu tălpi groase.

— Tu vezi-ți de treaba ta, iar eu o să-mi văd de a mea, replică bătrânica și când trecu pe lângă Tiel îi făcu acesteia cu ochiul în sensul că „suntem noi mai deștepte decât bărbații ăștia”. Într-o altă situație, lui Tiel i-ar fi plăcut să-i urmărească pe bătrânei, dar acum citea cu atenție ce notase, aproape cuvânt cu cuvânt, din ceea ce-i spusese Gully.

— Ai spus „ca din pușcă”. Ciudată combinație de cuvinte, Gully.

— Poți să păstrezi un secret? Gully coborî vocea mult. Voi fi terminat dacă se află ceva înainte de

următorul nostru buletin de știri. Suntem înaintea tuturor celorlalte canale de televiziune și ziare din stat.

Tiel simți furnicături în pielea capului, așa cum se întâmpla ori de câte ori afla ceva ce nu știau alți reporteri, sau când descoperea acel element care o plasa în fruntea celorlalți. Când știrea ei exclusivă îi putea aduce vreun premiu în jurnalistică sau prețuirea colegilor, ori râvnitul post din Nine Live.

— Cui aș putea să-i spun, Gully? Lângă mine se află un tânăr cow-boy care-și cumpără niște bere, o bătrânică cu bărbatu-său, din alt stat, presupun asta după accent, și doi mexicani care nu vorbesc engleza. Cei doi mexicani intraseră între timp în magazin și discutau în spaniolă, în timp ce-și încălzeau niște burrito într-un cuptor cu microunde.

Gully spuse:

— Linda...

— Linda? Ea a primit reportajul?

— Tu ești în concediu, ai uitat?

— Într-un concediu pe care m-ai forțat să-l iau, exclamă Tiel.

Linda Harper era o altă reporteră al dracului de bună, rivala ei. Pe Tiel o deranja faptul că Gully îi dăduse Lindei minunăția de reportaj care, de fapt, ar trebui să-i aparțină ei. Cel puțin așa vedea ea lucrurile.

— Vrei să ascuți sau nu? o întreabă Gully arțăgos.

— Spune.

Bătrânelul ieși de la toaletă, merse până la capătul holului și se opri ca să o aștepte pe nevastă-sa. Ca să-și mai omoare timpul, scoase o cameră video dintr-o pungă de plastic și începu să meștească.

— Linda i-a luat un interviu celei mai bune prietene a Sabrei Dendy în după-amiaza asta. Ține-te bine. Fata este gravidă cu copilul lui Ronnie Davison. În

opt luni și ceva. Au ținut secret asta.

— Glumești. Și familia Dendy nu a aflat?

După cum spune prietena Sabrei, nimeni nu a știut. Până aseară. Cei doi le-au dat vestea părinților lor, iar Russ Dendy a explodat.

Mintea lui Tiel o luase înainte, completând necunoscutele.

— Așadar, nu este o răpire. Este o poveste gen Romeo și Julieta actuală.

— N-am spus asta.

— Dar...?

— Dar la asta m-am gândit și eu. O părere a prietenei și confidentei Sabrei Dendy. Ea pretinde că Ronnie Davison este înnebunit după Sabra și nu i-ar face niciun rău. Spunea că Russell Dendy luptă de un an împotriva acestei legături: nimeni nu e suficient de bun pentru fiica lui, sunt prea tineri să știe ce vor, trebuie să-și termine colegiul; astea sunt argumentele. Cred că înțelegi cum stau lucrurile.

— Da.

În situația dată lucrul deranjant era că nu Tiel McCoy se afla în mijlocul ei, ci Linda Harper. La dracu'! Tocmai acum și-a găsit să plece în concediu.

Mă întorc diseară, Gully.

— Nu.

— Încep să cred că m-ai trimis în călătoria asta nebunească pentru a mă împiedica să mă întorc.

— Nu e adevărat.

— La ce distanță sunt de El Paso?

— El Paso? Ce treabă ai tu cu El Paso?

— Sau San Antonio. Care dintre ele este mai aproape. Aș putea să ajung acolo diseară și să iau un avion de dimineață. Au vreun orar de curse la îndemână? Când este primul zbor spre Dallas?

— Ascultă-mă, Tiel. Reportajul este deja

repartizat. Bob se ocupă de partea juridică, iar Linda de prieteni, profesori și familii. Steve s-a mutat practic în casa familiei Dendy, astfel încât va fi prezent, în caz că apare vreun mesaj cu cerere de răscumpărare, lucru de care mă îndoiesc. Mai mult, probabil că acești tineri își vor face apariția înainte de a ajunge tu la Dallas.

— Atunci ce caut eu aici în pustietatea asta?

Bătrânelul o privi curios peste umăr.

— Ascultă, șuieră Gully. Prietena? Sabra i-a spus acum câteva săptămâni că cei doi s-ar putea să plece în Mexic.

Îmbunată de faptul că se afla mai aproape de frontiera cu Mexicul decât de Dallas, Tiel îl întrebă:

— Unde anume în Mexic?

— Nu știe. Sau n-a vrut să spună. Linda abia a reușit să smulgă informația asta de la ea. Fata nu voia să-și trădeze prietena. Singurul lucru pe care i l-a mai spus a fost că tatăl lui Ronnie – tatăl lui adevărat (maică-sa s-a recăsătorit) este de partea lor. Cândva s-a oferit să-i ajute dacă vor avea nevoie.

— O să-ți pară rău că ai urlat la mine când o să-ți spun unde trăiește el. Ia ghici?

— Hera.

— Ești mulțumită?

Tiel ar fi trebuit să-și ceară scuze, dar n-o făcu. Și Gully înțelese.

— Cine mai știe de asta?

— Nimeni. Dar se va afla. Avantajul nostru constă în faptul că Hera este un orașel mic și puțin vizitat.

— Mie-mi spui? mormăi ea.

— Când vor afla, le va lua mult timp să ajungă acolo, chiar și cu elicopterul Tu ești avantajată.

— Gully, te iubesc! spuse ea plină de

exuberanță. Spune-mi pe unde s-o iau.

Bătrânica ieși de la toaletă și se apropie de soțul ei. Îl certă pentru faptul că umbla la camera video și îi ceru să o bage înapoi în pungă, înainte de a o strica.

— De parcă tu ai fi expertă în camere video, replică bătrânelul.

— Eu mi-am făcut timp să citesc instrucțiunile, spre deosebire de tine.

Tiel își vârî degetul în ureche ca să-l audă mai bine pe Gully.

— Cum se numește tatăl? Presupun că Davison.

— Am adresa și numărul de telefon.

Tiel își notă grăbită datele care erau furnizate.

— Și am programată o întâlnire cu el?

— Mă ocup acum de asta. S-ar putea să nu vrea să apară la televiziune.

— Îl fac eu să fie de acord, spuse ea sigură de sine.

— Trimit un elicopter cu un fotograf.

— Kip, dacă se poate

— Vă puteți întâlni la Hera. Voi face interviu mâine, imediat ce aranjăm cu Davison. Pe urmă poți să-ți continui călătoria.

— Dacă nu apare și altceva.

— Nu, am să-ți pun o condiție. Tiel și-l imaginează dând încăpățânat din cap. Tu te ocupi doar de partea asta. Pe urmă pleci la Angel Fire. Și cu asta, basta. Am terminat

— Bine. De ce să nu fie de acord acum? Pe armă, putea să se certe cu el, în caz că mai apărea ceva.

— Bine, să vedem. Cum să ieși din Rojo Flats... Probabil că harta se afla chiar în fața lui, pe birou, pentru că după doar câteva secunde începu să-i dea

instrucțiuni. Nu-ți ia mult până acolo. Ți-e somn?

Niciodată nu era mai trează ca atunci când făcea un reportaj. Problema consta în faptul că nu reușea să doarmă.

— O să cumpăr ceva cu cofeină.

— Să mă suni când ajungi acolo. Ți-am rezervat o cameră la singurul motel care există în localitate. Îl găsești ușor. Mi s-a spus că se află lângă un semafor - singurul de fapt. Te vor aștepta ca să-ți dea cheia de la cameră. Apoi el o întrebă pe un ton ironic: O să se supere noul tău iubit?

— Gully, îți spun pentru ultima oară ca nu exista niciun iubit.

Tiel închise telefonul și formă numărul noului ei iubit.

Joseph Marcus muncea la fel de mult ca și ea. Pentru că urma să plece a doua zi dis-de-dimineață, Tiel își zise că el se afla încă la birou, ca să-și pună lucrurile în ordine, deoarece lipsea câteva zile. Nu se înșelase. Joseph răspunse la telefon al doilea apel.

— Ești plătit pentru ore suplimentare? îl tachină ea.

— Tiel? Bună. Mă bucur că m-ai sunat.

— După mult timp. Mă temeam că n-o să te mai prind.

— Unde ești?

— Undeva în necunoscut.

— Te-ai descurcat? Ai avut vreun necaz cu mașina?

— Nu, totul e grozav. Te-am sunat din două motive. Mai întâi, pentru că mi-e dor de tine.

Așa trebuia să-l ia. Ca să știe că această călătorie mai era valabilă, era doar amânată nu anulată. Trebuia să-l asigure că totul era perfect și abia pe urmă să-i aducă la cunoștință că intervenise ceva în

vacanța lor.

— Dar m-ai văzut aseară.

— Da, dar pentru scurtă vreme, și ziua este lungă. Pe urmă, te-am sunat ca să-ți amintesc să-ți pui un costum de baie în bagaje. Piscina de la complex este publică.

După o pauză, el spuse:

— Da, e bine că m-ai sunat. Trebuia să vorbesc cu tine.

Ceva în vocea lui o făcu să nu se aștepte la o bucurie. Amuți, lăsându-l pe el să rupă tăcerea.

— Te-aș fi putut suna pe celular azi, dar nu prea aveam curaj să-ți spun... De fapt... Îmi pare atât de rău. Nici nu-ți poți închipui cât de rău îmi pare.

Tiel se concentrează asupra nenumăratelor găurele făcute în pereții care înconjurau telefonul. Privi atât de intens, fără să clipească, încât acele găurele începură să se suprapună. Se întrebă fără să vrea la ce oare serveau acele găurele.

— Din păcate nu pot să plec mâine.

Tiel își ținuse răsuflarea. Acum expiră adânc, ușurată. Schimbarea lui de plan era în favoarea ei și îi atenua sentimentul de vinovăție.

Înainte ca ea să spună ceva, Joseph continuă.

— Știu cât de mult ai așteptat această călătorie. La fel ca și mine, se grăbi el să adauge.

— Hai, nu mai fi așa de supărat, Joseph. Apoi continuă pe un ton vinovat: Adevărul este că te-am sunat ca să-ți spun că și eu mai am nevoie de încă vreo două zile ca să ajung la Angel Fire. Așa că nu mă deranjează o scurtă amânare. Am putea să ne întâlnim, să zicem, marți în loc de mâine?

— Nu înțelegi ce vreau să spun, Tiel. Nu ne mai putem întâlni deloc.

Găurelele se suprapuseră din nou.

— Aha, înțeleg. Ce păcat. Ei...
— Am avut probleme aici. Nevastă-mea a găsit
biletul de avion și...

— N-am înțeles.

— Am spus că nevasta mea a găsit...

— Ești însurat?

— ... Da. Credeam că știi.

— N-am știut. Mușchii feței i se crispară. Nu te-ai gândit să-mi vorbești vreodată de o doamnă Marcus.

— Pentru că nevasta mea nu are nicio legătură cu tine, cu noi. De fapt, nu mai am o căsnicie adevărată de multă vreme. Când o să-ți explic cum stă situația, o să înțelegi.

— Ești însurat. De data asta era o afirmație, nu mai era o întrebare.

— Tiel, ascultă-mă...

— Nu, nu. N-o să te ascult, Joseph. O să închid telefonul, nenorocitul.

Tiel mai ținu o vreme receptorul în mână până să-l atârne din nou în furcă, acel receptor de care îi fusese scârbă să se atingă cu zece minute în urmă. Se sprijini de telefon, apăsând cu fruntea metalul perforat, în timp ce continua să țină strâns în mână receptorul.

Însurat. Ar fi fost prea frumos ca să fi fost adevărat, iar el era într-adevăr frumos.

Joseph Marcus cel arătos, fermecător, prietenos, inteligent, plin de succes și cu bani mulți, era însurat. Dacă n-ar fi existat biletul de avion, ar fi avut o aventură cu un bărbat însurat.

Se strădui să nu vomite și avu nevoie de ceva timp ca să se controleze. O să-și lingă rănila mai târziu, o să se certe pentru faptul că a fost așa de fraieră și o să-l blesteme. Acum însă avea treabă.

Spusele lui Joseph o lăsaseră perplexă. Apoi o cuprinse furia. Se simțea cumplit de rănită, dar, mai

mult decât orice, era necăjită că fusese atât de credulă și cu atât mai mult nu avea să-i permită ticălosului să-i reducă pofta de lucru.

Munca era universul în care se refugia, unde găsea alinare. Când era fericită, lucra. Când era tristă, lucra. Când era bolnavă, lucra. Munca era leacul tuturor relelor, remediul ei pentru orice. Chiar și pentru profunda dezamăgire sentimentală prin care trecea.

Simțea asta.

Își regăsi mândria, împreună cu însemnările legate de reportajul despre familia Dendy și cu instrucțiunile lui Gully. Gata! Trebuia să se mobilizeze.

În comparație cu întunericul din hol, lumina fluorescentă din magazin părea anormal de puternică. Cow-boy-ul plecase. Bătrâneii se uitau prin niște reviste, cei doi vorbitori de spaniolă își mâncau porția de burrito și discutau liniștit.

Tiel simți privirile lor pătrunzătoare, când trecu pe lângă ei în drum spre frigidere. Unul îi spuse ceva celuilalt, și izbucniră în râs. Era ușor de ghicit ce comentariu făcuse. Din fericire, spaniola ei era sub orice critică.

Tiel deschise ușa frigiderului și alese un pachet cu șase cutii de cola. De pe un raft cu mâncare luă o pungă de semințe. În timpul colegiului descoperise că spartul semințelor sărate între dinți, ca să ajungă la miez, era un bun exercițiu, deoarece te ținea treaz atunci când studiai. Spera să meargă și la condus.

Se gândi îndelung dacă să ia și o cutie cu caramele de ciocolată. Faptul că bărbatul cu care se întâlnea de săptămâni întregi se dovedise a fi căsătorit nu însemna că trebuia să exagereze. Și totuși, dacă ar fi fost să se bucure de ceva...

Camera de luat vederi din colțul tavanului explodează, bucățile de sticlă și metal se împrăștiară

peste tot.

Instinctiv, Tiel se ghemuise din cauza zgomotului asurzitor. Camera de luat vederi nu explodase din senin. Un tânăr intrase în magazin și trăsesese în ea cu un pistol pe care apoi, îl îndreptă spre casieră. Acesteia îi îngheță în gâtleej țipătul ascuțit.

— Este un jaf, spuse tânărul pe un ton melodramatic, anunț care era inutil deoarece lucrurile vorbeau de la sine.

Tânărul i se adresa fetei care intrase o dată cu el în magazin:

— Sabra, fii atentă la ceilalți. Dacă mișcă cineva, avertizează-mă.

— Bine, Ronnie.

Măi să fie, se miră Tiel. Acum chiar că am pus mâna pe reportaj.

Nu mai era nevoie să meargă până la Hera. Reportajul venise singur la ea.

Capitolul 2

— Hei, tu! Ronnie Davison îndreptă pistolul spre Tiel. Vino aici. Culcă-le pe podea. Tiel reacționează cu întârziere din cauza uimirii. Apoi dădu drumul la punga de semințe și la baxul de Cola, după care se întinse cu fața la pământ. Acum, după ce-și mai revenise după primul șoc, îi stătea pe limbă să-l întrebe pe agresor de ce amesteca o răpire cu un jaf armat. Se îndoia însă că tânărul i-ar fi răspuns cu plăcere la întrebare. Mai mult, până nu afla ce anume avea de gând cu ea și cu ceilalți, poate că era mai bine să nu se dea de gol că

este reporter și că știe cine sunt.

— Veniți aici și așezați-vă, le strigă el bătrânilor. Hei, voi doi. Îndreptă arma spre cei doi mexicanii. Acum! Mișcați-vă!

Cei doi bătrânei se conformară imediat, dar mexicanii rămaseră la locurile lor.

— Vă împușc dacă nu veniți aici! strigă Ronnie. Fără să ridice capul sau să-l întoarcă, Tiel spuse:

— Ei nu știu englezește.

— Taci din gură!

Ronnie Davison sparse bariera de limbaj și se făcu înțeleș cu ajutorul pistolului. Mișcându-se încet, fără niciun chef, cei doi se alăturară celor doi bătrânei.

— Mâinile la ceafă!

Toți se conformară, grăbiți, ordinului.

De-a lungul anilor, Tiel se ocupase de zeci de reportaje în care oameni nevinovați, care ajunseseră să fie martori la o crimă, erau adeseori găsiți la locul cu pricina, cu fața în jos, morți, împușcați în ceafă, din simplul motiv că fuseseră întâmplător în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Oare așa va lua sfârșit și viața ei?

În mod ciudat, nu era așa speriată pe cât era de furioasă. Nu reușise să facă în viață tot ce și-ar fi dorit! Snowboarding-ul părea un lucru extraordinar, dar nu apucase până acum să încerce așa ceva. Greșit: nu-și făcuse timp pentru așa ceva. Nu fusese niciodată la Napa Valley. Și-ar fi dorit să mai vadă Parisul o dată, nu ca o simplă liceană supravegheată strict, ci de una singură, liberă să se plimbe pe marile bulevarde.

Mai existau și alte lucruri pe care nu apucase să le facă. Fie și numai reportajele pe care le-ar fi ratat dacă ar fi muri acum. Linda Harper ar fi primit *Nine Live*, în locul ei, și nu era cinstit.

Cariera o obseda. Împreună cu prietenele ei,

care nu erau căsătorite, glumeau în legătură cu vârsta lor, deși în sinea ei era chinuită de ticăitul ceasului biologic. Dacă ar fi murit în seara, faptul de a avea un copil ar fi fost unul din visele ei rămase neîmplinite.

Și mai era încă ceva. Lucrul acela mare. Vina apăsătoare care îi alimenta ambiția. Nu încercase încă să facă pasul cel mare. Încă nu se căise pentru cuvintele grele, usturătoare, care în mod tragic, se dovediseră profetice. Trebuia să trăiască pentru a repara greșeala.

Tiel își ținu respirația, așteptând glonțul.

Dar pe Davison, momentan, îl preocupa altceva.

— Tu, ăla din colț, strigă el. Vino aici imediat! Altfel îi omor pe bătrâni. Viața lor depinde de tine.

Tiel ridică fruntea doar atât cât să privească prin oglinda în formă de ochi de pește, ce se afla în colțul tavanului. Presupunerea ei fusese greșită. Cowboy-ul nu plecase. Îl văzu în oglindă cum pune la loc, calm, o carte în raft. Îndreptându-se spre locul indicat, bărbatul își scoase pălăria și o așeză pe un raft. Tiel avu o clipă impresia că-l cunoștea de undeva, dar își zise că i se părea numai, pentru că-l văzuse atunci când intrase în magazin.

În tot acest timp, casiera golea conținutul sertarului de bani într-un sac de plastic. Era clar că acest magazin aflat la capătul lumii nu era prevăzut cu sistem de alarmă. Din câte își putea da seama Tiel, erau bani mulți în sacul pe care Sabra Dendy îl luase de la casieră.

— Am luat banii, Ronnie, spuse fiica unuia din cei mai bogați oameni din Fort Worth.

— Bine, răspunse tânărul, neștiind cum să acționeze în continuare. Hei, tu, i se adresă casierei speriate. Așază-te lângă ceilalți.

Femeia, care nu cântărea mai mult de patruzeci

de kilograme, năduşise din greu şi era o apariţie ciudată în peisaj. Pielea care-i atârna de pe braţele slabe se întinsese pe podea, iar ea sughiţa spasmodic.

Fiecare în parte avea felul lui de a se manifesta în faţa fricii. Bătrâneii nu mai respectară ordinul dat de Ronnie de a ţine mâinile la ceafă. Mâna dreaptă a bărbatului strângea spasmodic mâna nevastei sale.

Asta-i situaţia, se resemnă Tiel, acum o să ne omoare.

Închise ochii şi încercă să spună o rugăciune, dar trecuse destulă vreme de când nu mai făcuse aşa ceva şi nu-i era la îndemână. Limbajul poetic al Bibliei Sf. James o depăşea. Ar fi vrut ca rugăciunea ei să fie clară şi emoţionantă, convingătoare şi solemnă, îndeajuns de convingătoare ca să-l distragă pe Dumnezeu de la toate celelalte rugăciuni care îi erau adresate în aceeaşi clipă.

Dar, probabil că Dumnezeu nu era de acord cu motivele ei pur egoiste de a trăi, aşa încât tot ce putu ea rosti în acea clipă fu: „Dumnezeule din ceruri, nu mă lăsa să mor”.

Când un ţipăt rupse tăcerea, Tiel se gândi că acesta venea cu siguranţă din gura casierei. O privi rapid pe femeia de lângă ea, ca să vadă ce păţise, însă casiera bolborosea, nu striga.

Sabra Dendy era cea care urlase aşa, şi după acel prim sunet sinistru ea continuă:

— Vai, Dumnezeule! Ronnie!

Băiatul se grăbi spre ea.

— Sabra? Ce s-a întâmplat? Ce este?

— Cred că... Vai, Dumnezeule!

Tiel nu se mai putu abţine şi ridică fruntea ca să vadă ce se întâmplă. Fata tremura toată şi privea la lichidul care i se scurgea pe picioare.

— Mi s-a rupt apa.

Ronnie își întoarse capul și o privi pe Tiel.

— Ce spune?

— I s-a rupt punga cu lichid. Tiel pronunțase cuvintele rar, afișând mai multă siguranță decât avea în realitate. De fapt, inima îi bătea nebunește. Incidentul îl putea determina să termine mai repede treaba, adică să-i împuște și pe urmă să se ocupe de problema iubitei sale

— Da, tinere. Deloc înfricoșată, bătrânica se ridică și i se adresează cu un curaj pe care îi demonstrase și atunci când îi făcuse capul calendar soțului ei pentru că umbla la camera video. O să vină copilul.

— Ronnie? Ronnie? Sabra își strânse fusta între coapse de parcă ar fi vrut să se împotrivească naturii. Îndoi genunchii, apoi se ghemui pe podea, sprijinindu-se pe călcâie. Ce ne facem acum?

Fata era într-adevăr speriată. Nici ea și nici Ronnie nu păreau familiarizați cu un jaf armat. Și nici cu o naștere. Prinzând puțin curaj, Tiel se ridică.

— Vă propun...

— Tu să taci din gură, strigă Ronnie. Tăceți cu toții din gură!

Îndreptă pistolul spre ei și îngenunche lângă Sabra.

— Au dreptate? Asta înseamnă că se naște copilul?

— Cred că da, zise Sabra cu lacrimile curgându-i pe obraji. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Cât durează... până naști?

— Nu știu. Depinde, cred

— Te doare?

Lacrimile inundară iar fața fetei.

— Mă doare de vreo două ore.

— De două ore! strigă el speriat.

— Dar m-a durut puțin. Nu foarte rău.

— De ce nu mi-ai spus nimic?
— Dacă este pe cale să nască... interveni Tiel.
— Ți-am spus să taci! strigă el.
— Dacă stă să nască de mai multă vreme, continuă ea ținându-l cu privirea, ar trebui să apelezi la un doctor. Imediat.

— Nu, spuse Sabra repede. N-o lua în seamă, Ronnie. I se agăță de mânecă. Mă simt bine. Mă...

Durerea îi schimonosi fața. Respira greu.

— Vai, Dumnezeule. Vai, lisuse.

Ronnie se uită lung la Sabra, mușcându-și buza. Mâna în care ținea pistolul începu să-i tremure.

Unul din mexicani – cel mai scund – sări în picioare și se repezi la cei doi tineri.

— Nu! strigă Tiel.

Cow-boy-ul încercă să-l prindă pe mexican de un picior, dar nu reuși.

Ronnie trase.

Glonțul sparse ușa de sticlă a frigiderului și intra într-un borcan.

Mexicanul se opri. Până să se oprească de tot, inerția îi făcu trupul să se balanseze ușor înainte și înapoi, de parcă ar fi avut cizmele lipite de podea.

— Stai acolo că te împușc! Fața lui Ronnie, congestionată, îl făcu pe mexican să priceapă. Cel mai înalt îi vorbi prietenului său în spaniolă, încet și imperativ. Acesta se retrase de unde pornise și se culcă din nou la pământ.

Tiel îl urmărea cu privirea.

— Ai fi putut să o iei în țeastă, zise Tiel. Păstrează-ți curajul pentru altă dată, da? N-am de gând să fiu omorâtă din pricina ta.

Deși nu înțelegea limba, acesta își dădu seama de sensul cuvintelor. Ochii lui se umplură de ură pentru că fusese pus la punct de o femeie, dar lui Tiel

puțin îi păsa. Ea își întoarse privirea către cei doi tineri. Acum, Sabra stătea pe o parte, cu genunchii îndoiți. Pentru moment părea liniștită.

În schimb, Ronnie părea pe punctul de a-și pierde cumpătul. Lui Tiel nu-i venea să creadă: într-o singură după-amiază, băiatul putea să se transforme dintr-un student liniștit într-un criminal cu sânge rece. Tiel era sigură că nu-i stătea în fire să omoare pe cineva, chiar și în legitimă apărare. Dacă ar fi vrut să-l împuște pe mexicanul care-l iritase, ar fi putut s-o facă cu ușurință. Acum era la fel de speriat ca toți ceilalți de faptul că apăsase pe trăgaci. Tiel bănuia că băiatul greșise ținta intenționat și că trăsesese cu pistolul doar ca să-și susțină amenințarea.

Sau se înșela?

După spusele lui Gully, Ronnie Davison provenea dintr-o familie destrămată. Tatăl său locuia undeva departe, așa că nu-l putuse vizita des. Ronnie locuia cu mama sa și cu tatăl său vitreg. Nu cumva Ronnie avea vreo problemă din cauza asta? Nu cumva avea tulburări de personalitate din cauza separării forțate de tatăl său și era stăpânit de ură și neîncredere? Nu cumva își ascunsese impulsurile criminale, așa cum, împreună cu Sabra, ascuseseră și sarcina? Nu cumva fusese scos din sărite de reacția lui Russell Dendy la auzirea veștii? Băiatul era disperat, iar disperarea îl putea împinge la acte necugetate.

Dacă Tiel și-ar da cu părerea, probabil că ar fi prima împușcată. Dar ea nu putea să stea pur și simplu acolo și aștepte să moară fără măcar să încerce să se opună.

— Dacă îți pasă măcar puțin de fata asta...

— Ți-am mai spus să taci din gură.

— Încerc doar să împiedic o nenorocire, Ronnie.

De vreme ce amândoi tinerii se adresaseră deja unul

celuilalt pe nume, n-ar fi trebuit să-l mire că ea știa cum îl cheamă. Dacă nu încerci să o ajuți pe Sabra, o să regreți toată viața. Băiatul asculta, așa că Tiel profită de evidenta lui șovăială. Presupun că bebelușul este al tău.

— Bineînțeles că este al meu.

— Atunci sunt sigură că ești interesat de sănătatea lui și de cea a Sabrei. Are nevoie de un medic.

— Nu o asculta, Ronnie, spuse Sabra cu un glas stins. Mă doare mai puțin acum. Poate că este o alarmă falsă. O să mă simt mai bine dacă mă odihnesc puțin.

— Am putea merge la un spital. Trebuie să fie vreunul pe aici.

— Nu! Sabra se ridică în picioare și îl scutură de umeri. O să se afle. O să vină după noi. Nu! Plecăm cu mașina în Mexic în seara asta. Acum, că avem și bani, o să reușim.

— Aș putea să-l sun pe tata...

Sabra scutură din cap.

— Probabil că tatăl meu a ajuns deja la el. L-o fi și mituit. Ne descurcăm noi, Ronnie, și vreau să o facem singuri. Ajută-mă. Să plecăm de aici. În timp ce încerca să se îndrepte pe picioare, o trecu altă durere și se apucă de pântecul ei mare. Vai, Dumnezeule, vai, Dumnezeule!

— Sunteți nebuni. Înainte chiar de a-și da seama ce face, Tiel era deja în picioare.

— Hei! strigă Ronnie. Jos.

Tiel nu-l mai luă în seamă, trecu pe lângă el și îngenunche lângă fata aflată în suferință.

— Sabra? O luă de mână. Strânge-mă tare până trece durerea. O să fie mai bine așa.

Sabra o strânse de mână așa de tare încât lui

Tiel îi fu teamă că-i va sfărâma oasele. Reuși să suporte durerea și, împreună, depășiră momentele contracției. Când trăsăturile feței i se relaxară, Tiel șopti:

— Te simți mai bine acum?

— Hmm. Apoi întrebă îngrijorată: Unde este Ronnie?

— Este aici.

— Nu te las, Sabra.

— Cred că ar trebui să-i spui să sune la 911, i se adresă Tiel fetei.

— Nu.

— Dar ești în pericol, atât tu cât și copilul.

— O să ne găsească. O să ne prindă.

— Cine? întrebă Tiel, deși știa răspunsul. Russell Dendy avea reputația unui om de afaceri dur. Din câte știa ea, nu și-l putea imagina mai blând în relațiile personale.

Brusc, Ronnie spuse:

— Du-te lângă ceilalți, cucoană. Nu e treaba ta.

— Ba este și treaba mea din clipa în care mi-ai fluturat un pistol prin față și mi-ai amenințat viața.

— Du-te la locul tău.

— Nu.

— Uite ce e, cucoană...

Băiatul tresări în clipa în care o mașină opri în parcare. Farurile aprinse erau îndreptate spre magazin.

— La dracu'! Hei, cucoană! Se apropie de casieră și o împinse cu vârful pantofului. Ridică-te. Stinge luminile și încuie ușa.

Femeia scutură din cap, incapabilă să-și dea seama de situația în care se afla.

— Fă ce-ți spune, o îndemnă și bătrânica. O să fie bine atâta vreme cât facem ce spune el.

— Grăbește-te! Mașina se opri în fața unei

pompe de benzină. Stinge luminile și încuie ușa.

Femeia se ridică nesigură în picioare.

— N-ar trebui să închid decât la ora unsprezece.
Mai sunt zece minute.

Dacă n-ar fi fost acea situație încordată, Tiel ar fi râs de conștiinciozitatea femeii.

Ronnie spuse:

— Hai, acum. Înainte să coboare cineva din mașină.

Femeia trecu după tejghea și stinse luminile de afară.

— Acum încuie ușa.

Casiera folosi un alt comutator și ușa se închise cu un țăcănit metalic.

— Cum o deschizi? o întrebă Ronnie.

E isteț, își zise Tiel. Nu voia să fie sechestrați înăuntru.

— E comutatorul ăsta, îi răspunse casiera, arătându-i-l.

Cow-boy-ul și cei doi mexicani mai stăteau încă cu fața în jos și cu mâinile la ceafă, astfel încât nu puteau fi văzuți de bărbatul care se apropia de ușă.

Tiel și Sabra erau și ele ascunse de rafturi.

— Nu mișcă nimeni!

Ronnie porni spre bătrânică și, luând-o de un braț, o ridică în picioare.

— Nu, protestă soțul ei. Las-o în pace.

— Taci din gură! îi strigă Ronnie. Dacă mișcă cineva, o împușc.

— N-o să mă împuște, Vern, i se adresă bătrânica soțului ei. O să fie bine, dacă ne păstrăm toți calmul.

Bătrâna urmă instrucțiunile lui Ronnie și se ghemui împreună cu el în spatele unui frigider pentru băuturi răcoritoare. Pe deasupra acestuia, Ronnie ținea

În vizor ușa.

Clientul, constatând că ușa este închisă, strigă?

— Donna! Ești aici? De ce ai stins lumina?

Donna, ținându-se de teighea, rămase mută.

Clientul se străduia să privească prin geam.

— Acolo ești, spuse el, văzând-o. Ce s-a întâmplat?

— Răspunde-i, o îndemnă Ronnie șoptit.

— Mi-e rău, spuse ea destul de tare ca să se audă prin ușă.

— La dracu', nu ești atât de bolnava. Deschide. N-am nevoie decât de puțină benzina și de niște bere.

— Nu pot, strigă ea plângând.

— Haide, Donna. Nu durează mult și pe urmă plec! Nu-i încă unsprezece. Deschide ușa.

— Nu pot.

Brusc, vocea ei deveni un țipăt ascutit.

— Are o armă și ne omoară pe toți.

Donna se lăasă în jos după teighea.

— La dracu'!

Tiel nu știa cine pronunțase cuvintele, dar în mod cert asta gândea și ea. Și mai gândea că, dacă Ronnie n-a împușcat-o pe casieră, ar fi fost în stare s-o împuște ea însăși.

Bărbatul de la ușă se dădu înapoi, se împiedică când se întoarse și o rupse la fugă spre mașină. Anvelopele scrâșniră, în timp ce mașina făcu un ocol pentru a intra pe autostradă.

Bătrânelul aproape că plângea.

— Nu-i face rău soției mele. Te implor, te rog, nu-i face rău lui Gladys. Nu-i face rău lui Gladys a mea.

— Taci, Vern. Sunt bine.

Ronnie o admonesta pe Donna.

— De ce ai făcut asta? De ce? Tipul ăla o să anunțe poliția. Suntem cu toții prinși aici. La naiba, de ce ai făcut asta?

Vocea lui exprima neputință și teamă. Tiel își zise că el era la fel de speriat ca și ceilalți. Poate chiar mai speriat. Pentru că, indiferent cum s-ar fi rezolvat situația, el urma să se confrunte nu numai cu justiția, ci și cu mânia lui Russell Dendy. Să-l ajute Dumnezeu.

Tânărul îi ceru casierei să iasă de după tejghea ca poată vedea.

Tiel habar n-avea dacă femeia l-a ascultat sau nu. Era atentă la fată, care avea acum altă contracție.

— Strânge-mă de mână, Sabra. Respiră.

Nu asta trebuia să facă femeile care nășteau? Să respire? Așa văzuse în filme. Pufăiau și răsuflau și... urlau.

— Respiră, Sabra.

— Hei, hei! strigă brusc Ronnie. Unde pleci? Întoarce-te aici și întinde-te. Hei, ascultă ce-ți spun.

Nu era momentul să-l irite pe tânăr, iar Tiel tocmai voia să-i spună celui ce făcea asta să termine cu prostiile. Ridică privirea, dar reproșul îi rămase pe buze, când cow-boy-ul îngenunchease lângă Sabra.

— Pleacă de lângă ea! Ronnie lipi pistolul de tâmpla cow-boy-ului, dar acesta nu-i dădu nicio atenție.

Mâinile, care păreau obișnuite cu munca grea, atinseră pântecul fetei și-l palpară ușor.

— Pot s-o ajut eu. Bărbatul avea o voce răgușită, de parcă n-ar mai fi vorbit de mult, de parcă tot praful din Texas-ul de Vest i se adunase pe corzile vocale. Îl privi pe Ronnie. Oamenii îmi spun Doctorul.

— Ești doctor? întreabă Tiel. El o privi calm și repetă:

— Pot să o ajut eu!

Capitolul 3

— Să n-o atingi, răzni Ronnie. Ia-ți labelle de pe ea. Bărbatul căruia i se spunea Doctorul continuă să palpeze abdomenul fetei.

— Este în prima sau în a doua fază a travaliului. Fără să știu ce dilatație are, e greu să spun când o să nască. Dar contracțiile sunt dese, așa că bănuiesc că...

— Bănuiești?

Fără să-i dea atenție lui Ronnie, Doctorul o bătu pe umăr pe Sabra încercând să o liniștească.

— Este prima ta naștere?

— Da, domnule.

— Poți să-mi spui Doctore.

— Bine.

— Cât a trecut de când au început durerile?

— Întâi m-am simțit puțin ciudat, știi? A, cred că nu știi.

Doctorul zâmbi.

— Nu am o experiență personală. Spune-mi ce ai simțit.

— Ceva ca înaintea unei menstruații.

— Te dureau jos, aici? Ca niște crampe puternice?

— Da. Și mă dureau și spatele. Am crezut că e din cauza oboselii, deoarece am mers mult cu mașina, dar era din ce în ce mai rău. N-am vrut să spun nimic.

Fata îl privi pe Ronnie, care se uita la ea peste umerii lați ai Doctorului. Era atent la fiecare cuvânt, dar ținea în pistolul îndreptat spre cei aliniați pe podea ca niște bețe de chibrit.

— Când au început să apară semnele astea? Întrebă Doctorul.

— Cam pe la trei după-amiază.

— Dumnezeu, Sabra, gemu Ronnie. De opt ore? De ce nu mi-ai spus?

Ochii fetei se umplură iar de lacrimi.

— Pentru că aș fi stricat toate planurile noastre. Îmi doream să fiu cu tine, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Șșș. Tiel o bătu pe mână. Dacă plângi o să te simți și mai rău. Gândește-te că vine copilul. Nu se poate și mai dureze mult. Se uită la Doctor. E adevărat?

— Greu de spus când e vorba de prima naștere.

— Dumneata ce crezi? Întrebă Ronnie.

— Cam două, trei ore. Se ridică și-l înfruntă pe Ronnie. O să nască la noapte. Depinde de tine cât de grele sau de ușoare vor fi travaliul și nașterea. Trebuie dusă la spital, unde sunt condiții corespunzătoare și personal de specialitate și copilul va avea nevoie de îngrijire după ce se va naște. Asta-i treaba. Ce-ai hotărât?

Sabra scoase un nou țipăt de durere. Doctorul se aplecă și dirijă contracția, punând mâinile pe abdomenul fetei. Era încruntat și asta o îngrijoră pe

Tiel.

— Ce e? îl întrebă ea.

— Nu e bine.

— Ce e?

El scutură din cap, dându-i a înțelege că nu dorea să discute despre asta în fața fetei. Dar Sabra Dendy nu era proastă. Remarcă și ea îngrijorarea.

— A intervenit ceva, nu?

— Da, dar nimic rău. Doar o complicație.

— Ce anume?

— Copilul este întors cu spatele.

Lui Tiel i se opri respirația. O auzi pe Gladys tâștâind cu regret.

— Asta înseamnă că bebelușul... Sabra făcu o pauză să înghită. Este așezat invers.

Doctorul confirma privind-o cu seriozitate.

— Cred că bebelușul tău este așezat invers. Nu are capul în jos.

Sabra începu să tremure.

— Ce se poate face?

— Uneori nu este nevoie să intervii. Copilul revine în poziție normală.

— Ce se poate întâmpla în cel mai rău caz?

Doctorul îl privi pe Ronnie, care pusese această întrebare.

— Se face o cezariană, ca să nu supui mama și copilul unei nașteri foarte chinuitoare. Nașterea pe cale naturală poate să pună în pericol viața copilului. Acum că ai aflat toate astea, ai să lași pe cineva să sune la 911 pentru ca Sabra să poată fi ajutată?

— Nu! strigă fata. Nu vreau să merg la spital. Nu vreau!

Doctorul o luă de mână.

— Sabra, s-ar putea să moară copilul...

— Tu mă poți ajuta.

— Nu am instrumentarul necesar.

— Poți. Știu că poți.

— Sabra, te rog, ascultă-l, o imploră Tiel. Știe ei ce spune. O astfel de naștere poate periclita viața ta și a copilului tău. Te rog, spune-i lui Ronnie să asculte de sfatul Doctorului. Lasă-ne să sunăm la 911.

— Nu, spuse ea, scuturând din cap cu încăpățănare, voi nu înțelegeți. Tata s-a jurat că nici eu și nici Ronnie n-o să vedem copilul după naștere. Vrea să-l dea.

— Mă îndoiesc că...

Sabra nu-i permise lui Tiel să termine ce voia să spună.

— A zis că acest copil nu înseamnă mai mult decât un cățeluș nedorit, pe care l-ar închide într-un țărc. Și când spune el ceva, vorbește serios. O să ne ia copilul și n-o să-l mai vedem niciodată. Și o să ne și despartă. Așa a spus și o va face.

Sabra începu să hohotească.

— Ah, sărăcuții, șopti Gladys.

Tiel se uită peste umăr la ceilalți. Vern și Gladys se ridicaseră în șezut și stăteau unul rezemat de celălalt. Amândoi priveau scena cu adâncă tristețe.

Cei doi mexicani discutau în șoaptă între ei, aruncând în jur priviri dușmănoase. Tiel spera ca cei doi să nu pună ceva la cale împotriva lui Ronnie. Donna, casiera, încă mai stătea întinsă cu fața la podea și murmură:

— Pe dracu', sărăcuții. Erau să mă omoare.

După ce luă hotărârea, Ronnie îl privi pe Doctor și spuse:

— Sabra dorește să o ajuți tu.

Doctorul părea gata să izbucnească. Apoi se calmă și se răzgândi:

— Bine. Pentru moment, o să fac tot ce pot. Voi

Începe cu un examen intern.

— Vrei să spui...

— Da. Asta vreau să spun. Trebuie să știu cum stă cu dilatația. Îmi trebuie ceva cu care să mă dezinfectez.

— Am eu ceva de spălat fără apă, îi spuse Tiel. Este antibacterian.

— Bine. Mulțumesc.

Tiel dădu să se ridice, dar Ronnie o opri.

— la chestia aia și vino înapoi. Nu uita, te urmăresc. Tiel se duse unde-și lăsase geanta, băutura răcoritoare și semințele de floarea-soarelui. Scoase din geantă plicul de plastic cu substanța dezinfectantă, apoi, atrăgându-i atenția lui Vern, se făcu că ține o cameră video la ochi. La început, acesta rămase blocat, apoi Gladys îl împunse între coaste și îi șopti ceva la ureche. Dând din cap, el arătă spre raftul cu reviste. Tiel își aminti că ei le răsfoiau când începuse jaful.

Tiel se întoarse cu plicul de dezinfectant și i-l dădu Doctorului.

— N-ar trebui să punem ceva sub ea?

— Avem noi niște pampersși. Știi, când dormim...

— Gladys! exclamă Vern, șocat evident de mărturisirea ei.

— Sunt foarte buni, spuse Tiel, amintindu-și de pampersșii de somn pe care îi văzuse la unchiul Pete, la căminul de bătrâni. Aceștia îi ajutau pe infirmieri să nu schimbe așternuturile de fiecare dată când se întâmpla vreun accident de acea fel, frecvent la bătrâni. Mă duc să îi aduc.

— Pe dracu', spuse Ronnie, nefiind de acord cu această idee. Nu te duci tu. Se va duce bătrânul. Ea, arătă el cu pistolul spre Gladys, rămâne pe loc.

Gladys îl bătu pe Vern pe genunchiul descărnat.

— Nu fi îngrijorat, iubitule.

— Sigur? Dacă se întâmplă ceva cu tine...

— Nu mi se întâmplă nimic. Băiatul ăsta are altele pe cap. Vern își ridică trupul scheletic de pe podea, se scutură pe fundul pantalonilor scurți și se îndreptă spre ușă.

— Da, dar nu pot să trec prin geam.

Ronnie o împunse pe Donna cu pistolul. Aceasta începu imediat să-l imploră să n-o omoare. El îi spuse să-și țină gura și să deschidă ușa. Donna se execută pe loc.

La ușă, Ronnie schimbă o privire plină de înțelesuri cu bătrânelul.

— N-ai grijă, mă întorc, îl liniști bătrânul. N-aș îndrăzni să fac ceva care să pună în pericol viața soției mele. Și, cu toate că Davison avea cu douăzeci de kilograme în plus și era cu vreo cincisprezece centimetri mai mult decât el, bătrânul îl avertiză: Dacă îi faci vreun rău, te omor.

Ronnie deschise ușa și Vern se strecură afară. Încercarea de a fugi era de-a dreptul comică. Tiel îl urmări cu privirea până când ajunse la stația de benzină și se urcă în mașină.

Doctorul o ajută încă o dată pe Sabra să reziste unei contracții. După ce durerea trecu, fata se liniști și închise ochii. Tiel îl privi pe Doctor.

— Ce ți-ar mai trebui?

— Niște mânuși.

— Să văd ce găsesc.

— Niște oțet.

— Oțet obișnuit?

— Îhî. După o mică pauză, Doctorul spuse: Te porți foarte bine în situații critice.

— Mulțumesc.

Cei doi continuară să aibă grijă de fată, care,

pentru moment, părea că adormise. Tiel întrebă încet:

— O să aibă probleme?

El făcu o grimasă.

— N-o să aibă probleme dacă voi putea s-o ajut.

— Hei, ce tot şușotiți voi acolo?

Tiel întoarse capul spre Ronnie.

— Doctorul are nevoie de niște mănuși. Voi am s-o întreb pe Donna dacă are în magazin așa ceva.

— Bine. Întreab-o.

Tiel plecă de lângă Sabra și se duse la tejghea. Donna stătea în spatele tejghelei și aștepta să-i deschidă ușa lui Vern. Ea o privi bănuitoare pe Tiel.

— Ce vrei?

— Donna, te rog, liniștește-te! Istericalele nu fac decât să agraveze situația. Acum suntem în siguranță.

— În siguranță? Ha! Este pentru a treia oară.

— Când ești jefuită?

— Se pare că nu am noroc. Prima dată, au ost trei. Au venit bine mersi, au golit casa și m-au încuiat în camera frigorifică. Dacă n-ar fi venit lăptarul, aș fi murit. A doua oară, un tip mascat m-a lovit în cap cu patul pistolului. Am avut o contuzie și n-am mai putut lucra timp de șase săptămâni, așa de tare mă durea capul. Se învârtea totul cu mine. Pieptul mic i se ridică și ea expiră resemnată. E doar o problemă de timp. Nu am noroc și până la urmă unul tot o să mă omoare. Crezi că o și ne lase să fumăm?

— Dacă ți-e așa de frică, de ce nu încerci să-ți iei alt serviciu?

Donna o privi pe Tiel de parcă aceasta și-ar fi pierdut mințile.

— Îmi place ceea ce fac.

Era cât se poate de logic, poate că Tiel nu gândea corect.

— Ai cumva mănuși de latex? Din cele folosite de medici.

Donna își scutură capul.

— Am doar mănuși de cauciuc pentru gospodărie. Asta-i situația. Cred că mai sunt vreo două perechi dedesubt, unde ținem substanțele de curățat.

— Mulțumesc. Stai liniștită, Donna.

Când trecu pe lângă Gladys, Tiel se aplecă și șopti:

— E bandă în camera video?

Bătrânică încuviință.

— Pentru două ore. De la capăt. Doar dacă nu a zăpăcit-o Vern când a umblat la ea.

— Și dacă ți-o aduc...

— Hei! strigă Ronnie. Ce tot șușotiți acolo?

— Îi e teamă pentru bărbatul ei. Am vrut s-o liniștesc

— Uite-l că vine, spuse Gladys, arătând spre ușă. Donna acționează mecanismul de deschidere și Vern intră tropotind, acoperit tot, în afară de picioarele lui slăbănoage, de o grămadă de pături.

— Sunt curate toate. Dacă le scap din mână, se murdăresc. Doamna ar trebui să aibă un loc comod pe care să stea și m-am gândit că sunt bune; am adus și niște prosoape.

— Ai procedat cât se poate de bine, Ronnie, spuse Tiel. Poți să verifici lucrurile astea, i se adresă ea lui Ronnie.

În afară de pampersi, bătrânelul mai adusese din mașină două perne, două pături, două cearșafuri curate și mai mult prosoape. Ronnie nu găsi nimic ascuns printre ele și îi dădu încuviințarea lui Tiel să încropească un culcuș, în timp ce Sabra se sprijinea de

Doctor.

Tiel folosi doar un cearșaf, păstrându-l pe celălalt pentru mai târziu. După ce termină, Doctorul o așează pe fată. Ea se culcă recunoscătoare. Tiel puse un pampers sub șoldurile fetei.

— Nu sunt pentru ceea ce credeți voi, spuse Vern.

Tiel și Doctorul se uitară în același timp spre bătrânel, surprinși de faptul că acesta se aplecase spre ei ca să le facă mărturisirea. Nu suferim de incontinență urinară, preciză el.

Tiel de-abia reuși să-și ascundă zâmbetul.

— Dar noi n-am pus întrebări.

— Suntem în luna de miere, le explică Vern în șoaptă. O facem în fiecare noapte. Și ziua, dacă simțim nevoia. Știți cum sunt însurățeii. Pampersii ăștia nu sunt foarte comozi pentru cel de deasupra, dar niciunul din noi nu vrea să stea pe zona udă și e greu să schimbi așternuturile de fiecare dată.

Bătrânelul le făcu cu ochiul, se întoarse și se conformă ordinelor lui Ronnie de a merge lângă ceilalți. Se așează lângă mireasa lui care îl strânse în brațe și îl sărută apăsător pe obraz, lăudându-l pentru curajul său.

Urmărind scena, Tiel rămăsese cu gura căscată, astfel că atunci când o închise se auzi un clănțănit de dinți. Se uită la Doctor, care urmărea atent contracțiile Sabrei, și sesiză pe buzele lui subțiri un zâmbet ușor. O privi pe Tiel pe sub sprâncene. O surprinse că se uită la el, și scoase un sunet înfundat ce semăna cu un hohot de râs.

— Mănuși?

— Ce anume?

— Ai întrebat de mănuși?

— A, da, două perechi de cauciuc.

El scutură din cap.

— Astea sunt la fel cu mănușile din piele. Niște oțet?

— Îl aduc imediat.

— Și tifon.

Tiel îi ceru permisiunea lui Ronnie să caute prin magazin și găsi mai multe sticle din plastic, pline cu oțet, o cutie cu tifon steril și un pachet de pampersși pentru copii. Le luă. La înapoiere îi mai atrase ceva atenția. În mod spontan, mai luă și două cutii cu vopsea de păr, care îi întregiră colecția.

Când ajunse înapoi, Sabra îl asculta atentă pe Doctor.

— Nu e prea plăcut, dar o să încerc să fac în așa fel încât să nu te doară, bine?

Fata dădu din cap și privi plină de speranță spre Tiel.

— Te-a mai examinat cineva, Sabra? o întrebă ea.

— O dată. Când am început să iau anticoncepționale. Tiel o privi întrebătoare, iar Sabra coborî ochii jenată. Nu le-am mai luat pentru că mă îngrășam.

— Așadar, ai mai fost examinată, deci știi ce se va întâmpla. Probabil că nu va fi mai rău decât prima dată. Nu, Doctore?

— O să fac în așa fel încât să nu-i fie greu. Tiel o strânse rapid de mână.

— Sunt aici dacă ai nevoie de ceva.

— Nu pleca, stai cu mine. Te rog. O trase pe Tiel spre ea ca să-i spună ceva.

— Este drăguț Doctorul, zise fata în șoaptă. Se comportă și vorbește ca un doctor, dar nu arată ca un doctor, dacă înțelegi e vreau să spun.

— Da, înțeleg.

— Așa că mă simt cam ciudat, că el... știi tu?
Vrei să mă ajuți să-mi scot chiloții?

Tiel se încordă și se uită la Doctor.

— Vrei să ne lași singure o clipă, te rog?

— Bineînțeles.

— Ce se întâmplă, vru să afle Ronnie, când Doctorul se ridică.

— Doamna vrea să fie puțin singură. Fără mine. Și fără tine.

— Dar eu sunt prietenul ei.

— Chiar din acest motiv nu dorește să o povești acum.

— Are dreptate, Ronnie, spuse Sabra. Te rog.

Băiatul se îndepărtă o dată cu Doctorul. Tiel îi ridică Sabrei fusta și o ajută pe aceasta să-și tragă chiloții peste coapse.

— Așa, spuse Tiel cu blândețe, dând la o parte obiectul umed, de lenjerie, pe care Sabra îl strânse în pumn și-l făcu cât o minge de ping-pong.

— Iartă-mă, dacă este neplăcut.

— Sabra, începând chiar din clipa asta să nu-ți mai cert scuze. Eu nu am născut niciodată, dar sunt sigură că n-aș fi în stare să fiu atât de tare ca tine. Acum e mai bine?

Bineînțeles că nu era. Observase grimasa Sabrei care avea iar o contracție.

— Doctore?

Acesta veni imediat, și-și apăsă mâinile pe pânțele ei.

— Aș dori nespun de mult să se întoarcă singur.

— Sper să fie fată, spuse Sabra printre gâfâieli.

Doctorul zâmbi.

— Da?

— Și lui Ronnie i-ar plăcea să fie fată.

— Fetele sunt grozave.

Tiel îl privi pe furiș. Avea oare fete? se întrebă ea. Ea îl considerase celibatar, un singuratic. Poate pentru că arata ca bărbatul de pe reclama de țigări Marlboro. Nu ți-l poți închipui alături de o soție și copii.

Tiel continua să creadă că-l mai văzuse undeva pe Doctor. Probabil că asemănarea lui cu cel din reclama pentru țigări o făcea să i se pară o figură cunoscută.

După ce se sfârși contracția, Doctorul puse mâinile pe genunchii ridicați ai fetei.

— Încearcă să te relaxezi cât poți de mult. Și să-mi spui dacă te doare, da?

— A, așteaptă. Tiel se întinse după vopseaua de păr și o deschise. Sesizând privirea întrebătoare a Doctorului, ea îi explică: are și mânuși. Nu sunt extraordinare, poate că nici nu ți se potrivesc, adăugă ea uitându-se la mâinile lui puternice, dar mai bine astea decât deloc.

— Te-ai gândit bine.

Doctorul scoase mânușile de plastic din plicul cerat în care erau și-și introduse mâinile în ele. Deși îl strângeau, el îi mulțumi lui Tiel; apoi o liniști din nou pe Sabra spunându-i că o să-și dea silința să nu o deranjeze prea mult.

— Poate că este nevoie și de asta. Din pudoare, Tiel acoperi genunchii fetei cu celălalt cearșaf.

Doctorul o aprobă din ochi.

— Relaxează-te, Sabra. Nici n-ai să știi când am terminat.

Sabra respiră adânc și închise strâns ochii.

— Mai întâi o și te șterg cu pampersii ăștia. Apoi o să te clătesc cu oțet. S-ar putea să fie rece.

În timp ce turna oțet peste ea, tamponând cu tifon, el o întrebă cum se simte.

— Bine, răspunse ea timidă.

Tiel se trezi că-și ține răsuflarea.

— Respiră adânc, Sabra. Te ajută și te relaxezi. Hai s-o facem împreună. Inspiră adânc. Acum dai aerul afară. La penetrare, Sabra tresări. Tiel încercă să-i distrară atenția. Expiră, îi zise ea. Nu mai e mult. Te descurci de minune.

Dar lucrurile nu mergeau bine. Citi asta pe chipul Doctorului. Acesta își retrase mâna dintre coapsele fetei, mascându-și îngrijorarea și lăudând-o cât de bine s-a descurcat. Își scoase mânușile și luă dezinfectantul, cu care se frecă bine pe mâini și pe antebrațe.

— E bine?

Ronnie fu cel care pusesese întrebarea, dar Doctorul i se adresă tot Sabrei:

— Nu te-ai dilatat prea mult.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că ceva nu este în regulă cu travaliul.

— Nu este în regulă?

— Este un cuvânt dur - travaliu nefuncțional - în termeni medicali. După durerile puternice și dese pe care le ai, cervixul tău ar trebui să fie mai dilatat. Copilul încearcă să-l depășească, dar tu nu ești pregătită total pentru naștere.

— Și ce poți să faci tu?

— Eu nu pot să fac nimic, Ronnie, dar tu poți. Ai putea să încetezi cu toată nebunia asta și s-o duci pe Sabra la un spital unde să primească îngrijiri medicale.

— Ți-am mai spus-o. Nu!

— Nu, repetă și Sabra.

În clipa aceea sună telefonul.

Capitolul 4

Sunetul neașteptat și strident îi făcu pe toți să tresară. Donna se afla cel mai aproape de telefon.

— Ce să fac? întrebă ea.

— Nimic.

— Ronnie, poate ar fi bine s-o lași să răspundă, îi sugeră Tiel.

— Pentru ce? Probabil că n-are nicio legătură cu mine.

— Probabil. Dar dacă are legătură cu tine? Nu vrei să știi în ce situație ești?

Ronnie rumegă ideea câteva secunde, apoi îi permise Donnei să răspundă la telefon.

— Alo? Femeia ascultă câteva clipe, apoi spuse: Bună, șerifule. Nu, nu era beat. După cum ți-a spus și el, băiatul ăsta ne ține închiși și ne amenință cu arma.

Brusc, fața clădirii fu scăldată de o lumină strălucitoare. Toți cei aflați înăuntru fuseseră atât de preocupați de starea Sabrei, încât niciunul nu sesizase sosirea celor trei mașini de poliție, care-și aprinseseră acum farurile. Tiel presupuse că șeriful suna dintr-una din mașinile parcate în spatele de benzină.

Ronnie se ascunse după niște rafturi și strigă:

— Spune-le să stingă luminile astea nenorocite, altfel împușc pe cineva.

Donna transmise mesajul. Făcu o pauză și ascultă, după care spuse:

— Cam optsprezece ani, cred. Îl cheamă Ronnie.

— Gura!

Ronnie îndreptă pistolul spre ea. Donna țipă și scăpă receptorul din mână.

Farurile fură stinse, aproape simultan la două dintre mașini, iar la câteva secunde și la cea de-a treia. Sabra gemu. Doctorul spuse:

— Ronnie, ascultă-mă.

— Nu. Taci din gură și lasă-mă să mă gândesc. Tânărul era agitat, în vreme ce Doctorul îi vorbea pe un ton scăzut și grav.

— Tu poți să rămâi aici și să-ți vezi de treabă, dacă vrei. Dar ar fi înțelept s-o lași pe Sabra să plece. Cei de afară o vor duce la spital, unde îi e locul.

— Nu vreau să plec, spuse fata. Nu plec fără Ronnie.

Tiel o rugă:

— Sabra, gândește-te la copilul vostru.

— Dar mă gândesc la copilul nostru, hohoti ea. Dacă tata pune mâna pe copil, n-o să-l mai văd niciodată. Nu vreau să renunț la el. Și nici la Ronnie.

Observând că pacienta sa era mult prea agitată, Doctorul încercă să o liniștească:

— Bine, bine. Dacă nu vrei să pleci, ești de acord să vină aici un doctor?

— Dar tu ești doctor, interveni Ronnie

— Nu sunt doctorul de care are nevoie Sabra și nu am instrumentar. Nu am nimic să-i dau ca să-i treacă durerea. O să nască greu, Ronnie. Pot interveni complicații, pe care nu sunt pregătit să le rezolv. Vrei să riști viața Sabrei și a copilului? Dacă tu continui în felul ăsta, asta o să faci. Ai putea să-l pierzi pe unul dintre ei, dacă nu chiar pe amândoi. Și pe urmă, indiferent cum s-ar termina totul, încercarea voastră ar deveni inutilă. Tiel era mișcată. Nici ea nu ar fi putut formula mai bine această rugămintă.

Tânărul cântări cuvintele Doctorului câteva momente, apoi o împinse pe Tiel spre teighea, spre receptorul care se bălăngănea în aer. Puțin după ce

Donna scăpase receptorul din mână, putuse fi auzită o voce de bărbat care întrebase ce se întâmplă. Acum, nu se mai auzea nimic.

— Tu te pricepi la vorbe, îi spuse Ronnie lui Tiel. Vorbește tu.

Tiel se ridică în picioare și trecu pe lângă Sabra și pe lângă Doctor, apoi pe lângă rafturi și merse spre teșghea. Formă rapid 911. Când răspunse centralista, Tiel spuse:

— Vreau să mă sune șeriful. Și nu pune întrebări. Șeriful cunoaște urgența în care ne aflăm. Spune-i să sune la telefonul din spatele magazinului. Închise înainte ca centralista să poată turui vorbăria de rigoare, care ar fi făcut să se piardă timp prețios.

Așteptară într-o liniște încordată. Gladys și cu Vern erau lipiți unul de celălalt. Când Tiel aruncă o privire în direcția lor, Vern îi arătă discret punga cu aparatul. Reușise într-un fel sau altul să pună mâna pe ea fără să-și dea seama Ronnie. Era un Casanova îndemânatic. Și asta putea fi subiect de reportaj, își zise Tiel. Numai că acum avea altul mult mai bun. În care nu juca doar rolul reporterului, ci era un participant direct. Gully avea să fie încântat. Dacă nici reportajul ăsta n-o să-i asigure un loc în *Nine Live*...

Deși se aștepta să sune telefonul, Tiel sări în sus ca arsă când îl auzi. Răspunse imediat.

— Cine e?

Tiel evită răspunsul printr-o întrebare:

— Ești șeriful?

— Marty Montez.

— Șerif Montez, eu sunt purtătoarea de cuvânt. Sunt unul dintre ostatici.

— Sunteți în pericol?

— Nu, răspunse ea cu sinceritate.

— Sunteți amenințată cu ceva?

— Nu.

— Dă-mi detalii.

Tiel îi povesti scurt despre încercarea de jaf care se lăsase cu distrugerea camere video de supraveghere.

— Toată acțiunea s-a întrerup atunci când complicea lui a intrat în travaliu.

— În travaliu? Te referi la naștere?

— Da. Exact.

După o pauză mai lungă, în care ea auzi respirația greoaie a unui bărbat gras, acesta zise:

— Domnișoară, spuneți-mi, hoții sunt cumva liceeni?

— Da.

— Ce tot întreabă? dori Ronnie să afle. Tiel acoperi receptorul cu palma.

— M-a întrebat dacă Sabra are dureri și i-am răspuns.

— Dumnezeule, exclamă șeriful șuierând. Apoi le spuse încet ajutoarelor sale – cel puțin așa presupunea Tiel – că cei care au luat ostateci sunt copiii „de la Fort Worth”. Apoi o întreabă: Este cineva rănit?

— Nu. Suntem cu toții teferi.

— Cine se află înăuntru? Câți ostatici?

— Patru bărbați și două femei, în afară de mine.

— Te pricepi să vorbești. Nu cumva ești domnișoara McCoy?

Tiel încercă să-și ascundă uimirea față de Ronnie, care asculta foarte atent și îi urmărea mimica.

— Da. Nu este nimeni rănit.

— Ești domnișoara McCoy și nu vrei ca ei să afle că ești reporter de televiziune? Înțeleg. Șeful dumitale, un tip pe nume Gully, m-a sunat de două ori și m-a rugat să te caut. Mi-a spus că ai plecat din Rojo Flats și

că trebuia să-l suni...

— Ce spune? întrebă Ronnie.

Tiel îl întrerupse pe șerif.

— Ar fi bine pentru toți dacă ne-ați trimite un medic. Dacă e posibil un obstetrician.

— Spune-i să aducă cu el tot ce este nevoie pentru o naștere grea.

Tiel transmise mesajul Doctorului.

— Medicul să știe că bebelușul este așezat invers, adăugă Doctorul.

După ce Tiel transmise și această informație, șeriful, întrebă de la cine obținuse detaliile astea.

— Este cineva numit Doctorul.

— Glumești.

— Nu.

— Doctorul este unul dintre ostatici, îl auzi ea spunând mai departe. Și Doctorul spune că fiica lui Dendy are nevoie de un specialist, nu?

— Da, șerifule. Și cât mai repede. Suntem îngrijorați pentru ea și pentru copil.

— Dacă se predau, o ducem rapid la un spital. Garantez pentru asta.

— Mi-e teamă că nici nu poate fi vorba de așa ceva.

— Nu o lasă Davison?

— Nu, spuse Tiel. Ea nu vrea să plece.

— La dracu', ce porcărie, zise șeriful oftând adânc. Bine. O să văd ce pot face.

— Șerifule, nu pot să-ți spun cât de mult suferă fata. Și...

— Spune, domnișoară McCoy. Ce este?

— Situația se află sub control, spuse ea pe un ton calm. Toți suntem bine. Te rog să nu iei măsuri drastice.

— Înțeleg ce spui, domnișoară McCoy. Fără tam-

tam. Fără focuri de armă. Echipe de intervenție și așa mai departe?

— Exact. Tiel răsuflă ușurată. Până acum nu a fost rănit nimeni.

— Și am dori nici să nu fie.

— Mă bucur că gândești așa. Te rog, te implor, fă rost de un medic cât mai repede.

— Mă ocup imediat de asta. Notează-ți numărul de telefon la care mă poți găsi.

Tiel memoră numărul Montez, îi ură baftă și închise. Tiel puse receptorul în furcă, bucuroasă de faptul că telefonul era un tip vechi și nu avea derivație. Ar fi fost posibil ca Ronnie să vrea să asculte convorbirea.

— Încearcă să aducă un medic.

— Îmi pare bine, spuse Doctorul.

— Când o să ajungă aici?

Întorcându-se spre Ronnie, Tiel răspunse:

— Cât mai repede posibil. Voi fi sinceră cu tine. Și-a dat seama cine sunteți voi doi.

— La dracu', mugi Ronnie. Ce-o să se întâmple acum?

*

— Au fost depistați!

Russel Dendy aproape că îl răsturnă pe agentul FBI care întâmplător îi stătea în cale. Nu-și ceru scuze omului care-și vărsase cafeaua pe mână și se năpusti în biblioteca devenită, din acea dimineață, postul de comandă.

— Unde sunt? I-a făcut vreun rău fiicei mele? Cum se simte Sabra?

Agentul șef William Calloway conducea acțiunea. Era un bărbat înalt, subțire, cu chelie, care

arăta mai degrabă a funcționar de bancă decât a agent federal, dacă nu i s-ar fi văzut pistolul atârându-i pe șold. Nici comportamentul lui nu era diferit. Era calm și vorbea domol. Russell Dendy îi pusese răbdarea la grea încercare.

După ce Dendy intră în încăpere și începu să pună întrebări, Calloway îi făcu semn să se liniștească și continuă să vorbească la telefon.

Dendy apăsă nervos pe un buton al telefonului și în încăpere se auzi o voce feminină.

— Locul se numește Rojo Flats. E la capătul lumii, la sud vest de San Angelo. Sunt înarmați. Au încercat să jefuiască un magazin, dar s-au împotmolit. Acum țin niște ostatici în magazin.

— Să-l ia dracu'! Dendy lovi cu pumnul în birou. A făcut din fata mea un infractor de drept comun! Și ea nu înțelegea de ce sunt împotriva lui!

Calloway îi făcu semn încă o dată să vorbească mai încet.

— Ai spus că sunt înarmați. Există victime?

— Nu, domnule. Dar fata trebuie să nască.

— În magazin?

— Da.

Dendy înjură grosolan.

— O ține împotriva voinței ei!

Vocea feminină continuă.

— După spusele unui ostatic care a vorbit cu șeriful, fata nu vrea să plece.

— I-a luat mințile, i-a spălat creierul, izbucni Dendy.

Agentul FBI continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

— Se pare că unul dintre ostatici are cunoștințe medicale. Se ocupă de ea, dar au cerut și un medic.

Dendy izbi biroul cu pumnul.

— Vreau ca Sabra să iasă de acolo, mă înțelegi?

— Vă înțelegem, domnule Dendy, spuse Calloway pierzându-și răbdarea.

— Nu-mi pasă dacă va trebui să puneți dinamită ca s-o puteți scoate de acolo.

— Da, dar mie îmi pasă. După afirmațiile purtătorului de cuvânt, nu a fost nimeni rănit.

— Fiica mea urmează să nască din clipă în clipă.

— Și o vom duce la spital cât putem de repede, însă n-am de gând să periclitez viața ostaticilor, a fiicei dumneavoastră sau a domnului Davison.

— Ascultă, Calloway, dacă o să stai ca o momâie...

— Eu răspund de această situație, nu dumneavoastră. S-a înțeles?

Russell Dendy avea reputația unui ticălos. Din păcate, după ce-l cunoscuse, Calloway nu-și schimbase părerea despre milionar.

Dendy conducea în mod despotic mai multe corporații

Nu era obișnuit să cedeze altuia comanda; nu suporta nici nu măcar ca altcineva să aibă drept de vot asupra modului în care exercita conducerea. Afacerile lui nu erau conduse democratic și nici în familie nu exista democrație. Doamna Dendy nu făcuse altceva toată ziua decât să plângă și să fie de acord cu răspunsurile soțului ei, la întrebările în legătură cu viața lor de familie și cu relația pe care o aveau cu fiica lor. Ea nu le oferise nicio altă variantă și nici nu făcuse comentarii personale.

De la bun început, Calloway se îndoise de faptul că ar fi vorba de o răpire. Mai degrabă stătea în picioare cealaltă variantă: Sabra Dendy fugise de acasă împreună cu iubitul ei pentru a scăpa de autoritatea unui tată care o tiraniza.

După ce Calloway îl pusese la punct, Russ

Dendy spumega de furie.

— Mă duc acolo.

— Nu vă sfătuiesc să faceți asta.

— De parcă aş da vreun ban pe ceea ce mă sfătuiești tu.

— Nu avem loc în elicopterul nostru pentru mai multe penoane, încercă agentul să-l facă pe Dendy să se răzgândească.

— Atunci o să plec cu avionul meu personal.

Ieși ca o furtună din cameră și începu să răcnească ordine către oamenii lui de încredere, care așteptau tăcuți ca niște piese de mobilier, până când ordinele urlate ale lui Dendy îi puseră în mișcare. Aceștia îl urmară ca o turmă. Doamna Dendy nu fu băgată în seamă și nici invitată să-i însoțească.

Calloway închise difuzorul și luă receptorul, ca să audă ceea ce spunea agenta.

— Cred că ai auzit tot, zise el.

— Ai multe pe cap, Calloway.

— Și încă ceva în plus. Ce fac cei de acolo?

— Din câte am înțeles. Montez este un șerif bun, dar situația îl depășește și pare destul de deștept ca să-și dea seama. A cerut întăriri de la jandarmi și de la patrulele de pe autostradă.

— Crezi că o să-i deranjeze prezența noastră?

— Îi deranjează întotdeauna, răspunse ea sec.

— Ei bine, totul a pornit de la o răpire. Am de gând să nu schimb lucrurile, până nu aflu mai multe.

— Cred că Montez o să se bucure să-ți paseze răspunderea. Îl preocupă doar stăvilirea actelor de eroism. Dorește să evite orice vărsare de sânge.

— Atunci suntem pe aceeași lungime de undă. Eu cred că avem de-a face cu doi copii speriați ajunși într-o încurcătură din care nu mai știu cum să iasă. Vorbește-mi despre ostatici.

— Unul a fost identificat de șeriful Montez ca fiind un fermier din zonă. Casiera lucrează de multă vreme la magazin. Toată lumea din Rojo Flats o cunoaște. Și mai este și domnișoara McCoy, care a vorbit cu șeriful Montez.

— Ce e cu ea?

— Este reporter la o televiziune din Dallas.

— Tiel McCoy?

— Deci o cunoști?

O cunoștea și și-o aminti: suplă, cu părul blond, tuns scurt, ochi deschiși la culoare. Albaștri sau verzi. Apărea aproape în fiecare seară la televiziune. Calloway o văzuse și în afara studioului, printre reporterii aflați la locul infracțiunilor investigate de el. Era voluntară, dar obiectivă. Reportajele ei îi păruseră întotdeauna echilibrate. Era frumoasă și foarte feminină, iar felul în care lucra impunea respect.

Calloway nu era prea încântat că o ziaristă de calibrul ei se afla în mijlocul acestei povești. Reprezenta un factor fără de care el s-ar fi descurcat mai bine.

— Grozav. Avem deja un reporter la locul acțiunii, chiar în miezul întâmplărilor.

Calloway își trecu mâna peste ceafă, unde începuse să se adune toată încordarea. Avea să fie o noapte lungă. Presupunea că acel orașel, de care nu mai auzise, urma să fie împânzit de reporteri, ceea ce va provoca un adevărat scandal.

Agentă întrebă.

— Tu ce crezi, Calloway, băiatul ăla chiar a răpit-o fiica lui Dendy?

Calloway șopti:

— Eu mă întreb numai de ce s-a hotărât ea atât de greu să fugă de acasă.

Capitolul 5

În așteptarea medicului cu instrumentarul necesar, Doctorul luă o foarfecă și o pereche de șireturi din magazin și le puse la fierț într-un vas folosit de obicei pentru fierberea apei necesare preparării băuturilor calde. Aduse apoi din rafturi șervețele sanitare, banda adezivă și niște saci de plastic pentru gunoi.

O întrebă pe Donna dacă aveau aspirator. Dat fiind că aceasta se holba la el ca năucă, Doctorul îi explică:

— Am nevoie de o pompiță din cauciuc, ca să aspir mucozitățile din nasul și din gâtul copilului.

Donna își scărpină umărul scheletic.

— Nu prea avem cerere pentru chestii din astea.

Ronnie se enervă când Doctorul puse mâna pe vasul cu apă clocotită și îi ceru s-o lase pe Gladys să toarne apa, lucru pe care bătrânica îl făcu cu plăcere.

Apoi, așteptarea deveni greu de suportat. Cei dinăuntru observară că veneau din ce în ce mai multe mașini. Distanța dintre pompele de benzină și intrarea în magazin reprezenta o zonă liberă, nu ne afla nimeni acolo. În schimb, zona dintre pompe și autostradă se umpluse de vehicule ale autorităților. După ce deveni supraaglomerată, mașinile începură să parcheze pe ambele margini ale autostrăzii. Mașinile nu sosiseră în viteză și cu sirenele în funcțiune, dar tocmai acest lucru făcea ca prezența lor să pară mai amenințătoare.

Tiel se întreba dacă același lucru se întâmpla și

în spatele clădirii. Bineînțeles că la asta se gândea și Ronnie, căci o întreabă pe Donna dacă mai exista vreo intrare de serviciu.

— Te referi la holul care duce la toaletă? Vezi ușa aia? Acolo este o magazie.

— Eu te-am întrebat dacă exista o ușă în spate.

— Este una din oțel, blocată pe dinăuntru cu o bară metalică. Și balamalele sunt pe dinăuntru. Este atât de grea încât de abia pot s-o deschid pentru aprovizionare.

În caz că Donna spunea adevărul, nimeni nu putea intra prin spate fără să facă zgomot. Ronnie ar fi fost avertizat din timp dacă ar fi existat vreo tentativă în acest sens.

— Și toaletele? dori el să știe. Au ferestre?

Donna negă, scuturând din cap.

— Spune adevărul, interveni Gladys. Am fost și eu acolo. După părerea mea, n-ar strica puțină aerisire.

După ce se liniști în privința ieșirii de serviciu, Ronnie își aținti atenția între Sabra, ostatici și activitatea crescândă de afară. Tiel plecă de lângă Sabra și îl întreabă pe Ronnie dacă putea să-și ia geanta.

— Lentilele mele de contact s-au uscat. Am nevoie de soluția care le umezește.

Ronnie aruncă o privire spre geanta care stătea pe tejghea.

Tiel o lăsase acolo, după ce scosese dezinfectantul de mâini pentru Doctor. Părea să șovăie dacă să-i dea sau nu voie. Ea spuse:

— Nu durează mult. Și nici nu pot las pe Sabra singură. Are nevoie de o femeie lângă ea.

— Bine. Dar să știi că te urmăresc. Nu uita.

Tânărul brava. În realitate era speriat și istovit,

dar stătea încă cu degetul pe trăgaci. Tiel nu intenționa să-l provoace.

Merse până la tejghea și Ronnie o urmări cum cotrobăie prin geantă în căutarea sticlutei. După ce o găsi, o deschise și își înclină capul pe spate ca să-și pună picăturile.

— La dracu', înjură ea încet, punând un deget la ochi. Își scoase lentilele de contact, mai căută prin geantă după altă substanță și începu să-și curețe lentilele în soluția turnată în podul palmei.

Fără să se întoarcă spre Gladys sau Vern, le spuse în șoaptă:

— Aveți bandă în camera video?

Vern – Dumnezeu să-l binecuvânteze – verifică o cutiuță din mâna stângă și, privind conspirativ împrejur, îi confirmă existența benzii.

— Și baterii noi, adăugă Gladys, în timp ce-și rula ciorapul în jos spre gleznă. Se uită la felul cum arăta, și hotărând că era mai bine înainte, îl trase la loc. Este gata de înregistrare. Pregătit Plănuisem să ne distrăm.

— Așteaptă...

Tiel nu apucă să termine ce avea de spus, căci Vern începu să tușească puternic. Gladys sări în picioare, puse punga pe tejghea la îndemâna lui Tiel, apoi începu să-l bată pe spate pe soțul ei.

— Vai, Dumnezeule, Vern, sper că nu te-a apucat una din crizele tale. Ar fi culmea să te îneci tocmai acum.

Tiel își puse la loc lentilele de contact și clipi ca să le poziționeze bine. Apoi, în timp ce toți, inclusiv Ronnie, îi priveau pe Vern care respira din greu și horcăia, încercând să-și recapete răsuflarea, și pe Gladys care îl bătea pe spate ca pe un covor, Tiel puse mâna pe camera video din pungă. Era obișnuită cu

camerele video pentru amatori, așa că descoperi unde se afla comutatorul pentru punerea în funcțiune. Îl apăsă și apăsă și pe înregistrare. Apoi puse camera video pe un raft, camuflând-o printre pachetele de țigări, rugându-se în același timp la Dumnezeu să nu fie observată. Nu-și făcea iluzii în privința calității imaginii, dar camerele video și aparatele de filmat pentru amatori se dovediseră prețioase, inclusiv pentru filmul făcut de Zapruder cu asasinarea lui J.F. Kennedy.

Vern încetă să mai tușească. Gladys îi ceru voie lui Ronnie să-i aducă bărbatului ei o sticlă cu apă.

Tiel puse la loc în geantă flacoanele pentru lentile; era pe cale să-și scoată mâna, când dădu peste reportofonul ei. Folosea uneori acel reportofon micuț la interviuri, chiar și în timpul înregistrării video. Mai târziu, când scria reportajul, nu trebuia să stea în cabină și să se uite la imagine ca să audă interviul. Sunetul era înregistrat și pe reportofonul ei.

Nu-l luase cu ea în mod deliberat. Era o sculă pe care o folosea atunci când lucra, nu un obiect de vacanță. Reportofonul era uitat acolo, pitit pe fundul genții ei, așteptând să fie pus în funcțiune.

Luă repede reportofonul și-l strecură în buzunarul pantalonilor. În clipa aceea Sabra țipă ascuțit. Înnebunit, Ronnie întoarse capul după Tiel.

— Vin, spuse ea.

Făcându-le semn, cu degetul mare îndreptat în sus, celor doi bătrânei cu vocație de tragezieni, se grăbi să ajungă la Sabra.

Doctorul era îngrijorat.

— Se pare că durerile s-au mai rărit, dar când apar, sunt foarte puternice. Unde este medicul ăla? De ce nu-l aduc mai repede?

Tiel tamponă fruntea umedă de transpirație a

Sabrei cu un tifon, umezit în apă rece.

— Când o să ajungă aici, oare o să se descurce?
Ce-o să poată face în situația dată?

— Să sperăm că se descurcă. Sau poate că o să-l convingă pe Ronnie și pe Sabra că este nevoie de o cezariană.

— Și dacă n-o să reușească?

— Va fi mai rău, spuse el trist. Pentru toți cei implicați.

— Te descurci fără pompiță?

— Să sperăm că aduce medicul una. Normal ar fi să aducă.

— Și dacă dilatația nu va fi suficient de mare?

— Mă bazez pe evoluția normală a lucrurilor. Poate că bebelușul se va întoarce singur. Se mai întâmplă.

Tiel mângâie fata pe cap. Se părea că Sabra moțăia. Etapele finale ale nașterii nu începuseră încă și ea era deja epuizată.

— E bine că poate să mai aștească câte puțin.

— Organismul ei știe că mai târziu va avea nevoie de și mai multă energie.

— Sper să nu sufere.

— Da, durerile sunt groaznice, spuse el, ca pentru sine. Medicul ar putea să-i facă o injecție contra durerii. Ceva care să nu facă rău pruncului. Din păcate, cu cât se apropie mai mult de naștere, cu atât sunt mai periculoase medicamentele

— Nu poate să-i facă o infiltrație în coloană?
Parcă se procedează astfel în etapa finală a travaliului.

— Mă îndoiesc că o să riște în condițiile date.

După câteva clipe de gândire, Tiel spuse:

— Eu cred că nașterea pe cale naturală este o prostie. S-ar putea ca eu să fiu o rușine pentru femei, susținând asta.

— Tu ai copii?

Când îi întâlni privirea, Tiel arăta de parcă primise o lovitură sub centură.

— A, nu. Tiel îi evită privirea. Vreau să spun că, dacă aș fi într-o asemenea situație, eu aș cere să mi se administreze calmante.

— Te înțeleg perfect

Și Tiel avu impresia că el chiar o înțeleșese. Când îl privi din nou, el era atent la Sabra.

— Tu ai copii, Doctore?

— Nu.

— Mai devreme ai spus ceva despre fete, lucru care m-a făcut să cred că..

— Nu. Degetele lui încercuiră ușor încheietura mâinii Sabrei, pentru a-i lua pulsul. Ar fi trebuit să am tensiometru. Cu siguranță că doctorul o să aducă un fetoscop.

— Unde ai făcut studii medicale?

— Ceea ce mă îngrijorează, continuă el, ignorând întrebarea ei, este dacă o să-i poată face o epiziotomie.

Tiel se crispă la gândul unei operații și la delicatețea subiectului.

— Cum ar putea să-i facă asta?

— Nu e un lucru plăcut, dar dacă nu i-o face, s-ar putea rupe perineul și asta ar fi și mai neplăcut.

— Îmi pui nervii la încercare, Doctore.

— Cred că nervii tuturor sunt la pământ. Ridică iar capul și o privi. Apropo, mă bucur că ești aici.

Privirea lui era blândă. De data asta, ea nu întoarse capul în altă parte.

— Nu fac, practic, nimic.

— Este mare lucru că ești lângă ea. Dacă are dureri spune-i să nu se crispeze. Dacă își încordează mușchii, o să fie și mai rău. Să lase durerea să-și facă treaba ei.

— Este ușor de zis.

— Este ușor de zis pentru mine, recunosc el cu un zâmbet trist. Respiră împreună cu ea. Inspiră adânc pe nas, expiră pe gură.

— Respirația asta o să mă ajute și pe mine.

— Te descurci de minune. Sabra se simte mai bine cu tine. Îi anihilezi timiditatea.

— A recunoscut că îi este rușine de tine

— Mi se pare de înțeles. Este foarte tânără.

— Mi-a spus că nu arăți a medic.

— Nu, cred că nu arăt.

— Ești medic?

— Sunt fermier.

— Așadar, ești un cow-boy adevărat?

— Cresc cai. Am o cireada de vite și un camion.

Cred că toate astea îmi dau dreptul să spun că sunt fermier.

— Atunci de unde știi...

Țârâitul telefonului puse capăt conversației lor. Ronnie smulse receptorul din furcă.

— Alo? La telefon Ronnie Davison. Unde este medicul?

Făcu o pauză ca să asculte, iar Tiel își dădu seama după expresia feței lui că îl deranja ceea ce auzea.

— FBI? Pentru ce? Apoi izbucni. Dar n-am răpit-o, domnule Calloway! Am vrut să fugim de acasă. Da, domnule, și pe mine mă preocupă asta. Nu. Nu. Nu vrea să meargă la spital.

Ronnie mai ascultă, apoi privi spre Sabra.

— Bine. Dacă ajunge telefonul până la ea.

Ronnie trase telefonul spre Sabra, întinzând cordonul la maxim.

— Un agent FBI dorește să vorbească cu tine. Doctorul spuse:

— N-are nimic dacă se ridică. De fapt, s-ar putea chiar să-i facă bine.

El și cu Tiel o sprijiniră pe Sabra și o ridicară în picioare. Sabra merse cu greu și luă receptorul de la Ronnie.

— Alo? Nu, domnule. E adevărat ce v-a spus Ronnie. Nu plec fără el. Nici măcar la spital. Din cauza tatălui meu! A spus că îmi va lua copilul, și el face întotdeauna ce spune. Își menținea cu greu lacrimile. Bineînțeles că am venit cu Ronnie de bunăvoie. Am...

Își ținu respirația și îl prinse de cămașa pe Doctor.

Acesta o susținu și o duse înapoi la culcușul improvizat, unde o așeză grijuliu. Tiel îngenunche lângă ea și, după cum o instruisese Doctorul, o convinse pe Sabra să nu se opună contracțiilor și să respire.

Ronnie vorbea nervos la telefon.

— Ascultă, domnule Calloway. Sabra nu mai poate vorbi. Are o contracție. Unde este medicul promis? Privi pe geam. Da, îl văd. Bineînțeles că îi dau drumul.

Ronnie trânti receptorul în furcă și puse telefonul pe tejghea. Porni spre ușă, apoi, dându-și seama că ar fi foarte expus trăgătorilor de elită, se adăposti iar după rafturi.

— Casiero, așteaptă să ajungă până la ușă și numai după aceea o deschizi. Imediat după ce intră, o închizi la loc. Ai înțeles?

— Drept cine mă iei, crezi că sunt tâmpită?

Donna așteaptă până ce medicul trase de ușă,

după care apăsă pe buton. Medicul intră, apoi se auzi clinchetul metalic al ușii, care se închidea.

Medicul privi nervos ușa din spatele lui, după care se prezentă:

— Mă numesc, ăăă, doctor Cain Scott.

— Vino aici.

Doctorul Scott Cain era un bărbat arătos, de înălțime mijlocie, în vârstă de vreo treizeci și ceva de ani. Cu o privire pătrunzătoare el se uită la toți cei adunați în fața tejghelei. Gladys îi făcu cu mâna.

Medicul privi din nou spre Ronnie.

— Îmi făceam rondul prin County atunci când am fost sunat. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte că o să fiu chemat la o urgență.

— Doctore, cu tot respectul, nu prea avem mult timp la dispoziție.

Tiel împărtășea părerea Doctorului. Evident că timidului Cain Scott nu-i convenea câtuși de puțin că se afla în povestea aceea. Unde mai pui că nici nu înțelesese încă gravitatea situației.

Doctorul îl întrebă dacă fusese informat despre starea Sabrei.

— Mi s-a spus că este în travaliu și că s-ar putea ivi complicații.

Doctorul îl îndrumă spre fata întinsă pe jos.

— E vreo problemă? îl întrebă Cain pe Ronnie, privi temător spre pistol.

— Deschide geanta.

— Aăăă? A, sigur.

Medicul desfăcu valijoara neagră și o întinse spre Ronnie pentru ca acesta să o verifice.

— Bine. Gata. Te rog, ajut-o. Se simte rău.

— Așa se pare, zise medicul, observând că Sabra avea o contracție și gema.

În mod instinctiv, ea căută mâna lui Tiel. Tiel o

strânse tare și o încurajă.

— A sosit medicul, Sabra. Acum totul o să fie bine. Crede-mă.

Doctorul îi oferi medicului informațiile necesare.

— Are șaptesprezece ani. Este primul ei copil. Prima sarcină.

Cei doi se așezară lângă fată, Doctorul în dreapta ei, iar Cain la picioare; Tiel se afla în stânga fetei.

— De când este în travaliu?

— Primele dureri au apărut pe la amiază. Apa i s-a rupt cam acum două ore. Durerile s-au accentuat după asta, iar în ultima jumătate de oră s-au mai domolit.

— Bună, Sabra, i se adresă medicul fetei.

— Bună.

Apoi medicul puse mâinile pe pântecul ei și o examinează palpând-o ușor.

— Copilul e întors, nu-i așa, întrebă Doctorul, așteptând confirmarea diagnosticului său.

— Da.

— Crezi că poți să-l rotești?

— Este foarte greu.

— Ai experiență în așa ceva?

— Am mai asistat nașteri asemănătoare.

Nu era răspunsul așteptat. Doctorul îl întrebă:

— Ai adus un tensiometru?

— Este în geantă.

Medicul continua s-o examineze pe Sabra, palpându-i abdomenul. Doctorul îi întinse tensiometrul, dar Cain nu-l luă căci vorbea cu Sabra.

— Relaxează-te și totul va fi bine.

Ea se uita la Ronnie și zâmbi plină de speranță.

— Cât mai durează până vine copilul?

E greu de spus. Copiii au personalitatea lor. A să

te duc la spital, cât mai e timp.

— Nu.

— Ar fi mult mai sigur pentru tine și pentru copil.

Nu pot să plec de aici, din cauza tatălui meu.

— Este foarte îngrijorat pentru tine, Sabra. De altfel, se află afară. Mi-a zis să-ți spun că...

Trupul Sabrei se crispă.

— Tata e aici? Avea un glas strident, ascutit speriat. Ronnie?

Vestea îl îngrijoră și pe Ronnie.

— Cum a ajuns aici?

Tiel o bătu pe umăr încurajator.

— Stai liniștită. Nu te mai gândi acum la tatăl tău. Gândește-te numai la copil. Numai asta trebuie să te interese. Restul se va rezolva.

Sabra începu să plângă.

Doctorul se aplecă spre medic și îi șopti supărat:

— De ce dracu' i-ai spus asta? Nu puteai să taci din gură?

Medicul îl privi dezolat.

— Am crezut că o să se liniștească aflând că tatăl ei este aici. N-au avut timp să-mi dea detalii. N-am știut că vestea asta o va speria.

Doctorului îi venea să-l strângă de gât pe Cain, ca de altfel și Tiel. Era așa de supărat încât buzele lui subțiri de-abia se mișcaseră când vorbise.

— Nu era dilatată suficient când am examinat-o. Uitându-se la ceas. Adăugă: A trecut o oră de atunci. Medicul dădu din cap.

— Ce dilatație avea?

— Cam opt centimetri.

— Hmm.

— Ticălosule!

Urletul prelung al Doctorului o făcu pe Tiel să ridice brusc capul. Oare auzise bine? Se părea că da, deoarece dr. Cain îl privea consternat.

— Ticălosule! repetă Doctorul, de data asta foarte furios. Ceea ce se petrecu după aceea rămase neclar în memoria lui Tiel. Nu putea să-și amintească precis derularea evenimentelor.

Capitolul 6

Mașina FBI-ului, parcată pe porțiunea de beton dintre autostradă și stația de benzină avea toate echipamentele necesare desfășurării forțelor, supravegherii și comunicării. Era un post de comandă pe roți, din Midland Odessa, mobilizat și trimis la Rojo Flats. Ajunsese la câteva minute după sosirea elicopterului de la Fort Worth, în care se afla Calloway.

În apropiere exista o pistă de aterizare, care era folosită doar de avioanele mici care pulverizau insecticidele. Avionul particular îl adusese pe Dendy la Odessa, unde îl aștepta un elicopter închiriat, care să-l ducă până în orașel. După ce sosise, Dendy intrase imediat în mașina FBI și ceruse să afle situația exactă și modul în care avea să acționeze Calloway.

Dendy îi sâcâia pe agenți, iar Calloway rezistase și așa cu greu tupeului milionarului, care acum începuse să-l învețe ce să facă.

Toți erau cu ochii pe monitorul care transmitea imagini din afara magazinului, de la o cameră amplasată acolo. L-au urmărit pe Cain cum intră în magazin, cum stă cu spatele la ușă pentru câteva

clipe, înainte de a dispărea în interior

— Și dacă nu merge? întrebă Dendy. Ce facem?

— Vom vedea atunci ce avem de făcut.

— Vrei să spui că nu ai un plan de rezervă? Ce naiba conduci tu aici, Calloway?

Se priviră furioși în vreme ce agenții din mașină stăteau în expectativă, așteptând să vadă cine va exploda primul, Dendy sau Calloway. Culmea, afirmația șerifului Montez fu cea care dezamorsă situația. Acesta spuse:

— Pot să vă scutesc eu de emoții spunându-vă că planul acesta nu va merge.

În semn de politețe – și ca un demers diplomatic, Calloway îl invitase și pe șerif în mașină.

— Doctorul nu este deloc prost, continuă Montez. O să aveți necazuri, pentru că l-ați trimis pe agentul ăla acolo.

— Mulțumesc, șerifule, spuse înțepat Calloway.

Apoi, de parcă afirmația lui Montez fusese profetică, auziră împușcături. Două focuri unul după altul și un al treilea ceva mai târziu. Primele două îi făcură pe toți să înțepenească. Cel de-al treilea îi puse în mișcare. Începură să se agite și să vorbească toți deodată.

— Dumnezeuule! șopti Dendy.

Camera de luat vederi nu prezenta nimic. Calloway înșfăcă niște căști ca să audă ce spuneau cei aflați în fața magazinului.

— Au fost împușcături? întrebă Dendy. Ce se întâmplă, Calloway? Mi-ai spus că fiica mea nu va fi în pericol!

Calloway strigă peste umăr:

— Stați jos și tăceți din gură, domnule Dendy, sau o să vă invit să plecați din mașina asta.

— Dacă o încurci, eu o să te invit să pleci

dracului de pe planeta asta!

Fața lui Calloway deveni albă de furie.

— Aveți grijă ce vorbiți, domnule. Tocmai ați amenințat un ofițer federal. Apoi ordonă unui subordonat să-l scoată pe Dendy din mașină.

Trebuia să afle imediat cine trăsese și dacă era rănit sau mort și n-avea chef de țipetele lui Dendy.

Dendy izbucni:

— Nu mă mișc de aici!

Calloway îl lăasă pe tatăl furios pe mâna subordonații săi și se întoarse spre pupitru ca să ceară informații de la cei aflați afară.

Tiel privi cu stupefacție cum medicul Scott Cain scoase un pistol din cizmă și îl îndreptă spre Ronnie.

— FBI! Lasă arma jos!

Sabra țipă.

Doctorul continua să-l înjure din inimă pe Cain.

— Și noi care am așteptat în tot acest timp să vină un medic, strigă el. Și ai venit tu! Ce porcărie mai e și asta?

Tiel se ridică rapid în picioare și îi imploră.

— Nu, te rog. Nu trage.

Îi era teamă că avea să-l vadă pe Ronnie Davison ciuruit chiar în fața ei.

— Nu ești medic! strigase tânărul. Ne-au promis un medic. Sabra are nevoie de un medic.

— Lasă arma jos, Davison! Acum!

— La dracu', am pierdut atâta timp de pomană. Venele de pe gâtul Doctorului se umflaseră de mânie. Dacă agentul n-ar fi avut în mână un pistol, Tiel era convinsă că Doctorul l-ar fi strâns de gât. Fata asta este în pericol. Își poate pierde viața. Voi, agenții federali, nu puteți înțelege asta?

— Ronnie, fă ce spune el, îl imploră Tiel. Predă-te. Te rog.

— Nu, Ronnie, nu! hohotea Sabra. Tata este afară.

— Ce-ar fi să lăsați amândoi pistoalele. Deși respira greoi, Doctorul își recăpătase controlul. Să nu fie rănit nimeni. Ne putem înțelege, nu?

— Nu. Ronnie strânse și mai tare pistolul în mână. Domnul Dendy va cere să fiu arestat. N-o s-o mai văd niciodată pe Sabra.

— Are dreptate, spuse fata.

— Poate că nu, încercă Doctorul. Poate că...

— Număr până la trei - ori arunci arma, ori trag, strigă Cain, marcat și el de dramatismul situației.

— De ce a trebuit să faci asta? strigă Ronnie.

— Unu, începu Cain să numere...

— Ați vrut să ne păcăliți! Iubita mea suferă, are nevoie de un medic. De ce ați făcut asta?

— Doi.

— Am spus nu! N-o să i-o las domnului Dendy.

În clipa în care Cain strigă „trei” și apăsă pe trăgaci, Tiel îl pocni în cap cu o cutie de chili pe care o luase de pe raftul din apropiere.

Cain se prăbuși, iar glonțul trecu departe de țintă, care fusese pieptul lui Ronnie, dar foarte aproape de Doctor, înainte de a se înfige în tejghea.

Ronnie apăsase și el în mod reflex pe trăgaci, dar glonțul sparse o bucată mare de material plastic din perete.

Donna țiță, se aruncă pe podea și-și acoperi capul cu mâinile.

În confuzia creată, cei doi mexicani se repeziră înainte și aproape că-i răsturnară pe Vern și pe Gladys.

Dându-și seama că cei doi doreau să pună mâna pe pistolul agentului, Tiel îl trimise cu piciorul sub un frigider, de unde nu mai putea fi recuperat.

— Înapoi! Înapoi! strigă Ronnie și trase un foc,

ca să-i atenționeze, țintind mult deasupra capetelor lor. Glonțul se înfipse într-un ventilator de aer condiționat, dar zgomotul făcut de împușcătură reuși să-i oprească din drum.

Rămaseră toți nemișcați, așteptând să vadă ce se va întâmpla.

Doctorul fu acela care vorbi:

— Faceți ce vă spune, le strigă el mexicanilor. Ridicase mâna stângă cu palma îndreptată spre ei făcându-le semn să se retragă. Mâna dreaptă și-o dusesese la umărul stâng, care sângera.

— Ești rănit! exclamă Tiel.

Fără să-i răspundă, el se ocupă în continuare de cei doi care păreau hotărâți să nu-l asculte.

— Dacă treceți cumva prin ușa aceea, este foarte posibil să vă treziți cu burta plină de gloanțe.

Cei doi nu înțelegeau limba și nici nu erau conștienți de ce li se putea întâmpla. Ei sloboziră un potop de vorbe în spaniolă, din care Tiel înțelese doar cuvântul „madre”, repetat de mai multe ori. Restul și-l imaginează. Până la urmă, cei doi își reluară, totuși, vechile locuri, bodogănind și privind dușmănos în jur. Ronnie ținea pistolul îndreptat spre ei.

În timpul ăsta, Donna făcea mai mult scandal decât Sabra, care se străduia să nu plângă, în timp ce avea o nouă contracție. Doctorul îi strigă casierei să înceteze să se mai văicărească.

— N-o să mai apuc dimineața, se vaită ea.

— După norocul pe care-l avem, probabil că vei apuca, i-o reteză Gladys. Și acum, taci din gură.

Donna încetă brusc să mai plângă, de parcă îi pusese cineva un dop în gură.

— Stai liniștită, draga mea. Tiel ajunsese din nou lângă Sabra și o ținea acum de mână ca s-o ajute să depășească durerea.

— Știu... Sabra făcu o pauză pentru a respira de câteva ori cu greu. Știu că tata n-o să ne lase în pace. Eram convinsă că ne va urmări.

— Nu te mai gândi la el acum.

— Cum se simte? Întrebă Doctorul, venind lângă ele.

Tiel îi privi umărul.

— Ești rănit?

El scutură din cap.

— Glonțul m-a zgâriat doar. Mă înțepă, atâta tot. Își pansă rana cu un tifon, prin gaura cămășii, apoi o acoperi cu altul, și o rugă pe Tiel să taie o bucată de bandă adezivă.

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

Nimeni nu-i mai dăduse atenție bărbatului care zăcea inconștient. Ronnie se apropie, mutând pistolul dintr-o mână în alta ca să-și șteargă de jeanși palmele asudate.

— Ce facem cu el?

Tiel își zise că era o întrebare bună.

— Probabil că o să iau niște ani buni de pușcărie pentru asta.

— Îți propun să mă lași să-l duc afară pentru ca cei din camionul ăla blestemat să știe că este în viață. Dacă-l vor crede mort sau rănit, va fi mult mai rău, Ronnie.

Ronnie privi cu atenție afară și-și mușcă buza de jos meditănd la propunerea Doctorului.

— Nu. Nu sunt de acord, zise el și privirea i se opri asupra lui Vern și Gladys, care păreau a se distra de minune. Căutați niște cordoane. Se găsesc cu siguranță în magazin. Legați-i mâinile și picioarele, le spuse el.

— Dacă faci asta, o încurci și mai rău, băiete, îl

avertiză Doctorul cu blândețe.

— Nu cred că se poate mai rău.

Chipul lui Ronnie exprima tristețe, de parcă abia acum înțelegea esența afirmației sale. Ceea ce păruse o aventură romantică, când el și Sabra fugiseră în lume, se transformase într-un incident care implicase FBI-ul. Comisese câteva infracțiuni. Se afla la ananghie și era destul de inteligent ca să înțeleagă acest lucru.

Cei doi bătrânei pășiră peste agentul care zăcea inconștient și îl apucară fiecare de câte o gleznă. Deși era greu, reușiră să-l tragă de lângă Sabra, făcându-le astfel loc de manevra Doctorului și lui Tiel.

— Pe mine mă vor închide pe viață, continuă Ronnie, dar vreau ca măcar Sabra să trăiască în siguranță. Vreau ca tatăl ei să-mi promită că o s-o lase să păstreze copilul.

— Atunci, hai să terminăm cu toată povestea asta.

— Nu pot, Doctore. Nu înainte de a obține promisiunea de la domnul Dendy.

Doctorul se aplecă asupra Sabrei care reîncepuse să gâfâie din cauza unei contracții. Tiel se afla lângă ea.

— Între timp... încercă din nou Doctorul.

— Rămânem aici, insistă băiatul.

— Dar ea are nevoie...

— Doctore, zise Tiel, dar Doctorul continuă:

— ... să meargă la spital. Și asta repede. Dacă ești cu adevărat îngrijorat pentru soarta ei.

— Doctore!

Nervos pentru că fusese întrerupt de două ori, Doctorul se întoarse spre Tiel și o întrebă pe un ton dur:

— Ce este?

— Sabra nu mai poate pleca nicăieri. Se vede

copilul.

Doctorul se aplecă între genunchii ridicați ai Sabrei.

— Slavă ție, Doamne, spuse el oftând ușurat. Copilul s-a întors, Sabra. Îi pot vedea capul. S-a terminat. Peste câteva minute o să ai un copil.

Fata zâmbi, părând dintr-o dată prea tânără pentru a trece prin toate necazurile acestea.

— Și o să fie totul bine?

— Cred că da. Doctorul privi spre Tiel. Vrei să mă ajuți?

— Spune-mi ce am de făcut.

— Ia mai mulți pampersși și pune-i în jurul ei. Să ai pregătit un prosop în care să învelim copilul. Doctorul își suflecă mânecile până deasupra coatelor și se spăla bine pe mâini și pe brațe, după care se clăti cu oțet. Apoi îi dădu sticlulele și lui Tiel. Folosește din belșug, dar repede.

— Nu vreau să mă vadă Ronnie, spuse Sabra.

— Sabra? De ce?

— Înțelege-mă, Ronnie. Pleacă de aici.

Doctorul îi vorbi peste umăr.

— Poate că e mai bine, Ronnie.

Băiatul se îndepărtă cu greu.

Doctorul găsi în geanta lui Cain o pereche de mănuși, pe care și le puse cu îndemânare, după cum observase Tiel.

— Cel puțin un serviciu ne-a făcut și el. Este o cutie întreagă. Ia și tu o pereche.

Tiel tocmai reușise să și le tragă pe mâini, când Sabra avu o nouă contracție.

— Nu împinge, dacă poți, îi spuse Doctorul. Nu vreau să te opui. Puse mâna dreaptă pe perineu pentru a o ajuta și nu se rupă, în timp ce cu mâna stângă ținea cu delicatețe capul copilului. Hai, Sabra. Respiră

acum. Foarte bine. Du-te în spatele ei, îi spuse el lui Tiel. Susține-o. Ține-o de șale.

Doctorul o ajută pe Sabra să treacă peste dureri. După ce acestea încetară, Sabra se sprijini de Tiel.

— Ești aproape gata, Sabra, îi spuse Doctorul cu tandrețe. Te descurci minunat. De fapt, ești extraordinară.

Tiel își zise că putea să spună același lucru și despre el. Nu putea să nu admire calmul și competența cu care o ajuta pe fata înspăimântată.

— Te simți bine?

Tiel îl privise admirativ, dar nu înțelese că Doctorul i se adresa ei, până când acesta nu ridică privirea.

— Eu? Mă simt foarte bine.

— Nu ai nicio senzație de leșin, nu?

— Nu cred. Apoi, contaminată de calmul lui, spuse: Nu, n-am de gând să leșin.

Sabra țiță. Sprijinită de spate, făcea eforturi să nască micuțul. Tiel o mângâia, dorindu-și să poată face mai mult ca să îi aline suferința.

— Cum se simte? Întreba Ronnie neliniștit, dar nimeni nu-l băga în seamă.

— Nu împinge, îi reaminti Doctorul. O să iasă afară acum, fără să mai depui tu vreun efort. Lasă durerea să treacă de la sine. E bine așa. Aproape că i-a ieșit capul.

După ce trecu contracția, Sabra se prăbuși istovită.

— Mă doare, spuse ea printre suspine.

— Știu. Doctorul vorbea pe un ton liniștitor, dar însă, neobservat de Sabra, pe fața lui se citea un regret profund. Sabra sângera pentru că se rupsesse. Te descurci bine, Sabra, minți el. Curând vine și

copilul.

Și veni foarte repede. Cu toată îngrijorarea lor pentru încetineala cu care ieșea, în ultimele secunde pruncul se grăbi să intre în lume.

Pe parcursul următoarei contracții, chiar înainte ca Tiel să poată percepe miracolul la care asista, văzu copilașul care ieșea cu fața în jos. Mâna Doctorului îl conduse puțin, după care copilul se întoarse din instinct pe o parte. Când îi văzu fașa, cu ochii larg deschiși, Tiel șopti:

— Ah, Dumnezeule. Era impresionată de acel moment care i se părea cu totul deosebit, aproape miraculos.

Brusc, miracolul dispăru, pentru că bebelușul nu putea trece din cauza umerilor.

— Ce se întâmplă? întrebă Ronnie, când Sabra țipă.

În clipa aceea sună telefonul. Donna, care era mai aproape de el, răspunse:

— Alo?

— Știi că te doare, Sabra, spuse Doctorul. După următoarele două sau trei contracții totul se va termina. Bine?

— Nu pot, hohotea ea. Nu mai pot.

— Un tip pe nume Calloway vrea să știe cine a fost împușcat, zice Donna. Nimeni nu-i dădu nicio atenție.

— Foarte bine, Sabra, spuse Doctorul. Pregătește-te. Respiră adânc. Se uită la Tiel și îi spuse: Ajut-o tu.

Tiel începu să respire adânc împreună cu Sabra, urmărind în același timp mâinile Doctorului care se mișcau în jurul gâtului copilului. Observându-i îngrijorarea, Doctorul spuse încet:

— Voiam doar să verific dacă nu are cordonul

ombilical înfășurat în jurul gâtului.

— Și e bine? întrebă Sabra printre dinții încleștați.

— Până acum e ca la carte.

Tiel o auzi pe Donna spunându-i lui Calloway:

— Nu. Nu este mort. Dar ar trebui să fie, ca și cel care l-a trimis aici. Apoi femeia trânti receptorul.

Sabra nu se simțea deloc bine. Sângele îmbibase rapid scutecele de sub ea. Doctorul încerca să îl oprească cu șervețele.

— Roag-o pe Gladys să îmi mai aducă din astea. Mi-e teamă că o să mai avem nevoie.

Tiel o strigă pe Gladys și îi transmise rugămintea. Aceasta reveni în câteva clipe cu o altă cutie de șervețele.

— L-ați legat pe bărbatul acela? întrebă Tiel.

— Vern se ocupă încă de el, dar nu o să se poată ridica prea curând.

În timp ce Doctorul se ocupa de Sabra, Tiel încercă să-i distragă fetei atenția.

— Ce nume vrei să-i pui?

— Noi am hotărât să-i spunem Katherine. Îmi plac numele clasice.

— Și mie. Cred că o să i se potrivească numele de Katherine.

Deodată, fața Sabrei se crispă de durere.

— Ce se întâmplă?

— Iese placenta, îi explică Doctorul. Punga în care a trăit Katherine în ultimele nouă luni. Ți se contractă uterul ca să-l dea afară, așa cum s-a întâmplat și cu Katherine. O să te doară puțin, dar nimic nu e mai minunat decât să ai un copil. După ce iese placenta, o să te curățăm și pe urmă o să poți să te odihnești. Ce zici?

Apoi, Doctorul i se adresă lui Tiel:

— Pregătește unul din sacii ăia de plastic, te rog. Trebuie să păstrez asta. O să fie examinată mai târziu.

Tiel făcu ceea ce i se spusese, apoi încercă s-o distragă pe Sabra vorbindu-i despre copil. Doctorul înfășură placentă și o puse jos. Dar aceasta încă mai era prinsă de copil cu cordonul ombilical. Tiel voia să-l întrebe de ce nu-l tăiasese încă, dar Doctorul era ocupat.

— Haide, haide. Uite copilul, Sabra. Sudoarea curgea pe fruntea Doctorului, dar lui nu-i păsa. Așa. E bine.

Tipătul Sabrei avea s-o urmărească pe Tiel în multe din nopțile următoare. Sabra se rupsesese și mai rău atunci când copilul scosese umerii. O mică incizie făcută sub anestezie locală ar scutit-o de tot acest chin, dar acum nu mai era nimic de făcut. Singura consolare era faptul că pruncul nu pățise nimic.

— Ai o frumusețe de fată, Sabra.

Donna, Vern și Gladys aplaudau bucuroși. Tiel își reținea lacrimile, privindu-l pe Doctor care ridicase capul copilului ca să-i ușureze respirația, de vreme ce nu aveau alte mijloace. Din fericire, fetița începuse să plângă imediat. Un zâmbet larg de ușurare îi lumină chipul încordat.

Tiel nu avu prea mult timp să se minuneze, pentru că Doctorul îi dădu copilul. Bebelușul era așa de alunecos încât îi era teamă să nu-l scape. Tiel reuși să-l înfășoare într-un prosop.

— Pune-o pe burtica mămicii ei. Tiel se conformă spuselor Doctorului.

Sabra se uită uimită la bebelușul ei și întrebă îngrijorată.

— Este sănătoasă?

— Cu siguranță că plămânii sunt sănătoși, spuse Tiel râzând. Apoi făcu un scurt inventar. Are

toate degetele de la mâini și de picioare. Se pare că o să fie blondă, ca tine.

— Ronnie, tu o vezi? spuse Sabra.

— Da. Băiatul privea când la copil, când la cei doi mexicani, care păreau total neinteresati de miracolul nașterii. Este frumoasă. Adică, o să fie frumoasă când o să fie spălată. Tu cum te simți?

— Mă simt perfect, îi răspunse Sabra.

Doctorul își scoase mânușile pline de sânge, luă tensiometrul și îl fixă pe brațul Sabrei.

— Cum te simți?

— Bine, spuse ea epuizată și cu cearcăne sub ochi. Zâmbind anemic, întreabă: Ronnie ce face?

— Ar trebui să-l convingi să pună capăt situației, spuse Tiel.

— Nu pot. Mai ales acum după ce am născut-o pe Katherine. Nu vreau să risc să o ducă la orfelinat ca să fie adoptată.

— El nu poate să facă asta fără consimțământul tău.

— El poate să facă orice.

— Și mama ta? Ea de partea cui este?

— De partea lui tata, bineînțeles.

Doctorul desfăcu tensiometrul și i se adresă Sabrei:

— Încearcă să le odihnești. Eu o să mă străduiesc să reduc cât mai mult sângerarea. O să te rog ceva, puțin mai târziu; deocamdată vreau să te odihnești un pic.

— Mă doare. Jos.

— Știu. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, spuse ea, de-abia vorbind de oboseală. Ai fost nemaipomenit, Doctore.

Tiel și Doctorul văzură că respirația ei devenise regulată și că mușchii i se relaxaseră. Tiel o luă pe

micuța Katherine de la pieptul mamei ei. Sabra încercă să protesteze, dar era prea obosită ca să opună rezistență.

— O s-o spăl puțin. Când te trezești, o iei în brațe. Bine?

Tiel reuși s-o convingă pe fată și să îi ia copilul.

— Ce facem cu cordonul ombilical? îl întrebă ea pe Doctor.

— Am așteptat ca să nu existe niciun pericol.

Doctorul îl legă în două locuri, cu două șireturi, la distanță de vreo trei centimetri. Tiel întoarse capul atunci când Doctorul îl tăie.

Acum placentă nu mai era legată de copil, iar Doctorul legă bine sacul de plastic și o rugă pe Gladys să îl pună într-un frigider.

Tiel deschise o cutie cu șervețele aseptice.

— Crezi că e bine să curăț copilul cu astea?

— Presupun că da, îi răspunse Doctorul.

Deși Katherine gângurea puțin în semn de protest, Tiel o șterse cu șervețele, care miroseau a pudră pentru copii. Deoarece nu avea experiență și nu știa cum să se ocupe de bebeluși, Tiel era puțin emoționată. Concomitent, ea observa și respirația ușoară a Sabrei.

— O felicit pentru curajul ei, spuse ea. Și nu pot să nu fiu de partea lor. Din câte știu eu despre Russell Dendy, nu mă mir că au fugit de el.

— Îl cunoști?

— Doar din presă. Mă întreb dacă nu cumva el a fost cel care l-a trimis pe Cain aici.

— De ce l-ai lovit în cap?

— Te referi la atacul meu asupra agentului federal? îl întrebă ea, glumind. Voiam să împiedic o nenorocire.

— Sunt de acord cu ceea ce ai tăcut tu. Și eu aș

fi procedat la fel.

— Am avut avantajul că eram în spatele lui. Tiel o înfășură pe Katherine într-un prosop curat și o strânse la piept cu tandrețe, înainte de a continua.

— Cred că agentul Cain și-a făcut doar datoria. A avut nevoie și de mult curaj ca să se bage în așa ceva, însă nu puteam să-l las să tragă în Ronnie. Și, să-ți spun cinstit, nu voiam nici ca Ronnie să-l ucidă. Am acționat din instinct.

— Dar nu te-ai enervat puțin când ai văzut că acest Cain nu era medic?

Ea îl privi și îi zâmbi conspirativ.

— Să nu spui la nimeni.

— Promit.

— De unde ai știut că nu e medic? Ce l-a dat de gol?

— Nu era preocupat de semnele vitale ale Sabrei. De exemplu, nu i-a luat tensiunea. Părea că nu își dădea seama de gravitatea stării ei, așa că am început să-l bănuiesc și l-am testat. Când cervixul are o dilatație de opt centimetri, intri în alertă. A căzut la testul ăsta.

— Am putea lua ani grei de închisoare.

— Mai bine așa, decât să-l fi lăsat să-l împuște pe Ronnie.

— Amin.

Tiel se uită la fetița care dormea.

— Și fetița? Este sănătoasă?

— Hai să ne uităm.

Tiel o puse pe Katherine în poală. Doctorul desfăcu prosopul și examinează bebelușul. Mâinile lui păreau mari în comparație cu trupușorul copilului, dar atingerea lor era tandră.

— E micuță, spuse el. S-a născut mai devreme cu vreo două săptămâni, cred. Dar pare sănătoasă.

Respiră bine. Ar trebui să se afle acum într-o secție pentru nou-născuți. E important să aibă căldură. Ține-o acoperită.

— Bine.

Doctorul se apropiase mult de Tiel și era destul de aproape ca ea să-i vadă fiecare cută de la colțurile ochilor. Avea ochii verzi, iar genele îi erau foarte închise la culoare, mai închise decât părul lui castaniu. Bărbia și maxilarul inferior trădau multă hotărâre. Prin tăietura cămășii, Tiel observă că sângele îmbibase bandajul improvizat.

— Te doare umărul?

Când ridică privirea, cei doi aproape dădură nas în nas. Se priviră intens câteva secunde, apoi el întoarse capul și se uită la rana de la umăr. O privea de parcă ar fi uitat de ea și de-abia acum conștientiza faptul că era rănit.

— Nu. Nu mă doare. Apoi adăugă: Mai bine pune-i niște scutece din astea și învelește-o.

Tiel înfășă copilul cu stângăcie, în timp ce Doctorul se uita la mână.

— Tot sângele ăsta...

Tiel nu duse până la capăt întrebarea, ca să nu audă Ronnie. De vreme ce până acum nu mai asistase niciodată la o naștere, Tiel nu putea ști dacă sângerarea Sabrei era normală sau era periculos de abundentă. Ei i se părea neobișnuită și, dacă îl „citea” bine pe Doctor, și acesta era îngrijorat.

— Este mai mult decât normal. Doctorul vorbea încet, din același motiv. Acoperind-o pe Sabra cu cearșaful, începu s-o maseze pe abdomen. Uneori asta ajută la oprirea hemoragiei, spuse el ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Tiel.

- Și dacă nu ajută acum?
- Vom avea curând probleme mari. Ar fi trebuit cusută ruptura; n-ar mai fi sângerat atât de mult.
- Nu te învinovăți. În situația dată, te-ai descurcat extraordinar, doctore Stanwick.

Capitolul 7

Rostise cuvintele fără să se gândească. Nu intenționase ca Doctorul să-și dea seama că îl recunoscuse. Cel puțin, nu încă. O luase gura pe dinainte.

Poate că se gândise o clipă să i se adreseze pe nume ca să vadă cum reacționează el. Instinctul reportericesc de a provoca un răspuns la o întrebare sau la o afirmație neașteptat, o împinsese în mod automat să-i rostească numele ca să vadă reacția lui spontană și sinceră.

Iar reacția lui spontană și sinceră era evidentă. La început o privi uluit, apoi vizibil deranjat. În cele din urmă, ochii lui se goliră de expresie.

Tiel continua să-l privească direct în ochi, așteptându-se ca el să nege că era doctorul Bradley Stanwick. Sau că fusese doctorul Bradley Stanwick.

Telefonul sună iar.

— La dracu', mormăi Donna. Ce să le spun de data asta?

— Lasă-mă pe mine să răspund, zise Ronnie luând receptorul. Domnul Calloway? Nu, după cum ți-a spus și doamna, nu e mort.

Sabra fusese trezită de țârâitul telefonului și

imediat ceru să-și ia copilul în brațe. Tiel puse cu grijă fetița în brațele ei.

Tiel se ridică și se întinse. Abia acum își dădea seama cât de obositoare fusese ultima oră de travaliu și nașterea. Bineînțeles că oboseala ei nu se putea compara cu cea a Sabrei. Fizic, se simțea epuizată, dar mintea îi era limpede. Analiză situația în care se aflau. Gladys și Vern stăteau liniștiți ținându-se de mână. Păreau obosiți, dar mulțumiți, de parcă acele evenimente fuseseră o modalitate de a se amuza.

Donna stătea cu brațele ei scheletice încrucișate pe pieptul osos. Mexicanul mai înalt și mai slab era atent la Ronnie și la telefon, în timp ce prietenul lui se uita la agentul FBI care dădea semne că își revine.

Vern îl proptise pe agentul Cain cu spatele de tejghea. Acesta avea gleznele legate cu un cordon sanitar argintiu. La fel și încheieturile mâinilor. Capul îi atârna în piept și el făcea încercări disperate să și-l ridice, gemând ușor.

— L-am legat, îi spuse Ronnie lui Calloway la telefon. Am tras aproape în același timp, dar singurul atins este Doctorul. Nu, se simte bine. Ronnie privi spre Doctor, care dădu din cap în semn de încuviințare. Cine este domnișoara McCoy?

— Eu sunt, spuse Tiel. Făcând un pas înainte.

— De unde până unde? Ronnie o privi întrebător. Cred că este în ordine. De unde știi cum o cheamă? Bine, așteaptă. Când îi dădu receptorul lui Tiel, o întrebă: Ești celebră?

— Nu chiar până într-acolo încât să mă știi și tu. Tiel luă receptorul. Alo?

Glasul de la telefon era autoritar:

— Domnișoară McCoy, la telefon agentul special special Calloway.

- Vă salut.
- Poți vorbi liber?
- Da.
- Nu ești amenințată?
- Nu.

— Care e situația acolo?
— Exact cum ți-a descris-o Ronnie. Agentul Cain a fost pe punctul de a produce o nenorocire, dar am reușit s-o evităm.

Luat prin surprindere, agentul aflat la celălalt capătul firului răspunse după o scurtă pauză:

— N-am înțeles.
— Ați greșit că l-ați trimis aici. Domnișoara Dendy avea nevoie de un obstetrician, nu de probleme.

— N-am știut că...
— Acum știi. Aici nu este nici muntele Carmel, nici Ruby Ridge. Nu vreau să vă învăț eu meserie, dar...

— Dar? spuse el sec.
— Dar vă solicit ca de acum încolo să cooperați cu domnul Davison.

— Nu ne permitem să negociem cu cei ce iau ostatici.

— Dar ei nu sunt teroriști, exclamă ea. Sunt doi tineri răvășiți și speriați, care consideră că nu mai au altă opțiune.

Auzi voci ridicate în fundat.

Calloway acoperi receptorul ca să vorbească cu cineva.

Agentul Cain ridică cu greu capul și se uită la Tiel cu o privire tulbure. Oare o recunoștea pe aceea care îl lovise cu o conservă de chili?

— Domnul Dendy este foarte îngrijorat pentru starea fiicei sale, spuse Calloway, când reveni pe fir.

Casiera mi-a spus că Sabra a născut.

— A născut o fetiță. Amândouă sunt în stare staționară. Tiel privi spre Doctor, care dădu ușor din cap. Asigurați-l pe domnul Dendy că fiica lui nu se află într-un pericol iminent.

— Șeriful Montez mi-a spus că există acolo un localnic cu cunoștințe medicale.

— Este adevărat. El a asistat-o pe Sabra să nască. Ochii Doctorului se îngustară pentru o clipă ca cei ai unui trăgător de elită gata să apese pe trăgaci.

— Șeriful Montez nu-și amintește numele lui de familie. Spune că este cunoscut sub numele de Doctorul.

— Da.

— Nu-i știi numele?

Tiel se gândi o clipă, neștiind ce să facă. Fusese prinsă de evenimentul nașterii, dar rămăsese conștientă de ceea ce se petrecea afară. Auzise păcănitul motoarelor de elicopter. Poate că erau ale poliției sau ale spitalului, dar putea paria că anunțau și sosirea presei de la Dallas - Fort Worth, Austin, Houston, cât și a televiziunii.

Rolul activ pe care îl juca ea în evenimentul acesta aflat în plină desfășurare stimulase lumea presei. Nu se putea spune că era celebră, cu toată modestia, nici o anonimă. Apăruse aproape în fiecare scară la știri, iar emisiunea ei era transmisă și la posturile locale, pe piețe mai mici, în tot Texas-ul, până în Oklahoma, ceea ce însemna că avea câteva milioane de telespectatori. Ea asigura sarea și piperul reportajelor sale. Dacă adăuga în această poveste și implicarea doctorului Bradley Stanwick, care dispăruse în urmă cu trei ani din viața publică, ar fi avut un subiect nemaipomenit, care ar fi produs un adevăr spectacol în lumea presei.

Dar Tiel dorea să fie subiectul atenției generale; ea să fie cea care aruncă bomba.

Dacă ar dezvălui acum identitatea Doctorului, și-ar lua adio de la exclusivitate. Toți ar fi dat publicității vestea. Știrea ar fi fost difuzată, înainte ca ea să-și publice reportajul. Până să prezinte ea desfășurarea evenimentelor, descoperirea doctorului Stanwick ar fi fost o știre răsuflată.

Gully n-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi luat o astfel de hotărâre, dar, pentru moment, dorea să păstreze numai pentru ea pontul acesta.

În consecință, îi răspunse lui Calloway:

— Doctorul a făcut o treabă nemaipomenită, în condițiile date. Sabra cooperează cu el. Are încredere în el.

— Am înțeles că a fost rănit în schimbul de focuri.

— Doar o zgârietură, nimic mai mult. Cu toții suntem teferi, domnule Calloway, spuse ea iritată. Suntem obosiți, dar întregi și ăsta e lucrul important.

— Te obligă să spui asta?

— Absolut deloc. Ronnie nu vrea să fie rănit nimeni.

— Da, spuse băiatul. Vreau doar și plec de aici împreună cu Sabra și cu bebelușul meu și să ne putem continua viața așa cum dorim.

Tiel îi transmise lui Calloway mesajul, iar acesta replică:

— Domnișoară McCoy, știi foarte bine că nu pot permite așa ceva.

— Am putea să ne înțelegem.

— Eu nu sunt în măsură să...

— Domnule Calloway, sunteți liber să vorbiți deschis?

După o scurtă pauză, acesta spuse:

— Lămurește-mă ce vrei să spui.

— Dacă l-ai cunoscut cumva pe Russell Dendy, atunci poți să înțelegi pentru ce sunt atât de disperați acești copii, pentru ce au ajuns să facă ceea ce au făcut.

— Nu pot să discut despre asta, dar înțeleg ce vrei să spui.

Era clar că Dendy trăgea cu urechea.

— Toată lumea știe că acest om este un tiran, continuă Tiel. Se pare că este hotărât să-i forțeze pe cei doi să se despartă și să dea copilul spre adopție. Ronnie și cu Sabra nu vor decât să poată hotărî singuri și fără constrângere în legătură cu viitorul lor și al copilului. Este o criză de familie, domnule Calloway și trebuia tratată ca atare. Poate domnul Dendy se va declara de acord ca un mediator să-i ajute și iasă din acest impas și să ajungă la o înțelegere.

— Dar Ronnie Davison trebuie și să răspundă pentru multe, domnișoară McCoy, cel puțin pentru jaf armat.

— Sunt sigură că Ronnie este gata să răspundă pentru asta.

— Lasă-mă să vorbesc cu el, interveni Ronnie și îi luă receptorul. Ascultă, domnule Calloway. Eu nu sunt un infractor. Cel puțin, nu am fost până azi. N-am luat nici măcar o amendă pentru depășirea vitezei. N-am de gând să permit domnului Dendy să hotărască viitorul copilului meu. Din situația în care mă aflu acum, nu văd altă ieșire.

— Spune-i ce hotărâre am luat noi, Ronnie, îi strigă Sabra.

Acesta privi spre locul unde zăcea fata, cu bebelușul în brațe, și pe fața lui se citi durerea.

— Vorbește cu tatăl Sabrei, domnule Calloway. Convinge-l să ne lase în pace și îi voi elibera pe toți.

Ronnie mai ascultă o vreme ce îi spunea celălalt în receptor, apoi replică:

— Eu știu că cei doi ar trebui să fie acum într-un spital. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Așa că ai o oră la dispoziție ca să-mi dai răspunsul.

Intervenii o nouă pauză.

— În caz contrar ce se va întâmpla? spuse el, repetând întrebarea lui Calloway. Ronnie privi din nou spre Sabra. Aceasta strânse fetița la piept și dădu din cap. O să-ți comunic peste o oră, zise el închizând brusc telefonul.

Ronnie se adresa ostaticilor:

— Ei bine, ați auzit totul. Nu vreau să fac rău nimănui. Vreau să putem pleca cu toții de aici. Așa că liniștiți-vă. Privi către ceasul din perete. S-ar putea termina totul în șaiszeci de minute.

— Și dacă tatăl ei n-o să fie de acord să vă lase în pace? întrebă Donna. Ce-o să ne faci atunci?

— Mai bine mai stai jos și taci, spuse Vern nervos.

— Mai bine m-ai pupa în fund, moșule, îi răspunse ea. Nu ești tu șeful meu. Vreau să știu dacă o să supraviețuiesc sau o să mor? Peste o oră o să înceapă să ne împuște.

O liniște apăsătoare se așternu în încăpere. Toate privirile se îndreptară spre Ronnie, dar acesta refuză cu încăpățănare să răspundă la întrebarea nerostită din ochii oamenilor.

Agentul Cain își pierduse iar cunoștința sau stătea cu capul plecat de rușine că ratase ocazia să pună capăt acestei înțeleștări.

Umerii Donnei începură din nou să tremure.

Vern și Gladys dădeau semne de oboseală. Acum, după ce miracolul nașterii se produsese, nimic nu-i mai mișca. Gladys ținea capul pe umărul lui Vern.

Tiel se așează turcește lângă Doctor, care se ocupa de Sabra. Aceasta stătea cu ochii închiși, ținându-și în brațe fetița adormită.

— Cum se simte?

— A pierdut foarte mult sânge și îi scade tensiunea.

— Și ce poți să faci tu?

— Am încercat să-i masez uterul, dar acest lucru, în loc să micșoreze sângerarea, a mărit-o. Ridicase sprâncenele uimit. Probabil că este vorba de altceva.

— Ce anume?

— Alăptarea.

— Și poate și alăpteze așa de repede?

— Nu. Ai auzit cumva de oxitocină?

— Presupun că este o chestie femeiască.

— Este un hormon care ajută la evacuarea laptelui. Și, în plus, mai contractă și uterul, ceea ce reduce sângerarea. Suptul stimulează eliberarea acestui hormon.

— Atunci de ce nu...

— Pentru că am crezut că o să plece la spital. Mai mult, fata a trecut deja prin destule.

Se mai scurseră câteva minute, apoi cei doi se uitară la Sabra și fură neplăcut impresionați de paloarea ei.

— Mi-e teamă și de o eventuală infecție, spuse el. La dracu', trebuie spitalizați cât mai repede, amândoi. Cum e Calloway? Genul de tip dur?

— Sigur. Dar pare inteligent. Pe de altă parte, Dendy e un nebun. L-am auzit prin telefon urlând tot felul de amenințări și ultimatumuri. Tiel se uită la Ronnie, care privea când spre parcare, când spre cei doi mexicani, care deveniseră din ce în ce mai nervoși. N-o să ne împuște, nu?

Doctorul întârzie să-i răspundă, ocupat să schimbe scutecele protectoare de sub Sabra; apoi se sprijini de frigider și se ridică pe un genunchi. Proptindu-se cu un cot în ușa frigiderului, își trecu amărât o mână prin păr. După standardele citadine, nu i-ar fi stricat o tunsoare. Dar, acum și acolo, îi stătea bine așa cum era.

— Nu știu ce-o să facă el, domnișoară McCoy. Chinurile pe care oamenii sunt în stare să și le provoace unii altora nu încetează să mă uimească și să mă scârbească. Eu nu cred ci băiatul ăsta ar fi în stare să ne pună la zid și să ne împuște, dar nu avem nicio garanție că n-o va face până la urmă. Vorbă multă, sărăcia omului.

— Este un punct de vedere fatalist.

— Tu m-ai întrebat. Ridică din umeri. Nu era nevoie să discutăm despre asta.

— Atunci despre ce ai vrea să vorbim?

— Despre nimic.

— La dracu', spune ea, dorind să-l șocheze. Ai vrea să știi cum de te-am recunoscut.

El n-o privi și nu spuse nimic. Își construisese o armură și treaba ei era să pătrundă dincolo de ea.

— Când te-am văzut prima dată, mi-ai părut o figură cunoscută, dar n-am știut de unde să te iau. Pe urmă, în timpul nașterii, chiar înainte de a ieși copilul, mi-am dat seama cine ești. Cred că te-ai dat de gol prin modul în care te-ai purtat cu Sabra.

— Ai o memorie remarcabilă, domnișoară McCoy.

— Tiel. Memoria mea este mai bună decât a unui om oarecare. În plus, eu am făcut reportajul cu tine.

Tiel își aminti scrisorile de invitație de la postul de televiziune pentru care lucra. Doctorul își murmură:

— Așadar, tu faci parte dintre cei care mi-au transformat viața într-un iad?

— Îmi fac bine meseria.

El râse disprețuitor.

— Sunt sigur. O privi drept în ochi: Îți place ceea ce faci?

— Foarte mult.

— Îți face plăcere să urmărești oameni care se află la pământ, să faci publice problemele lor interne și să-i pui în situația de a nu-și mai putea reface niciodată viața?

— Tu acuzi presa de problemele tale personale?

— În mare parte, da.

— Ca de exemplu?

— De exemplu, spitalul a avut probleme din pricina reclamei proaste. Reclama proasta făcută și întreținută de oameni asemenea ție.

— Tu desigur ți-ai făcut reclama proastă, doctore Stanwick.

Furios, el întoarse capul și Tiel înțelese că atinsese o coardă sensibilă.

Bradley Stanwick fusese un oncolog de renume, care lucra într-unul din cele mai importante centre de tratare a cancerului, unde veneau pacienți din toată lumea, de obicei apelând la ei ca la ultima speranță de salvare. Clinica nu-i putuse salva pe toți, dar avusese cele mai bune rezultate, micșorând numărul victimelor acestei boli și prelungindu-le viața prin eficiența tratamentului lor.

O cumplită ironie a sorții făcuse ca tânăra și frumoasa soție a lui Bradley Stanwick să aibă o formă inoperabilă de cancer al pancreasului.

Nici el și nici străluciții lui colegi nu au putut

întârzia efectele devastatoare ale bolii. La câteva săptămâni după ce aceasta fusese diagnosticată, femeia căzuse la pat. Ea acceptase chimioterapia ca și boala în sine. Sistemul ei imunitar era slăbit și s-a îmbolnăvit de pneumonie. Și, unul câte unul, organele ei începură să cedeze.

Nedorind ca medicația împotriva durerii să o anihileze, să o transforme într-o legumă, ea a refuzat-o. Totuși, în timpul ultimelor zile de viață, durerile deveniră atât de mari încât, până la urmă, acceptă tratamentul, pe care și-l putea administra singură.

Tiel aflase toate acestea după cercetări îndelungate. Doctorul Bradley și soția lui ajunseră în centrul atenției numai după moartea acesteia. Până să moară ea, făcuse parte dintr-o statistică tristă, privind victimele acestei boli. Dar, după funeralii, rudele nemulțumite au început să facă agitație în jurul faptului că ginerele lor ar fi accelerat moartea soției sale și anume că ar fi ajutat-o să se sinucidă, punând o doză atât de mare în sistemul ei de medicație încât ea, până la urmă, murise din cauza unei doze prea mari de narcotice. Rudele au pretins că moștenirea ei semnificativă a grăbit cursul lucrurilor.

De la bun început, Tiel se gândise că acele acuzații erau total nefondate. Era o concluzie bine știută că doamna Bradley mai avea de trăit doar câteva zile. Un bărbat care urma să moștenească o avere mare își putea permite să aștepte desfășurarea naturală a lucrurilor. Mai mult, dr. Stanwick avea propria lui avere, deși dăduse mult și clinicii de oncologie, ca donație pentru cercetări și pentru îngrijirea pacienților.

Chiar dacă el recursese la eutanasiu, în ce o privea pe soția lui, Tiel nu se grăbi să arunce ea prima piatra. Discuțiile controversate în jurul eutanasiei nu o

convinseseră în niciun fel. Legat de acest subiect, ea prefera să discute cu oameni neîmpătimiți.

Dar, pornind strict de la un asemenea punct de vedere, ea se îndoia foarte mult de faptul că Bradley Stanwick și-ar fi riscat reputația, chiar și de dragul iubitei sale soții.

Din păcate pentru el însă, socrii lui insistaseră cu insinuările până când autoritățile au ordonat o cercetare amănunțită – care s-a dovedit a fi o pierdere de timp și osteneală inutilă. Nu s-a găsit la anchetă nicio dovadă care să vină în sprijinul afirmațiilor răuvoitoare ale acelor rude, în legătură cu vreo posibilă crimă. Nu exista niciun indiciu că dr. Stanwick ar fi făcut ceva ca să grăbească moartea soției sale. Autoritățile au refuzat până și să prezinte acest caz marelui juriu, pretinzând că, din lipsă de probe, nu exista absolut nicio bază legală de pornire.

Și totuși, povestea nu s-a terminat aici. Pe timpul investigațiilor, care au durat săptămâni întregi, au fost interogați dr. Stanwick, colegii lui, subalternii, prietenii, familia și foști pacienți. Au fost examinate și discutate în amănunt aspectele vieții lui. El trăia sub un con de suspiciune, care era deosebit de deranjant, de vreme ce majoritatea pacienților lui erau considerați ca fiind pe moarte, suferind de boli incurabile.

Reputația spitalului în care lucra el ajunsese în vizor. Și în loc să-l susțină, cei ce conduceau spitalul s-au grăbit să voteze în unanimitate pentru revocarea tuturor privilegiilor lui în acea instituție, până la eliminarea tuturor suspiciunilor. Bradley Stanwick era suficient de inteligent ca să știe că nu mai scăpa niciodată de suspiciunile ce planau asupra sa. O dală plantată sămânța bănuielii în mintea oamenilor, aceasta găsea terenul fertil pentru a se dezvolta.

Poate că ultima trădare a fost cea a partenerilor lui de la clinica pe care o înființase. După ce lucraseră împreună ani de zile, adunând studii de cercetare și de caz, îmbinându-și cunoștințele, experiența și teoriile, prietenii și legăturile profesionale, aceștia îi cerură să demisioneze.

Doctorul vânduse partea lui de acțiuni, imensa casă din Highland Park, toate pentru o sumă derizorie și, cu „înjurăturile” de rigoare, plecase din Dallas într-o direcție necunoscută. Dacă Tiel nu s-ar fi rătăcit și n-ar fi ajuns în Rojo Flats, probabil că nu s-ar mai fi gândit niciodată la el. Acum ea îl întrebă:

— Sabra este prima pacientă pe care ai tratat-o de când ai plecat din Dallas?

— Sabra nu este o pacientă, iar eu nu am tratat-o. Am fost specialist în oncologie, nu în obstetrică. Cazul ăsta este o urgență. Eu i-am dat curs, la fel ca și tine. La fel ca toți ceilalți.

— Dar este o falsă modestie, Doctore. Nimeni dintre noi n-ar fi putut face pentru Sabra ceea ce ai făcut tu.

— Ronnie, te deranjează dacă bem ceva?

— Nu, nu mă deranjează. Și ceilalți pot bea apă.

Aplecându-se în față, Doctorul luă un pachet de sticle cu apă de pe un raft. Scoase din el două sticle, una pentru Tiel și una pentru el, și le dădu pe celelalte lui Ronnie, care o rugă pe Donna să le distribuie.

Goli aproape jumătate de sticlă dintr-o singură înghițitură. Tiel deșurubă capacul și bău și ea, suspinând de plăcere.

— A fost o idee bună încerci să schimbi subiectul.

— Ai ghicit bine.

— Nu practici medicina aici, în Rojo Flats?

— Ți-am spus deja. Sunt fermier.

— Dar lumea de aici te știe drept „Doctorul”.
— Într-un oraș mic, toți știi totul despre toți.
— Probabil că ai vorbit cu cineva. Altfel, de unde...

— Auzi, domnișoară McCoy...
— Tiel.
— Nu știi cum s-a aflat că am practicat cândva medicina și chiar dacă am spus-o eu, ce-ți pasă ție?

— Eram curioasă.
— Îhî. El privea drept în față, ignorând-o. Țasta e un interviu. N-o să obții un interviu de la mine. Așa că mai fă economie de respirație. S-ar putea să ai nevoie mai târziu.

— Înainte să... de acel episod, ai avut o viață activă. Nu-ți pare rău că nu mai ești în miezul evenimentelor? Nu dorești să revii?

— Nu.
— Nu te plictisești aici?
— Nu.
— Nu te simți singur?
— De ce?
— Pentru că nu ai pe nimeni alături de tine. El se întoarse spre ea și se așeză mai bine.
— Uneori. Privirea i se pierdu în zare. Te oferi cumva să-mi ții companie?

— Hai. Te rog
Când ea spuse asta, el începu să râdă, lăsând-o să înțeleagă că glumise.

Tiel se simțea jenată că fusese pusă la punct.
— Sper că nu ești misogin.
Vorbind din nou serios, el îi spuse:
— Iar eu sper să nu mai pui atâtea întrebări, mai ales personale, într-un moment ca ăsta. Tocmai începuse să-mi placă de tine.

În mod ciudat, felul în care o privea acum, cu

intensitate, avea un efect mai mare decât oferta sexuală. Acea fusese o păcăleală.

Apoi, un zgomot puternic îi readuse pe amândoi la realitate.

Capitolul 8

Tiel îl botezase pe mexicanul mai scund și mai solid Juan. El provocase scandalul. Acesta era aplecat peste agentul Cain, înjurându-l din inimă – cel puțin așa presupunea ea -, în spaniola lui răcnită.

— Ce dracu'? striga Cain în timp ce se străduia din răsputeri să se dezlege.

Spre dezaprobarea tuturor, Juan lipi o bucată de bandă adezivă peste gura agentului FBI, ca să-l facă să tacă. Între timp, colegul lui Juan începu să turuie într-o spaniolă care avea un ton de reproș la adresa compatriotului său și de uimire față de neașteptatul atac al lui Juan asupra agentului.

Ronnie flutură pistolul și strigă:

— Ce s-a întâmplat? Ce tot fac acolo? Vern, care-i treaba?

— Să fiu al dracului dacă știu. Am ațipit. M-am trezit când au început ăștia doi să urle ca descreierații.

— S-a năpustit asupra lui, spuse Gladys cu reproș. Fără niciun motiv aparent. N-am încredere în el. Și nici în prietenul lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Doctorul în spaniolă.

Ceilalți tăcură dintr-o dată, mirați că acesta știa limba. Juan părea cel mai surprins. Întoarse brusc

capul și îl privi țintă pe Doctor. Imposibil. Doctorul mai puse o dată întrebarea.

— Nimic, mormăi Juan ca pentru sine.

Doctorul se ridică în picioare și schimbă câteva cuvinte cu mexicanul.

— Ei? întrebă Tiel.

— Ce? Tot ce știu eu în spaniolă este bună, la revedere, te rog, mulțumesc și la dracu'. Dar nu le pot folosi în situația dată.

— De ce ai sărit la el? îl întrebă Ronnie pe mexican. Ce te-a apucat?

Donna interveni;

— E nebun, asta e. Am știut din clipa-n care l-am văzut.

Juan răspunse în spaniolă, dar Ronnie scutură nervos din cap.

— Nu înțeleg ce spui. Scoate-i banda de pe gură. Scoate-i-o! îi strigă el, deoarece Juan nu-l asculta imediat. Ronnie se făcu înțeles mimând scoaterea benzii de pe gura lui Cain, care asculta și urmărirea ceea ce se întâmpla, cu niște ochi mari, rotunzi și plini de teamă.

Mexicanul se aplecă, apucă de un capăt bandă adezivă și o trase de pe gura agentului. Acesta țipă de durere, apoi strigă:

— Nenorocitul!

Juan părea mulțumit de ceea ce făcuse. Privi spre prietenul său și râseră amândoi, de parcă i-ar fi amuzat durerea și jena agentului federal.

— O să va bag pe toți în pușcărie. Până la ultimul. Cain o privi cu ură pe Tiel. Mai ales pe tine. Tu ești de vină pentru toate astea.

— Eu?

— Ai lovit un agent federal și l-ai împiedicat să-și facă datoria.

— Te-am împiedicat să iei viața unui om, fără niciun sens, doar ca să te umfli tu în pene; pentru ce ai venit aici, ca să complici și mai mult lucrurile, și-așa complicate. Aș face la fel dacă m-aș mai afla în aceeași situație.

Privirea dușmănoasă a agentului se muta de la un ostatic la altul, oprindu-se în final asupra mexicanului care îl atacase.

— Nu înțeleg. Ce e cu voi, oameni buni? El făcu semn spre Ronnie. El este dușmanul, nu eu.

— Noi vrem doar să împiedicăm ca încleștarea asta să se termine cu vreo nenorocire, spuse Doctorul.

— Singurul lucru care trebuie să se întâmple este să vă predați și să eliberați ostaticii.

— Am auzit deja asta de la Calloway, îi spuse Tiel.

— În caz că agentul special Calloway crede că eu sunt mort...

— I-am dat toate asigurările că trăiești.

Agentul i se adresa pe un ton zeflemitor lui Ronnie:

— Ce te face să crezi că te ia în serios?

— Pentru că am confirmat eu că trăiești, interveni Tiel.

Doctorul care se ocupa iar de Sabra, spuse:

— Mai am nevoie de un pachet de scutece.

Nu puteau fi pentru copil, își zise Tiel. Fetița nu avea cum să ude atât de multe. Dintr-o privire înțelese că erau necesare pentru Sabra, care continua să sângereze.

— Ronnie, pot să mai iau un pachet de scutece?

— Ce s-a întâmplat? I s-a întâmplat ceva copilului?

— Nu copilului, Sabra sângerează.

— Vai, Dumnezeule!

— Pot să iau scutecele?

— Sigur, sigur, spuse el pierdut.

— Ce mai erou ești, Davison, zise Cain disprețuitor. Ca să-ți salvezi pielea, îți lași iubita și copilul să moară. Da, e nevoie de mare curaj ca să lași o femeie să sângereze până moare.

— Poate era mai bine dacă mexicanul îți puneă o bandă adezivă care să nu mai poată fi scoasă, mormăi Donna. Dar știu că ai gură mare, polițaiule.

— De data asta ai dreptate, Donna, spuse Gladys. Apoi se adresă lui Cain: Ce urât vorbești!

— Toată lumea să tacă din gură, spuse Ronnie. Tăcură toți, cu excepția celor doi mexicani, care discutau în șoaptă.

Tiel se grăbi să-i dea Doctorului cutia cu scutece. Deschise cutia și desfăcu un scutec, pe care Doctorul îl puse sub șoldurile Sabrei.

— De ce ai ales din astea?

— Sângerează prea mult. Scutecele astea sunt căptușite cu plastic.

Schimbul de cuvinte avu loc în șoaptă. Niciunul nu voia să o sperie pe fată sau să-l tulbure și mai mult pe Ronnie, care se uita la ceasul de pe peretele din spatele tejghelei. Secundarul lung se mișcă încet.

Doctorul se apropie de Sabra și o luă de mână.

— Sângerezi mai mult decât este normal.

Ochii ei se îndreptară spre Tiel, care puse o mână liniștitoare pe umărul ei.

— Nu trebuie să te sperii. Doctorul nu vrea ca lucrurile să ajungă atât de rele încât să nu mai poată fi îndreptate.

— Așa este. Aplecându-se către ea, Doctorul îi vorbi calm. Ce-ar fi să te răzgândești și să mergi la spital?

— Nu!

Doctorul insistă.

— Înainte de a spune nu, ascultă-mă puțin. Te rog.

— Te rog, Sabra. Lasă-l să-ți explice, interveni Tiel.

Ochii fetei se îndreptară din nou spre Doctor, în ei se citea o tristețe profundă.

— Nu mă gândesc doar la tine și la copil, spuse el, ci și la Ronnie. Cu cât mai repede se sfârșesc toate astea, cu atât mai bine o să fie și pentru el.

— Poate că tata o să-l omoare.

— N-o să-l omoare. N-o să-l omoare dacă tu și fetița sunteți tefere.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Nu înțelegi nimic. Este un prefăcut. Aseară, când i-am spus de copil, ne-a amenințat că o să-l omoare. A spus că dacă ar fi putut, l-ar fi omorât chiar în acea clipă, în mine, l-ar fi strangulat cu propriile lui mâini. Îl urăște pe Ronnie și urăște faptul că noi suntem împreună.

Tiel respiră greu. Nu auzise niciodată vreo vorbă bună despre Russell Dendy. Dar dovada asta de cruzime era șocantă. Cum putea să fie cineva atât de crud? Buzele Doctorului formară o linie subțire.

— Țsta e tatăl meu, continuă Sabra. Nu-i place să fie înfruntat. N-o să ne ierte niciodată că l-am sfidat. O să-l bage pe Ronnie la închisoare pe viață și o să facă în așa fel încât eu să nu-mi pot vedea copilul niciodată. Dacă nu pot fi cu Ronnie și cu copilul, atunci nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine. Sabra plecă fruntea într-o parte și-o rezemă de obrazul nou-născutului. Moțul portocaliu de pe creștetul copilului oprea lacrimile Sabrei. Voi v-ați purtat nemaipomenit cu mine. Sincer îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar nu veți reuși să mă faceți să mă răzgândesc. Până nu ne

vor lăsa pe mine și pe Ronnie să plecăm și tata va jura că o să ne lase în pace, eu nu plec de aici. Doctore, am încredere în tine mai mult decât în oricare alt medic din vreun spital la care mă poate trimite tata.

Doctorul își șterse fruntea cu dosul palmei și oftă, apoi o privi pe Tiel, care ridică din umeri neputincioasă.

— Bine, spuse el pe un ton șovăitor. O să văd ce pot face.

— Sunt sigură că vei reuși, zâmbi Sabra. Este chiar atât de gravă situația?

— Nu pot opri sângerarea pricinuită de ruptură. În ce privește sângerarea vaginală... Îți amintești când ți-am spus mai devreme să te odihnești, pentru că o să te rog ceva mai târziu?

— Îhî.

— Ei bine, aș vrea să-i dai să sugă lui Katherine. Fata îi aruncă lui Tiel o privire uimită.

— Alăptatul o să producă contracția uterului și o să micșoreze sângerarea, îi explică ea.

Doctorul îi zâmbi Sabrei.

— Ești gata să încerci?

— Cred că da, îi răspunse ea, deși părea nesigură și jenată.

— Te ajut eu.

Tiel puse mâna pe foarfecă.

— O să folosesc asta ca să-ți tai rochia la umeri. O s-o leg la loc mai târziu, dar în felul ăsta nu va trebui să te dezbraci.

— E bine așa.

Sabra părea mai liniștită, acum că Tiel lua hotărâri în numele ei.

— Doamnelor, vă las singure. Ăăăă, domnișoară, ăăă, Tiel?. Doctorul se apropie de ea și vorbiră în șoaptă.

— Te pricepi la așa ceva?

— Nu, deloc. Mama nu m-a mai alăptat de la trei luni. Nu-mi amintesc.

Doctorul schiță un zâmbet trist.

— Nu mă refeream la cel ce primește hrana.

— Știu la ce te-ai referit. Am glumit. Dar răspunsul este același: nu mă pricep.

— În acest caz, Katherine o să știe singură ce să facă. Dacă o așezi într-o poziție corectă, o să acționeze din instinct. Cel puțin așa sper. Câteva minute de la fiecare sân.

— Bine, spuse Tiel, dând scurt din cap.

Tiel îngenunche lângă Sabra și îi tăie cu foarfeca cusăturile de la umeri ai rochiei.

— De acum înainte te sfătuiesc să îmbraci bluze care se încheie în față. Sau ceva ușor pe care poți să-l ridici și s-o acoperi pe Katherine. Odată, în timpul unui zbor lung spre Los Angeles, am stat lângă o mamă cu un bebeluș. Ea l-a alăptat pe tot timpul zborului și nimeni nu a știut nimic, în afară de mine, și asta numai pentru că stăteam chiar lângă ea. A fost tot timpul acoperită.

Îi vorbea cu intenția de a o distra și de a o face să fie mai puțin rușinoasă. După ce termină cu tăiatul, Tiel îi dădu jos o parte a corsajului.

— Acum trage în jos breteaua sutienului. Așa, o țin eu pe Katherine. Sabra privi în jur cu atenție. Nu te vede nimeni, o liniști Tiel.

— Știu. Dar mă simt ciudat.

— Îmi dau seama de asta.

Când Sabra fu gata, Tiel i-o dădu înapoi pe Katherine. Fetița gângurea ușor, dar în clipa în care simți sânul plin al Sabrei, gura ei începu să caute sfârcul. Îl găsi, încercă să-l ia în guriță dar nu reuși. După câteva încercări eșuate, fetița începu să

scâncească și să dea cu pumnii ei micuți.

— E în ordine? Întrebă Doctorul.

— E bine, minți Tiel.

Sabra plângea neputincioasă.

— Nu mă pricep... Cu ce greșesc oare?

— Cu nimic, spuse Tiel liniștitor. Katherine încă nu știe să fie bebeluș, cum nu știi tu să fii mamă. Veți învăța rolurile împreună. De aceea e atât de minunat. Dar am auzit ca bebelușul poate simți frustrarea mamei. Cu cât ești mai relaxată, cu atât mai ușor va fi. Respiră adânc de câteva ori și încearcă din nou.

Nici a doua încercare nu a fost mai reușită decât prima.

— Știi ceva, cred ca poziția ta nu e bună, observă Tiel. Este incomodă pentru tine și pentru ea. Dacă te-ai putea ridica.

— Nu pot. Mă doare foarte rău.

— Dar dacă Doctorul îți susține spatele? Va ușura presiunea acolo jos și vei reuși să o ții pe Katherine mai confortabil.

— Dar mă va vedea, protestă ea, șoptind înlăcrimată.

— O să fac în așa fel să nu te vadă. Așteaptă aici. Vin acum.

Mai devreme, remarcase pe un raft niște tricouri suvenir. Înainte ca Ronnie să apuce să întrebe ce făcea, ea s-a aplecat și a apucat unul aflat la vedere. Era prăfuit, dar nu avea ce face. Înainte să se întoarcă, a mai înhățat încă unul de pe raft. Până s-a întors ea cu tricourile, Katherine plângea deja. Toată lumea din magazin păstra o liniște respectuoasă.

Tiel a acoperit mama și copilul cu unul din tricourile largi.

— Așa, el nu va vedea nimic. E bine?

— E bine.

— Doctore?

El a fost acolo într-o clipă.

— Da?

— Poți să stai în spatele Sabrei și să o susții, așa cum am făcut eu în timpul nașterii?

— Desigur.

A îngenuncheat în spatele fetei și a ajutat-o să stea în poziție semișezândă.

— Acum, doar sprijină-te de pieptul meu. Hai, relaxează-te, Sabra. Așa. E confortabil?

— Da, sunt bine. Mulțumesc.

Tiel a ridicat un colț al tricoului și s-a uitat dedesubt. Katherine încetase să plângă și începuse iar să caute sânul.

— Ajut-o, Sabra, o instrui Tiel încet.

Sabra a acționat tot din instinct. Cu mici manevre și fine, s-a format o sucțiune între sân și bebeluș, și ea a început să sugă cu vigoare. Sabra râdea încântată. La fel și Tiel. A lăsat jos colțul tricoului și i-a zâmbit Doctorului.

— Cred că totul este bine.

— Sunt profesioniste.

Vorbăria lui Tiel a adus un zâmbet pe buzele albe ca creta ale Sabrei. Tiel întreabă:

— Te-ai decis dinainte pentru alăptarea la sân?

— Într-adevăr, nu m-am gândit la asta. Am fost preocupată și îngrijorată că cineva va afla de sarcină și nu am avut timp să mă gândesc la nimic altceva.

— Poți încerca și dacă nu merge, poți trece la biberoane. Nu e nimic rușinos să-i dai biberoane.

— Dar am auzit ca alăptarea la sân e mai bună pentru bebeluș.

— Și eu am auzit la fel.

— Tu nu ai copii?

— Nu.

— Ești căsătorită?

Sabra părea că uitase de prezența Doctorului și spatele la el. Așa că acesta era ca și inexistent pentru ea. Tiel, aflată față în față cu el, era conștientă că acesta auzea fiecare cuvânt.

— Nu. Sunt singură.

— Ai fost vreodată căsătorită?

După o ușoară ezitare, Tiel îi răspunse:

— Cu mulți ani în urmă. Pentru o scurtă perioada de timp.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii verzi priviră direct.

— Am luat-o pe drumuri diferite.

— A! Păcat.

— Da, a fost păcat.

— Câți ani aveai?

— Eram tânără.

— Și câți ani ai acum?

Tiel râse puțin iritată.

— Acum sunt ceva mai bătrână. Am împlinit treizeci și trei de ani luna trecută.

— Ar trebui să te grăbești și să-ți găsești pe cineva. În caz că vrei copii

— Vorbești ca mama mea.

— Și tu nu vrei?

— Ce să vreau?

— Nu vrei să te căsătorești și să ai copii?

— Poate, într-o bună zi. Am fost prea ocupată cu munca.

— Ai putea fi mamă și fără să te căsătorești.

— M-am gândit la asta, dar nu cred că mi-aș dori așa ceva pentru copilul meu. Încă mă mai gândesc.

— Nu pot să-mi închipui de ce nu vor oamenii să aibă copii, spuse fata. Eu cu Ronnie numai despre asta

vorbim. Am vrea să avem o casă mare la țară. Și mulți copii. Eu sunt singură la părinți. Ronnie are un frate vitreg, dar este o diferență de doisprezece ani între ei. Noi ne dorim o familie mare.

— Este de admirat ambiția voastră.

Delicat, Doctorul îi făcu semn cu bărbia lui Tiel că sosise momentul ca bebelușul să schimbe sânul. Tiel o ajută pe Sabra și, curând, Katherine suga mulțumită de la celălalt sân.

Apoi, fata îi surprinse pe amândoi, când întoarse ușor capul și întrebă:

— Și tu, Doctore?

— Și eu ce?

— Ești căsătorit?

— Soția mea a murit acum trei ani.

Sabra se schimbă la față.

— Ah, iartă-mă.

— Nu-i nimic.

— Cum a murit? Dacă nu te deranjează că te întreb asta.

El îi povesti despre boala soției lui, fără a aminti despre conflictul care urmasse dispariției ei premature.

— Copii ai?

— Din păcate, nu. Tocmai hotărâsem să avem, dar ea s-a îmbolnăvit. Ca și domnișoara McCoy, era ocupată, a fost microbiolog.

— A, probabil că era deșteaptă.

— Era strălucitoare. El zâmbi, deși Sabra nuputea vedea acest lucru. Era mult mai inteligentă decât mine.

— Probabil că v-ați iubit mult

Zâmbetul îi pieri treptat. Ceea ce Sabra nu bănuia, Tiel știa, era că acel mariaj nu fusese fără probleme. Pe timpul cercetărilor în jurul morții lui Shari Stanwick, se descoperise faptul că ea avusese o

legătură extraconjugală. Bradley Stanwick știa că soția lui nu-i era fidelă și încercase să-i găsească scuze. El muncea foarte mult, lucra până târziu în noapte și, de multe ori, era departe de casă. Așa că...

Totuși cei doi se iubiseră și erau hotărâți să aibă o căsnicie fericită. Apelaseră la consiliere și făcuseră planuri să rămână împreună, însă la scurtă vreme se declanșase acea boală necruțătoare. De fapt, boala ei îi apropiase și mai mult. Cel puțin, așa declarase el celor care investigaseră cazul.

Tiel observase că, și acum, după atâta vreme, îl mai durea amintirea infidelității ei.

Când își dădu seama că Tiel îl privea, Doctorul își alungă tristețea din privire.

— Este suficient pentru moment, spuse el, vorbind mai dur decât și-ar fi dorit.

— Oricum s-a oprit din supt, spuse Sabra. Cred că adormit.

În timp ce Sabra își aranja ținuta, Tiel luă copilul și îl schimbă. Doctorul o așează mai bine pe fată, apoi se uită iar la scutecele de sub ea.

— E mai bine. Doamne ajută!

Tiel strânse fetița în brațe și o sărută pe creștetul capului, după care i-o dădu înapoi mamei.

Sună telefonul. Sosise timpul.

Toți deveniră brusc atenți. Așteptat timp de o oră, țărâitul telefonului îi neliniștea, pentru că ar fi putut determina viitorul lor. Acum, când sosise scadența, tuturor părea să nu le placă să audă răspunsul lui Calloway la cererea lui Ronnie. Îi displăcea profund mai ales lui Ronnie, care părea mai nervos decât oricând.

El o privi pe Sabra și încercă să-i zâmbească, dar zâmbetul i se stinse rapid pe buze.

— Ești sigură, Sabra?

— Da, Ronnie. Sabra vorbea încet, dar cu hotărâre și demnitate. Sunt foarte sigură.

Băiatul își șterse palmele de pantaloni, după care ridică receptorul din furcă.

— Domnul Calloway? Apoi, după o mică pauză, exclamă: Tată!

Capitolul 9

— Cine mai e și ăsta?

După ce ultimul sosit fusese invitat în duba FBI, Calloway nu dăduse importanță întrebării lipsite de politețe a lui Russell Dendy, ci se ridică în picioare și dădu mâna cu acel bărbat.

— Domnul Davison?

— Vă bateți joc de mine? rânjise Dendy cu dispreț. L-ați chemat și pe el?

Calloway se făcu că nu-l aude pe Dendy.

— Sunt agentul special Bill Calloway.

— Sunt Cole Davison. Din păcate, nu pot să spun că mă bucur să vă întâlnesc, domnule Calloway.

După cum arăta, se putea presupune că Davison era fermier. Purta o pereche de jeanși Levi's și cizme de cow-boy. Cămașa lui scrobită avea butoni de perle în loc de nasturi. Când intrase în dubă, își scosese politicos pălăria, care lăsase în păr și o urmă adâncă în păr și o dungă roz pe fruntea mult mai deschisă să culoare decât restul feței bronzate de soare. Era solid și avea un mers ușor legănat.

În realitate, nu era fermier, ci patronul a cinci fast-food-uri și locuia în Hera pentru a scăpa de orașele

mari, precum Tulia și Floydada.

Calloway îl întâmpinase cu un „Mulțumesc că ați venit atât de repede, domnule Davison”.

— Oricum aș fi venit, indiferent dacă mă chemați sau nu. Eram nerăbdător să ajung aici. Mă pregăteam să ies din casă, când ați sunat dumneavoastră.

Dendy, care tuna și fulgera pe undeva prin spate, îl apucă pe după umeri pe Davison și-l întoarse spre el.

— Din cauza ta se află fiica mea în beleaua asta. Dacă i se întâmplă ceva, ești un om mort, ca și criminalul pe care l-ai făcut.

— Domnule Dendy, îl întrerupse Calloway sec. Din nou sunt în situația de a vă evacua din această mașină. Dacă mai spuneți un singur cuvânt, o să fiți dat afară.

Milionarul nu ținu cont de avertismentul lui Calloway și continuă să vorbească nepolitic:

— Băiatul dumitale, spuse el, a sedus-o pe fiica mea, a lăsat-o însărcinată și, pe urmă, a răpit-o. O să am grijă să stea după gratii toată viața.

Spre meritul lui, Davison își păstră calmul:

— Mie mi se pare că și dumneavoastră aveți o bună parte de vină, domnule Dendy. Dacă nu ați fi fost atât de neînduplecat cu acești copii, n-ar fi fost nevoiți să fuga. Știți la fel de bine ca și mine că Ronnie nu a luat-o pe fiica dumneavoastră împotriva voinței ei. Copiii se iubesc și au fugit de dumneavoastră și de amenințările dumneavoastră. Asta e părerea mea.

— Puțin îmi pasă de părerea dumitale.

— Ei bine, mie îmi pasă, spuse Calloway, răstindu-se la Russell Dendy. Aș vrea să cunosc punctul de vedere al domnului Davison.

— Puteți să-mi spuneți Cole.

— Bine, Cole. Ce părere ai? Poți să ne spui câte ceva despre fiul dumitale și despre ce crezi că are de gând să facă continuare?

Dendy ripostă:

— Cred că niște trăgători de elită, niște jandarmi ar fi mai folositori.

— Dacă recurgem la forță punem în pericol viața fiice dumneavoastră și a copilului ei.

— Copil? exclamă Davison. S-a născut deja?

— Din câte am înțeles noi, a născut o fetiță acum două ore, îl informă Calloway. Se pare că amândouă sunt bine.

— Se pare, mormăi Dendy. Din câte știu eu, fiica mea e moartă.

— Nu e moartă, cel puțin așa ne-a comunicat domnișoara McCoy.

— Poate că a spus-o ca să-și salveze pielea. Poate că îi ținea pistolul la tâmplă!

— Nu cred, domnule Dendy, spuse Calloway, încercând să-și păstreze calmul. Psihologul nostru, care a ascultat convorbirea telefonică cu domnișoara McCoy este de aceeași părere. Felul în care vorbea demonstra că nu se afla sub tensiune.

— Cine e McCoy asta? dori să afle Davison.

Calloway îi explică, apoi continuă discuția cu el.

— Când ai vorbit ultima oară cu Ronnie?

— Aseară. Intenționau să meargă amândoi acasă la familia Dendy să le spună despre copil.

— De când știi Sabra că e însărcinată?

— De câteva săptămâni. Fața lui Dendy deveni stacojie.

— Și nu ți-ai dat osteneala să-mi spui și mie?

— Nu, domnule, nu. Fiul meu mi-a mărturisit asta. Și nu puteam să-i trădez încrederea. Eu l-am sfătuit să vă spună. Întorsese capul spre Dendy, dar

ultimele cuvinte i le adresă lui Calloway.

— A trebuit să dau o fugă până la Midkiff astăzi, din cauza unui incendiu. Am sosit acasă târziu. Am găsit un bilet de la Ronnie pe masa din bucătărie. Scria că au venit la mine, sperând că mă vor găsi acasă. Spunea că au fugit de acasă împreună și că vor pleca spre Mexic. Mai spunea că mă vor anunța când vor ajunge unde doreau ei.

— Mă uimește faptul că te-a vizitat. Nu le-a fost frică că o să încerci să-i convingi să se întoarcă acasă?

— Domnule Calloway, i-am spus lui Ronnie că îl voi ajuta dacă va avea nevoie de mine.

Dendy atacă atât de brusc, încât nimeni, nici chiar Davison, nu reuși să reacționeze. Dendy sări în spinarea lui Davison și ar fi căzut, dacă nu l-ar fi prins în brațe Calloway. Cei doi se izbiră de peretele dubei, plin cu terminale de calculatoare, monitoare TV, aparate video de înregistrare și alte echipamente de supraveghere. Șeriful Montez îl prinse pe Dendy și îl împinse înapoi, izbindu-l de peretele opus.

Calloway le ordonă subordonaților să-l scoată din mașină.

— Nu! Dendy se lovise și respira greu, dar reuși să rostească: Vreau să aud ce spune el. Te rog.

Oarecum îmbufnat, Calloway se mai calmă.

— Sper să nu mai faci prostii, Dendy. M-ai înțeles?

Dendy era roșu la față și furios, dar dădu din cap aprobator.

— Da. O să mă răfuiesc eu și cu nenorocitul ăsta mai târziu. Dar acum vreau să știu ce se întâmplă.

După ce fu restabilită ordinea, Calloway îl întrebă pe Davison dacă totul era în regulă. Davison își ridicase pălăria de cow-boy de pe podea și și-o scutura de praf, de pantaloni.

— Nu-ți face griji în privința mea. Eu sunt îngrijorat pentru copii.

— Crezi că Ronnie a venit la tine ca să-ți ceară bani?

— S-ar putea. Indiferent de ce crede domnul Dendy, eu nu m-am oferit să-i ajut să fugă de acasă. Adevărul este că m-am împotrivit. I-am sfătuit să-l înfrunte. Cei doi tați schimbă priviri pline de ură. Oricum, continuă Davison, bănuiesc că aveau nevoie de bani. Ronnie lucrează după școală într-un atelier auto ca să mai câștige niște bani de buzunar. Dar nu cred că avea destui ca să ajungă în Mexic. Pentru că nu ne-am întâlnit astăzi, cred că s-a hotărât să facă ceea ce-a făcut. Fiul meu nu e un hoț. Mama lui și tatăl vitreg l-au educat bine. Este un băiat bun. Cred că s-a gândit doar cum să poată avea grijă de Sabra și de copil.

— Și a avut mare grijă de ea. I-a distrus viața.

Ignorându-l pe Dendy, Davison îl întrebă pe Calloway:

— Ce intenționați? Aveți un plan de bătaie?

Calloway ajunsese pe ultima sută de metri cu informarea lui Davison. Uitându-se la ceasul de la mână, el spuse:

— Acum cincizeci și șapte de minute, băiatul ne-a dat un răstimp de o oră să-l convingem pe domnul Dendy să-i lase în pace. Vor cuvântul lui de onoare că nu se va mai amesteca în viața lor și că nu va da copilul spre adopție

— Să dea copilul spre adopție? Davison îi privi pe Dendy cu o ură nedisimulată. I-ai amenințat că vei da copilul spre adopție? Privirea lui disprețuitoare spunea multe. Scuturând cu tristețe din cap, se întoarse spre Calloway și spuse: Cu ce pot să vă ajut?

— Trebuie să înțelegi, domnule Davison, că

Ronnie se va confrunta cu acuzații grave.

— Bănuiesc că știe asta.

— Cu cât îi eliberează mai repede pe ostatici și se predă, cu atât mai ușor îi va fi lui. Până acum nu este nimeni rănit. Oricum, nu grav. Aș vrea să nu avem probleme mai mari în continuare, de dragul lui Ronnie, dar și de dragul celorlalți.

— N-o să i se facă vreun rău?

— Ai cuvântul meu de onoare.

— Spune-mi ce să fac.

*

Conversația s-a soldat cu telefonul lui Cole în clipa în care expira termenul.

— Tată! exclamă Ronnie. De unde telefonezi?

Tiel și Doctorul se apropiară și ascultară atenți discuția ce se purta la telefon. Judecând după reacția lui, Ronnie nu se aștepta la un telefon din partea tatălui. Din ceea ce-i spusese Gully mai devreme, Tiel știa că cei doi se înțelegeau bine. Tiel își imagina că Ronnie trăia un sentiment de rușine amestecat cu jenă, așa cum are orice copil când este prins că face ceva rău, de părintele pe care îl respectă. Poate că domnul Davison ar putea să-l convingă de gravitatea situației și să-l determine să-i pună capăt.

— Nu, tată, Sabra se simte bine. Știi cât de mult o iubesc. Nu i-aș fi făcut nimic rău. Da, știu că ar trebui să fie la spital dar...

— Spune-i că nu plec fără tine, îi strigă Sabra.

— Dar nu este vorba doar despre mine, tată. Sabra spune că nu vrea să plece de aici. În timp ce asculta la telefon, privirea îi era îndreptată spre Sabra și spre fetiță. Și ea se pare că se simte bine. Domnișoara McCoy și Doctorul au avut mare grijă de

ele. Da, știu că e o problemă gravă.

Trăsăturile tânărului erau încordate. Tiel privi în jur. Toți, inclusiv cei doi mexicani, care nici măcar nu înțelegeau limba, rămaseră nemișcați, tăcuți și atenți.

Doctorul simți privirea îndreptată spre el. Ridică din umeri ușor, apoi se uită din nou la Ronnie, care ținea receptorul atât de strâns încât încheieturile degetelor i se albiseră. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea în timp ce strângea în mâini patul armei.

— Și mie mi se pare un om de treabă domnul Calloway, tată. Dar nu mă interesează ce zice sau ce îmi garantează el. Nu de autorități fugim noi. Ci de domnul Dendy. Nu intenționăm să renunțăm la fetița noastră ca să o adopte niște străini. Ba da. Poate face așa ceva! strigă băiatul cu un glas plin de emoție. Și o va face.

— Ei nu-l cunosc, spuse Sabra, cu o voce la fel de disperată ca a lui Ronnie.

— Tată, te iubesc, spuse Ronnie în receptor. Și iartă-mă dacă te-am pus în situația să-ți fie rușine de mine, dar nu pot să renunț. Nu renunț până când domnul Dendy nu ne promite că o lasă pe Sabra să păstreze copilul.

Ceea ce auzea Ronnie în receptor îl făcu să scuture din cap și să-i zâmbescă trist lui Sabra.

— Atunci, trebuie să-ți spun că există un pact pe care l-am făcut noi - Sabra și cu mine - înainte de a pleca din Fort Worth. Trebuie să știți toți, tu, domnul Dendy, FBI-ul și ceilalți.

Tiel simți cum i se strânge inima.

— Ah, nu.

— Noi nu vrem să trăim despărțiți. Cred că tu știi ce înseamnă asta, tată. Dacă domnul Dendy nu încetează să se amestece în viața noastră, în viitorul

nostru, noi nu ne mai dorim niciun viitor.

— Dumnezeu, exclamă Doctorul și își trecu palma peste față.

— Da, tată, da, insistă băiatul. O privea pe Sabra, care dădu din cap cu gravitate. Nu vrem să trăim unul fără altul. Spune-le asta domnului Dendy și domnului Calloway. Dacă nu ne lasă să plecăm și să ne vedem de viața noastră, nimeni nu va ieși de aici viu.

Ronnie închise apoi repede telefonul. Nimeni nu mișcă și nu rosti vreun cuvânt timp de câteva clipe. Apoi, începură să vorbească toți în același timp. Donna se văicărea, agentul repeta „Nu vei scăpa ușor cu asta”, Vern își exprima dragostea pentru Gladys, în timp ce aceasta îl implora pe Ronnie să se gândească la copil.

Ei i se adresă Ronnie:

— Tata o s-o ia pe fetiță și o s-o crească. N-o să-l lase pe domnul Dendy să pună mâna pe ea.

— Am hotărât asta, spuse Sabra. Aseară.

— Sper că nu vorbești serios, interveni Tiel. Nu puteți face așa ceva.

— Ba da. Este singurul mod de a-i face să înțeleagă ce simțim unul pentru celălalt.

Tiel îngenunche lângă ea.

— Sabra, sinuciderea nu este o modalitate de a câștiga o bătălie. Gândește-te la fetiță. Sau la Ronnie.

— Oricum ea nu ne va cunoaște, dacă tata va continua să se încăpățâneze.

Tiel se ridică în picioare și se îndreptă spre Doctor, ce-i adresa aceleași rugăminți lui Ronnie.

— Dacă iei atâtea vieți, inclusiv pe a Sabrei, nu vei face decât să confirmi ce crede Dendy despre tine. Trebuie să fii mai deștept decât el, Ronnie.

— Nu, spuse băiatul cu încăpățânare.

— Asta e moștenirea pe care vrei s-o lași fiicei

tale?

— Ne-am gândit mult la toate astea, spuse Ronnie. I-am dat domnului Dendy ocazia să ne accepte așa cum suntem, iar el a refuzat. Țsta este singurul mod de a ieși din situația dată. Am vorbit serios. Mai degrabă am muri...

— Ei nu cred lucrul ăsta.

Ronnie se uită la Tiel, care îl întrerupsese. Și Doctorul o privi întrebător, la fel de surprins de spusele ei.

— Pot să pun pariu că ei cred că voi faceți numai paradă de vorbe.

Îi venise o idee ceva mai devreme, când Ronnie încerca să-l convingă pe Calloway de faptul că toți ostaticii sunt teferi, inclusiv agentul Cain. Se gândise la ea, cât timp o ajutase pe Sabra să alăpteze. Acum își expuse gândurile, concretizându-le în timp ce vorbea.

— Pentru ca ei să înțeleagă cât de importantă este hotărârea voastră, trebuie să fie convinși că vorbiți serios.

— Dar le-am spus, răspunse Ronnie.

— Da, dar oamenii nu cred decât atunci când văd.

— Și ce propui? întrebă Doctorul.

— Afară sunt, cu certitudine, și reporteri. Sunt sigură că printre ei se află și o echipă de filmare de la postul de televiziune la care lucrez eu. Dă-i voie unui cameraman să intre și să te înregistreze. Băiatul asculta, deci ea își atinsese scopul. O să vedem atunci cât de sinceri sunteți voi, spuse ea, arătând spre ceilalți. Dar e imposibil să-ți exprimi sinceritatea prin telefon. Dacă agentul Calloway te va vedea când îi vorbești, dacă va vedea că Sabra este total de acord cu tine, atunci cred că tatăl tău și domnul Dendy ar putea într-adevăr să creadă că tot ce spuneiți voi este

adevărat.

— Vrei să spui că o să apar la televiziune?
Întrebă Donna, părând încântată de perspectivă.

Buza de jos a lui Ronnie era în acele momente masacrată de dinții de sus.

— Sabra, tu ce zici?

— Nu știu, spuse ea nesigură.

— Mai este ceva, insistă Tiel, dacă domnul Dendy și-ar putea vedea nepoata, poate că s-ar îndupleca. Pretindeți că vouă vă este mai teamă de el decât de FBI.

— Da. El este mult mai dur, mai nemilos.

— Dar este și el doar un om. Imaginile video cu Katherine s-ar putea să-l convingă. Până acum ea a fost doar „copilul”, doar un simbol al revoltei voastre contra lui. O imagine a ei o s-o transforme într-o ființă reală și poate că o să-l facă să se mai gândească. Și mai sunt și tatăl tău și domnul Calloway care să-l convingă. Eu cred că se va trezi la realitate și se va da bătut.

— Agentul Calloway nu va compromite politica FBI, se băgă în discuție și agentul Cain, deși ar fi fost cazul ca el să-și țină gura, mai ales că nimeni nu avea nevoie de părerile lui. Ce zici? Îl întrebă Tiel pe Ronnie. Nu ar merita să încerci? Doar nu vrei și ne omori, Ronnie și nici s-o omori pe Sabra și să te sinucizi și tu. Sinuciderea este o soluție definitivă la o problemă temporară.

— Doar nu fac pe nebunul!

Tiel exploată starea lui emoțională.

— Foarte bine! Ei trebuie să vadă și să audă. Folosește-te de imaginea video ca să-i convingi că nu intenționezi să te dai bătut.

În Ronnie se dădea o luptă.

— Sabra, tu ce zici?

— Poate că ar trebui să facem asta, Ronnie. Sabra privi spre copilul care îi dormea în brațe. Ce-a spus Doctorul despre moștenirea pe care i-o lăsăm lui Katherine?... Dacă ar mai exista și o altă cale, nu crezi că merită s-o încercăm?

Tiel își ținea respirația. Era îndeajuns de aproape de Doctor ca să-și dea seama că și acesta vibra ca o coardă de pian.

— Bine, spuse în cele din urmă Ronnie, epuizat. Poate să intre un individ. Și ai face bine dacă le-ai spune să nu mai recurgă la trucuri, așa cum au făcut cu el, mai adăugă Ronnie, arătând spre Cain.

Tiel răsuflă ușurată.

— Chiar dacă ar încerca, nu i-aș lăsa eu. În cazul în care nu a sosit încă o echipă de la televiziunea mea, o să așteptăm să sosească una. Dacă nu-l recunosc pe cameraman, nu intră, da? Îți promit. Tiel se întoarse spre Cain. Cum dau de Calloway?

— Nu...

— Nu mai umbla cu fofârlica. Ce număr de telefon are?

Capitolul 10

Tiel se ștergea pe piept cu un scutec, când auzi o mișcare în spatele ei. Privi repede în jur și în clipa aceea era greu de spus cine se simțea mai jenat, ea sau Doctorul. Ochii lui se opriră fără să vrea pe sutienul ei brodat, liliachiu. Tiel simți cum o inundă un val de căldură.

— Scuză-mă.

— Mă simțeam îngrozitor, îi explică ea. Avea bluza plină de sânge deoarece ținuse la piept copilul după ce acesta se născuse. Doctorul discuta cu Ronnie, așa că Tiel profită de o clipă de neatenție ca să-și scoată bluza și să se spele. Dar el se întorsese mai curând decât se așteptase. M-am gândit să mă spăl puțin înainte de a apărea în fața camerei de luat vederi.

Aruncă scutecul și puse mâna pe tricoul rămas disponibil dintre cele pe care le luase mai devreme de pe raft. După ce-l îmbracă, se răsuci și întinse mâinile lateral. Pe tricou era imprimat steagul statului Texas, iar sub el cuvântul ACASĂ.

— Nu-i prea elegant, observă ea cu tristețe.

— Pentru locul în care ne aflăm este cât se poate de elegant.

Doctorul se mai ocupă puțin de Sabra, apoi veni lângă Tiel, care se așezase cu spatele sprijinit de frigider. Ea îi întinse o sticlă cu apă. El bău după ea fără să ezite.

— Cum se simte? Este mai bine?

Doctorul dădu ușor din cap, dar sprâncenele încruntate, exprimau îngrijorare.

— A pierdut foarte mult sânge. Hemoragia a cedat, dar perineul trebuie cusut.

— Nu există instrumentar de sutură în geanta medicală?

El clătină din cap.

— Nu. Chiar dacă hemoragia a încetat, există încă pericolul unei infecții.

Sabra și fetița dormeau. După discuția telefonică a lui Tiel cu agentul Calloway pentru pregătirea înregistrării video, Ronnie reveni pe poziții. Era foarte îngrijorat din pricina celor doi mexicani și a lui Cain. Acum îi supraveghea atent. Vern și Gladys

moțăiau, rezemați unul de celălalt, cu capetele alăturate. Donna răsfoia o revistă, așa cum făcea în orice seară în care nu avea vânzare. Pentru moment, era liniște.

— Și fetița? îl întrebă Tiel pe Doctor.

— Se descurcă. Doctorul o controlase cu stetoscopul din trusa medicală. Inima îi bate puternic. Plămânii par în ordine, dar m-aș simți mai liniștit dacă ar vedea-o un pediatru.

— Poate că nu mai durează mult. Prietenul meu, Gully, se ocupă de emisiunile noastre de știri. El știa că mă aflu printre ostatici. Sunt sigură că a trimis deja o echipă încoace. O să mai verifice Calloway, care mi-a promis că o să revină cât cât mai repede posibil. Am foarte mare încredere în eficiența înregistrării video. Se va termina totul în curând.

— Și eu sper asta, spuse el, privind îngrijorat spre mamă și spre copil.

— Ai făcut o treabă minunată, Doctore. El o privi nedumerit, de parcă s-ar fi așteptat la altceva. Vorbesc serios. Ești foarte priceput. Poate că ar fi fost mai bine să te ocupi de obstetrică sau de pediatrie și nu de oncologie.

— Poate, spuse el încruntat. Nu am avut succese prea mari în combaterea cancerului.

— Ba ai avut. Peste medie.

— Da...

„Da, dar n-am vindecat-o tocmai pe aceea pe care aș fi vrut cel mai mult s-o salvez, soția mea”, sfârși Tiel în gând ceea ce ar fi vrut el să spună. N-ar fi avut niciun rost să mai discute despre extraordinarele lui eforturi în lupta contra acestei cumplite boli; după părerea lui, o singură victimă l-a costat pierderea bățiiiei.

— Ce te-a determinat să alegi oncologia?

La început șovăi să răspundă, dar până la urmă se hotărî:

— Fratele meu mai mic a murit din cauza unui limfom, la vârstă de nouă ani.

— Îmi pare rău.

— Asta a fost de mult.

— Câți ani aveai atunci?

— Doisprezece, treisprezece.

— Dar moartea lui te-a impresionat mult.

— Îmi amintesc cât au suferit părinții mei.

Așadar, el pierduse doi oameni apropiați, într-o luptă cu un dușman pe care nu reușise să-l înfrângă, își zise Tiel.

— N-ai avut cum să-ți salvezi fratele sau soția, spuse ea cu voce tare. De asta ai plecat de la clinică?

— Ai fost acolo. Știi foarte bine de ce am plecat.

— Eu știu doar ceea ce ai vrut tu să le spui ziariștilor, și nu a fost mare lucru.

— Consider că a fost suficient.

— Erai prost dispus.

— Eram supărat.

El ridicase puțin vocea, dar suficient ca s-o trezească pe Katherine, care începu să se miște în brațele mamei ei.

— Pe cine erai supărat? Tiel era conștientă că forța nota. Dacă se dovedea prea dură și prea insistentă, s-ar fi putut ca el să nu mai continue discuția. Tiel hotărî să-și încerce norocul. Ai fost supărat pe socrii tăi pentru că ți-au adus acuzații nefondate? Sau pe colegii care nu te-au mai sprijinit?

— Am fost supărat pe toți și pe tot, pe propria mea neputință. Nenorocitul ăsta de cancer...

— Așa că ai capitulat.

— Da. M-am gândit că nu are niciun rost să continui lupta.

— În consecință, te-ai autoexilat în acest loc aflat la capătul pământului ca să devii folositor.

Sarcasmul ei îl deranjă și chipul i se crispă brusc.

— Știi ceva? Nu doresc ca tu sau oricine altcineva să judece hotărârea mea și s-o pună sub semnul întrebării. Dacă m-am hotărât să devin fermier, e treaba mea.

— Ai dreptate. Nu este treaba altcuiva.

— Și, pentru că tot vorbim, rosti el cu același ton acid, ideea asta a ta cu înregistrarea video...

— Ce e cu ea?

— O faci doar de dragul Sabrei și al lui Ronnie?

— Bineînțeles.

El o privi chicotind neîncrezător, lucru care o deranjă. Tiel continuă, ignorând insinuările lui:

— Cred că dacă l-am putea convinge pe Dendy, am salva situația. Chiar și în urechile ei această afirmație avea un iz de autoapărare. Nu cred că agentul Calloway este mulțumit de lupta asta oarbă. Calloway pare un om de treabă care-și face în mod onest meseria și nu dorește să înceapă să păcăne armele și să curgă sânge. Cred că intenționează să înceapă negocierile și să ajungă la o înțelegere. Eu mi-am oferit serviciile, în ideea că pot înlesni o decizie pozitivă.

— Da, dar o să fie în același timp și un reportaj grozav pentru tine.

Glasul lui molcom și insinuant, ca și privirea pătrunzătoare îi aminti de înregistrarea audio care se efectua pe reportofonul aflat în buzunarul pantalonilor ei. Se simți vinovată.

— E adevărat, recunosc eu că sunt jenată, o să fac un reportaj grozav. Dar m-am legat de puștii ăștia. I-am ajutat să-și aduc bebelușul pe lume, așa că nu se poate spune că am fost egoistă. Ai idei preconcepute, Doctore. Nu-ți plac reporterii în general, asta e clar. Și, dată fiind experiența pe care ai avut-o cu presa, aversiunea ta este de înțeles. Totuși, eu nu sunt chiar așa de insensibilă cum crezi tu. Îmi pasă mult de ceea ce se va întâmpla cu Ronnie, cu Sabra și cu Katherine. Îmi pasă de ceea ce se va întâmpla cu noi toți.

După o lungă pauză, el spuse cu blândețe:

— Te cred. Ochii lui erau la fel de pătrunzători, dar expresia lor se schimbase. Știi, ai fost nemaipomenită, spuse el. Ai fi putut să nu cooperezi cu mine. Să te sperii. Să ți se facă rău. Să leșini. Orice. Ai avut o influență binefăcătoare asupra Sabrei și m-ai ajutat mult. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Tiel râse ușor. Am fost foarte emoțională.

— Și eu.

— Nu se poate!

El desenă un X mare în dreptul inimii.

— Nu se știe niciodată.

— Am avut emoții. Nu prea am experiență în domeniul nașterilor. Am asistat la câteva când eram student și apoi rezident, dar în spitale dotate, cu toate ustensilele sterile, și în prezența unor medici specialiști. Uitasem aproape tot ce învățasem. A fost o experiență dură pentru mine. M-am străduit să-mi amintesc tot ce știam.

Tiel privi o clipă în gol, apoi se uită iar la el.

— Mie mi-a fost frică până când a început să apară capul copilului. Pe urmă, miracolul nașterii m-a copleșit. A fost... extraordinar. Nu avea cuvinte să explice acea experiență miraculoasă pe care o trăise.

Sincer, Doctore. A fost extraordinar.

— Știu ce vrei să spui.

Timp de câteva clipe, care păreau că nu se mai sfârșesc, se priviră în ochi. În cele din urmă, el spuse:

— Dacă o să mai fiu vreodată într-o astfel de situație...

— Vei ști pe cine să chemi în ajutor. Partenere!

Ea îi întinse mâna, iar el i-o luă cu duioșie. Nu i-o strânse pentru a fi confirmat parteneriatul, ci i-o luă într-a lui cu un gest intim, plin de căldură.

Cu excepția clipei în care îi tamponase umărul rănit și asta se întâmplase atât de repede încât nici nu contase -, era pentru prima dată când se atingeau. Atingerea se dovedî electrizantă. Tiel simți că se înfioară.

— Îmi faci un serviciu? o întrebă el cu tandrețe.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Nu vreau să apar în reportajul tău.

Ea își retrase mâna involuntar.

— Dar rolul tău e covârșitor.

— Ai spus că reportajul e pe planul doi.

— Dar am și recunoscut că ar fi un reportaj grozav.

— Nu vreau să apar, repetă el. Încearcă să nu faci asta.

— Îmi pare rău, Doctore, dar nu pot. Ești deja implicat. Ești implicat până peste cap în povestea asta.

— Pentru cei de față sunt, într-adevăr. N-am avut încotro și m-am implicat. Dar nu datorez nimic celor de afară și, mai ales, n-am chef să se strecoare în intimitatea mea. De acord?

— Să văd ce pot face. Reportofonul atârna greu în buzunarul pantalonilor ei. Nu hotărâsc eu ce face cameramanul.

El o privi mustrător, sugerându-i să nu-l

subestimeze.

— Bineînțeles că poți. Tu faci înregistrarea. Nu vreau să apar în ea.

Doctorul accentuă fiecare cuvânt, astfel încât ea să înțeleagă că nu glumește.

Apoi plecă să se ocupe de Sabra. În timp ce el se îndepărta, Tiel se întreabă dacă nu cumva complimentele lui și faptul că o strânsese de mână fuseseră premeditate ca să o facă să cedeze, un fel de a convinge, specific unui bărbat bine. În loc să facă pe durul, îi arătase partea lui tandră? O abordare blândă și nu una dură, cum s-ar zice.

Se mai întreba și ce avea să zică el când va afla că înregistrarea video, care urma să fie făcută, nu reprezenta singura sursă de imagini pentru reportajul ei. El fusese deja înregistrat, fără să știe, pe camera video a celor doi bătrâni.

Deocamdată renunță să se mai gândească la toate acestea, pentru că suna telefonul.

*

Calloway se ridică brusc, când ușa dubei se deschise. Șeriful Montez, pe care Calloway ajunsese să-l considere ca pe un om al legii plin de intuiție, priceput și inteligent, intră primul, urmat de un bărbat aproape chel, cu burtă mare și crăcănat, care mirosea ca pachetul de Camel care i se vedea ieșind din buzunarul de la piept.

— Numele meu este Gully.

— Agent special Calloway. În timp ce-și strângeau mâinile, acesta mai adăugă: Ar fi mai bine să vorbim afară. Înăuntru este destul de aglomerat.

În dubă se mai aflau trei agenți FBI, psihologul FBI, Russel Dendy, Cole Davison, șeriful Montez și noul

venit, care izbucni:

— N-ai decât să-i dai afară pe ceilalți, pentru că eu nu mă mișc de-aici până nu o știu pe Tiel în siguranță.

— Dumneata ești editorul de la știri, nu?

— De o jumătate de secol. Iar în seara asta mi-am lăsat treaba pe mâinile unui ageamiu emotiv, cu părul decolorat, trei cercei atârnați de fiecare sprânceană, proaspăt diplomat în studii audiovizuale. Zâmbi disprețuitor la ideea că jurnalismul se putea fi învățat la un colegiu. Rareori îmi părăsesc postul, domnule Calloway. Și niciodată nu las conducerea lui pe mâna unor incompetenți. Faptul că am făcut așa ceva în seara asta, ar trebui să te facă să înțelegi cât de mult țin la Tiel McCoy. Așa că, nu, domnule Calloway, n-o să-mi mut fundul din mașina asta, până nu rezolvăm problema. Dumneata ești Dendy, nu?

Gully se întoarse brusc spre milionarul din Fort Worth. Dendy nici măcar nu se obosi să răspundă la un salut atât de brusc și neprotocolar.

— Un lucru să știi, îi spuse Gully, dacă i se întâmplă ceva lui Tiel, o să-ți scot maștea afară. Consider că dumneata ești cauza tuturor relelor. Lăsându-l pe Dendy plin de furie, Gully se întoarse spre Calloway. Ei, ce dorește Tiel?

— Am fost de acord cu ea să trimitem înăuntru un cameraman.

— Este afară, pregătit și nerăbdător.

— Mai întâi, trebuie să punem la punct niște reguli în legătură cu înregistrarea asta.

Ochii lui Gully se îngustară, exprimând neîncredere.

— Ca de exemplu?

— Înregistrarea trebuie să ne servească și nouă.

Cole Davison tăcu un pas în față.

— La ce să vă servească?
— Am nevoie de imaginea interiorului magazinului.

— Pentru ce?
— Este o situație fără ieșire, domnule Davison. Ostatecii sunt ținuți înăuntru sub amenințarea armelor. Trebuie să știu ce se întâmplă acolo, ca să reacționez în consecință.

— Mi-ai promis că fiul meu n-o să fie rănit.
— Nu va fi rănit. Nimeni nu va fi rănit. Asta dacă reușesc să facă ceva.

— S-ar putea ca băiatul să se sperie văzând că vă preocupă mai mult decorul interior decât mesajul lui, observă Gully.

— Vreau să știu unde se află fiecare persoană. Calloway vorbea pe un ton autoritar, excluzând orice eventual comentariu. Nu-i păsa dacă cuiva nu-i convenea; era o condiție nenegociabilă.

— Asta-i tot? Întrebă Gully nerăbdător.

— Asta-i tot. Acum o s-o sun pe domnișoara McCoy.

Gully îl împinse pe Calloway spre telefon.

— Dă-i telefon. Dacă te aștepți să-i dau eu, ești un laș.

În alte circumstanțe, pe Calloway l-ar fi amuzat obrăznicia individului. Acum, însă, vocea lui răsună grav când luă legătura cu Ronnie.

— Agent Calloway Dă-mi-o pe domnișoara McCoy.

— Vreți să ne lăsați să facem înregistrarea video?

— Despre asta vreau să vorbesc cu ea, dă-mi-o la telefon, te rog.

Tiel veni imediat la telefon.

— Domnișoară McCoy, cameramanul dumitale...

— Kip, îi suflă Gully.
— Kip așteaptă.
— Mulțumesc, domnule Calloway.
— Nu facem un film documentar. Va dura maximum cinci minute. Numărătoarea începe din clipa în care cameramanul intră pe ușa magazinului. Va primi și el instrucțiuni.

— Cred că e bine așa. Ronnie și Sabra să-și expună mesajul în cinci minute.

— O să-i spun lui Kip să ia o panoramă...

— Nu, nu, îl întrerupse ea repede. Fetița este bine. O să fac în așa fel încât Kip să o filmeze de aproape.

— Vrei să spui că nu se va filma interiorul magazinului?

— Da. Fetița este minunată. Acum doarme.

— Ăăăă... Calloway nu-și dădea seama ce dorea ea să-i spună de fapt. După treaba cu Cain, nu-și mai permitea să facă greșeli.

— Ce spune? dori Gully să afle.

— Nu vrea să fie filmat interiorul magazinului. Domnișoară McCoy, te voi pune pe megafon. Calloway apăsă pe buton.

— Tiel, sunt eu, Gully. Ce faci, copilă?

— Gully! Ești aici?

— Poți să-ți închipui asta? Eu, care nu mă îndepărtez niciodată mai mult de zece kilometri de postul de televiziune.

Am venit cu un elicopter. Cel mai zgomotos mijloc de transport cu care am călătorit vreodată. Nu m-au lăsat nici să fumez în timpul zborului. Am avut o zi împruțită. Tu ce faci?

— Sunt bine.

— De-ndată ce ieși de acolo, fac cinste cu ceva de băut.

— Să ții minte ce-ai spus.
— Calloway nu prea înțelege de ce nu vrei ca
amicul Kip să filmeze întreg magazinul. Așa e?
— Da
— Am speria pe cineva?
— E posibil!
— Bine. Dar o vedere mai largă?
— Da, este foarte important.
— M-am prins. O vedere largă, dar să nu știe
nimeni. Asta vrei să spui?
— Întotdeauna am știut că mă pot bizui pe tine,
Gully. Îl așteptăm pe Kip. Tiel închise telefonul.
— Ai auzit-o, spuse Gully, îndreptându-se spre
ușa dubei ca să-i dea instrucțiuni cameramanului care
aștepta afară. O să ai și interiorul magazinului,
domnule Calloway. Dar nu știu din ce motiv Tiel nu
vrea ca persoanele de acolo să-și dea seama că sunt
filmate.

Capitolul 11

Tiel se privi în oglinjoara ei. Dar o închise fără
să se mai aranjeze. Își zise că dacă arăta mai neglijent,
efectul avea să fie mai mare. Singura concesie pe care
o făcuse deja consta în schimbarea bluzei pătate de
sânge cu acel tricou. Dacă telespectatorii ar fi văzut-o
așa cum arăta de obicei, coafată, bine îmbrăcată și
îngrijit machiată -, înregistrarea ar fi pierdut mult din
punct de vedere al impactului asupra telespectatorilor.

Dorea și facă o impresie puternică și asupra
celor care conduceau postul de televiziune. I se oferise

pe tavă această ocazie și dorea să profite de ea. Deși avea o slujbă excelentă, era foarte apreciată pentru flerul de jurnalist și cunoștințele profesionale, își dorea să ajungă gazda emisiunii *Nine Live*.

Acea emisiune zilnică de știri fusese planificată de luni de zile. La început reprezentase doar o dorință a conducerii postului, ce urma să fie transpusă în viață într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat.

Acum se părea că are șanse să fie realizată. Emisiunea, de o jumătate de oră, urma să fie difuzată după *Riști și câștigi*, chiar înaintea primei ediții a știrilor de seară. Scenografii prezentaseră deja propunerile lor. Avuseseră loc ședințe în care se discutaseră concepția emisiunii, importanța ei și subiectele. Departamentul de promovare a programelor avea un stil clar și ușor de identificat. Fusese finanțată o campanie serioasă de promovare. *Nine Live* avea să devină foarte curând realitate.

Tiel își dorea să devină realitatea ei, viitorul ei.

Cu acest reportaj urma să-și încerce șansele de a-și adjudeca emisiunea. Această încheștare între voințe, care avea loc în acel magazin, putea deveni un reportaj extraordinar, și nu numai pentru o ediție. Discuțiile care ar fi urmat cu toți cei implicați ar fi oferit și alte ediții în care să fie prezentate procesul și sentința lui Ronnie. Înceștarea dintre Davison și Dendy și chiar o retrospectivă după un an de zile.

Putea face interviuri cu agentul special Calloway, cu familia Dendy, cu tatăl lui Ronnie și cu șeriful Montez. Și chiar cu discretul doctor Bradley Stanwick.

Bineînțeles că rămânea de văzut dacă Doctorul va fi de acord să dea vreun interviu. Posibilitatea nu trebuia exclusă, iar Tiel era o optimistă.

În următoarele zile și săptămâni, ea s-ar fi găsit

în mijlocul atenției lumii de televiziune. Desigur că ar fi provocat și multe comentarii, în ziare și în periodice. Postul de televiziune la care lucra ar fi beneficiat imens de pe urma impactului acestei emisiuni la scară națională. Cotele de audiență ar fi crescut, ea ar fi devenit vedeta știrilor, iar popularitatea ei ar fi ajuns până sus, în birourile mochetate.

„Să mori de invidie, Linda Harper!” gândi ea.

Ronnie îi întrerupse reveria:

— Domnișoară McCoy? Țasta este?

Cameramanul apăruse din spatele pompelor de benzină. Camera video îi atârna greu pe umărul drept, dar pentru el era ca o prelungire a propriei persoane. Rareori era văzut fără acea cameră de luat vederi.

— Da, este Kip.

Repetă în gând ceea ce urma să spună în deschidere. „Vă vorbește Tiel McCoy din magazinul din Rojo Flats, Texas, unde, în ultimele câteva ore se desfășoară drama unor adolescenți din Fort Worth. După cum v-am mai informat, astăzi ceva mai devreme, Ronnie Davison și Sabra Dendy...”

Dar ce să fie ăsta? Un acces de conștiință? Îl ignoră. Asta era munca ei. Cu asta se ocupa. Așa cum doctorul Stanwick și-a pus îndemânarea în valoare, asistând la o naștere dificilă, ea își folosea talentul în aceeași situație dată. Ce era rău în asta? Doar nu exploata subiectul!

Într-adevăr nu-l exploata!

Dacă Sam Donaldson s-ar fi trezit într-un avion deturnat, și ar fi avut ocazia să alimenteze rețeaua lui cu acest subiect, ar fi refuzat s-o facă numai pentru că erau în pericol viețile celorlalți? La dracu', nu! I-ar fi spus el oare șefului său că a renunțat la subiect, pentru că nu dorea să intre în intimitatea celorlalți ostatici? S-ar fi făcut de râsul lumii.

Oamenii sunt cei care fac știrile. Cele mai interesante s-au dovedit a fi cele legate de oameni a căror viață se află în pericol. Cu cât era pericolul mai mare, cu atât mai interesant era reportajul. Nu crease ea această situație ca să avanseze în carieră. Desigur, cariera ei ar fi înregistrat un succes, dar ea nu-și făcea decât meseria.

„Mai devreme, în cursul zilei de azi, Ronnie Davison și Sabra Dendy au fugit de la liceu ca să scape de tirania părintească - și în final au intrat în conflict cu legea. Cei doi tineri se află în acest moment într-un punct mort, în relațiile cu FBI-ul și cu celelalte agenții judiciare. Eu sunt unul dintre ostatici.”

Kip ajunsese la ușă.

— De unde să știu eu că nu este înarmat? o întreba Ronnie.

— Este un geniu în materie de înregistrări video, dar mă îndoiesc că știe cu care parte a armei să țintească. Și Tiel nu exagera. Kip era la fel de periculos ca un iepuraș. Prin lentilă însă, el găsea lumina și unghiurile care produceau imagini frumoase și impresionante, deși era atât de miop, că nu-și deslușea clar chipul în oglindă. Sau cel puțin așa părea. Era simpatic, chiar și așa dezordonat și neîngrijit.

Ronnie îi ceru Donnei să acționeze butonul electronic. Kip împinse ușa și intra. Declicul metalic al ușii care se închisese îl făcu pe Kip să sară ca ars.

— Bună, Kip.

— Tiel! Ești bine? Gully este încordat ca un arc de ceas.

— Sunt bine, după cum vezi. Să nu pierdem timpul. El este Ronnie Davison.

Era evident faptul că naivul Kip se aștepta să vadă o matahală pocită, nu un băiat drăguț, cum era Ronnie.

- Bună.
- Bună.
- Unde este fata? Întrebă Kip.
- Acolo.

Kip privi în direcția Sabrei și o salută cu un gest din cap.

- Bună.

Katherine dormea în brațele mamei sale. Tiel observă că Doctorul ședea în continuare pe podea cu spatele rezemat de frigider, de unde putea s-o supravegheze pe Sabra și în același timp era ascuns de un raft plin cu conserve.

— Hai să începem, spuse Kip. Tipul ăla, Calloway, a exagerat dându-mi voie să filmez doar cinci minute.

— Eu am ceva de spus în introducere, pe urmă poți să-l înregistrezi pe Ronnie. Și la urmă pe Sabra, cu copilul.

Kip îi dădu lui Tiel microfonul fără fir, apoi își puse camera pe umăr și-și potrivi vizorul la ochi. Becul montat pe cameră se aprinse. Tiel avansă, astfel încât Kip să poată prinde cât mai mult din interiorul magazinului.

- E bine?

- E bine. Nivelul sonor este bun. Am început.

— Vă vorbește Tiel McCoy, își începu ea scurta introducere pe care o pregătise. Prezentarea faptelor era alertă, dar nu melodramatică și conținea simpatie și detașare profesională. Rezistă tentației să mai adauge detalii spumoase, considerând că Ronnie și cu Sabra aveau comentarii mult mai interesante decât ea.

După ce termină ce avea de spus, Tiel îi făcu semn lui Ronnie să vină spre ea. El ezită să se apropie de lumina puternică.

- Și dacă mă împușcă?

— În timp ce ești în fața camerei de luat vederi și nu reprezinți niciun pericol? FBI are și-așa destule pe cap ca să-și creeze și alte probleme.

Ronnie înțelese logica argumentelor lui Tiel și veni la locul indicat.

— Spune-mi când să încep, îi ceru el.

— Acum, spuse Kip. Haide.

— Nu am răpit-o pe Sabra Dendy, începu el nervos. Noi doi am fugit, pur și simplu. Am făcut rău că am jefuit magazinul ăsta. Recunosc acest lucru. Ronnie continuă să explice că fugiseră din cauza domnului Dendy, care i-a amenințat că o să-i despartă și că o să le ia și copilul. Sabra și cu mine vrem să ne căsătorim și să trăim alături cu Katherine. Asta-i tot. Domnule Dendy, dacă nu ne lăsați să rămânem împreună, o să ne sinucidem chiar aici. Acum.

— Două minute, șopti Kip, anunțându-le timpul scurs.

— Foarte bine, Ronnie. Tiel îi luă microfonul și îi făcu semn lui Kip să o urmeze spre Sabra. El căută repede cel mai bun unghi.

— Să fii atent să prinzi și copilul, îi spuse Sabra.

— Da, doamnă. Gata.

Ronnie luase o atitudine bărbătească – agresivă, certăreață, provocatoare. Declarația Sabrei fu mai calmă, dar la fel de fermă. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar nu avu nicio ezitare când termină astfel:

— Tu nu pop să înțelegi, tată, pentru că tu nu știi cum să iubești pe cineva. Spui că îmi vrei tot binele din lume, dar nu este adevărat. Ești gata să mă sacrifici, să renunți la nepoata ta, doar ca să fie așa cum vrei tu. E trist. Eu nu te urăsc. Mi-e milă de tine.

Ea termină chiar în clipa în care Kip spuse:

— S-a scurs timpul.

Kip întoarse camera și o coborî de pe umăr.

— Nu vreau să depășesc timpul și să provoc neplăceri. În vreme ce el și Tiel se îndreptau spre ușă, Kip îi spuse:

— A sunat la birou de mai multe ori un tip pe nume Marcus.

— Cine?

— Joe Mar...

— A, Joseph.

— A făcut atâta tam-tam, încât până la urmă mi-au făcut legătura cu el aici.

— Oare cum a aflat?

— Ca și ceilalți, probabil, răspunse Kip. A auzit la știri. Dorea să știe cum te simți. Spunea că este foarte îngrijorat pentru tine.

În orele scurse de la conversația telefonică avută cu el, aproape că uitase de faptul că Joseph o mințise și nu-i spusese că e însurat. Un laș. Și ea care urma să petreacă o vacanță romantică cu el. I se părea că trecuse un secol de când îl iubise pe Joseph Marcus. De-abia își mai amintea cum arată.

— Dacă mai sună cumva, trimite-l la plimbare.

Cameramanul ridică din umeri flegmatic.

— Cum spui tu, zise el.

— Kip, te rog să-i spui lui Calloway că agentul Cain și toți ceilalți suntem bine.

— Vorbește doar în numele tău, interveni Cain. Să-i spui lui Calloway că eu...

— Gura! strigă Ronnie la el. Sau îl las pe mexicanul ăla să te mai tăvălească puțin.

— Du-te la dracu'!

Lui Kip nu-i venea să o lase pe Tiel în acel mediu ostil, dar două faruri se aprinseră semnalizându-i că timpul expirase

— E timpul să plec. Ai grijă de tine, Tiel, mai zise el și se strecură afară. Ronnie o puse pe Donna să

Închidă ușa în urma lui.

Cain începu să râdă.

— Ești un prost, Davison. Chiar crezi că înregistrarea asta video înseamnă mare lucru? Calloway s-a folosit de ea ca să mai câștige ceva timp, să mai aducă forțe proaspete.

Privirea lui Ronnie se mută de la Cain la Tiel, care clătină capul negând spusele agentului.

— Nu cred, Ronnie. Doar ai vorbit cu Calloway. Părea sincer îngrijorat pentru toți. Nu cred că o să te păcălească.

— Atunci nici tu nu ești mai brează decât el, rânji Cain. Calloway are un psiholog alături, care îl învață cum să trateze. Ei știu cum să te ducă cu vorba. Știu pe ce butoane să apese. Calloway lucrează de douăzeci de ani în FBI. Situația provocată de tine este o nimica toată pentru el. Ar putea s-o rezolve și în somn.

— Ia mai taci tu din gură! spuse Ronnie iritat.

— Mai pupă-mă undeva!

Vern, care se trezise atunci când sosise cameramanul, interveni:

— Hei, ai grijă cum vorbești în fața soției mele!

— N-are a face, Vern, spuse Gladys. Este un tâmpit.

— Trebuie să merg la toaletă, se miorlăi Donna.

— Toată lumea să se liniștească și să tacă din gură! strigă Ronnie.

Era confuz. Se controlase în fața camerei de luat vederi, dar acum începeau să-l lase nervii. Oboseala și încordarea își spuneau cuvântul.

Lui Tiel îi venea să-l strângă de gât pe Cain pentru că îl provoca. După părerea ei, FBI-ul s-ar fi descurcat mai bine fără serviciile agentului Cain.

— Ronnie, ne lași să mergem la toaletă să ne

spălăm? S-au scurs ore întregi. Poate că așa ne mai odihnim și noi când vom avea alte vești de la Calloway. Ce zici?

Ronnie reflectă.

— Voi, femeile. Una câte una. Bărbații, nu. Dacă au alte nevoi, pot să le rezolve aici.

Donna se duse prima la toaletă. Apoi, Gladys. Tiel intră ultima. Când ajunsese în cabină, derulă înapoi caseta din reportofon și o verifică. Se auzea vocea Sabrei, mai înăbușită, dar destul de clară, spunând despre tatăl ei: „Așa este el. Nu-i place să fie contrazis”. Derulă rapid înainte, îl opri iar, apăsă pe „Pornit” și auzi vocea baritonă a Doctorului: „.... pentru toți, pentru tot. Nenorocitul ăsta de cancer. Și neputința mea”

Era O.K.? Îi fusese teamă că banda să nu se fi terminat înainte de discuția lor confidențială. Doctorul ar fi fost un invitat fantastic pentru *Nine Live*. Dacă l-ar convinge să vină. Va trebui să încerce. Va începe programul cu prezentarea problemelor lui după moartea soției, apoi îi va solicita o părere asupra acelor evenimente nefericite care-i schimbaseră viața. Ar putea discuta despre visuri destrămate. Ar putea invita și un psiholog, poate chiar un preot, ca să discute despre ce se întâmplă cu sufletul omului atunci când viața i se destramă.

Încântată de idee, Tiel puse reportofonul în buzunar, ieși din cabină și se spală pe față și pe mâini. Când se înapoie, Vern tocmai se îndrepta spre toaleta bărbaților ca să golească găleata pe care o folosiseră bărbații. Când trecu pe lângă Cain, Vern îl întrebă pe Ronnie:

— Și el?

— Nu. Doar dacă vrei tu să-i deschizi fermoarul și să-l ajuti.

Vern mormăi ceva și-și continuă drumul.

— Se pare că o să faci pe tine, polițaiule Mexicanii, prinzând sensul cuvintelor, râseră batjocoritor.

Tiel se apropie de Doctor, acesta îi privea pe cei doi mexicani aflați lângă camera frigorifică, al cărei geam se spărsese. Tiel îi studia gânditor.

— Ce e?

— Cei doi.

— Juan și Doi?

— Poftim?

— Așa i-am poreclit eu. Pe cel scund, Juan. Pe cel înalt...

— Doi, am înțeles.

Doctorul își relua locul lângă Sabra. Tiel îl privi întrebător și se așează lângă el.

— Ce te frământă în legătură cu ei?

Doctorul ridică din umeri.

— Mi se pare că ceva nu e în regulă cu ei.

— Ce anume?

— Nu știu sigur, dar am observat ceva ciudat când au intrat în magazin.

— Ce anume?

— Își încălzeau niște mâncare la cuptorul cu microunde, dar am avut impresia că nu se aflau aici ca să mănânce. Părea că își omorau timpul. Parcă așteptau ceva. Sau pe cineva.

— Hmmm

— Am avut impresia asta... nu știu... ciudată. Chicoti! Eu pe ei îi urmăream; Ronnie nu mi-ar fi atras atenția. Ca să vezi cât poate fi de înșelătoare prima impresie.

— Nu sunt de acord cu asta. Eu te-am remarcat de cum ai intrat în magazin.

Doctorul ridică întrebător o sprânceană. Felul în

care o privea o emoționă.

— Ai o statură impunătoare, Doctore, mai ales cu pălăria aia.

— A, da. Mereu am fost prea înalt pentru vârsta mea.

Tiel profită de gluma lui și reuși să-și recapete siguranța de sine.

Apoi, el spuse:

— Mulțumesc că te-ai ținut de promisiune și nu o să apar la televiziune.

De data asta, o lovi în plin. Tiel se încordă și murmură ceva de complezență. Apoi, dorind să schimbe subiectul, arată spre Sabra:

— Vreo schimbare în starea ei?

— Din nou sângerează. Totuși, nu așa rău ca înainte. Ar trebui să o alăpteze din nou pe fetiță. A trecut mai bine de o oră, dar n-aș vrea s-o trezesc.

— Probabil că ei vizionează acum caseta. Poate că va ajunge curând la spital.

— A rezistat, dar e extenuată.

— La fel și Ronnie. Dă semne de oboseală. Poate că era bine să nu mă fi uitat la fi filmele alea cu ostatici. Cu cât durează mai mult, cu atât mai nervoși devin toți. Nervii cedează, temperamentele se dezlănțuie...

— Și pe urmă armele.

— Doamne ferește. Tiel se cutremură. Pentru o clipă, mi-a fost teamă că frica lui Ronnie față de trăgătorii de elită ar putea fi îndreptățită. Dacă mă păcălea Calloway? Ar fi putut pune la cale un scenariu în care Kip, Gully și cu mine am fi fost papagalii. Așezându-se mai bine, Doctorul întrebă:

— Cine este Gully?

Ea îi vorbi de el și de relațiile lor profesionale.

— Este un tip interesant. Pot să pun pariu că le

face fițe acum, spuse ea zâmbind.

— Și cine este Joe?

Întrebarea neașteptată îi șterse zâmbetul de pe buze.

— Nimeni.

— Ba este cineva. Vreun prieten?

— Un așa-zis prieten.

— Un așa-zis prieten?

Deranjată de insistența lui, Tiel intenționa să-i spună să-și vadă de treaba lui și să nu mai tragă cu urechea la discuțiile altora. Apoi, amintindu-și de caseta audio pe care o avea la ea, se răzgândi. Era un bun prilej de a-i câștiga încrederea confesându-i-se.

— Joseph și cu mine ne-am întâlnit de câteva ori. Era pe cale să cucerească titlul de „prieten”, dar a uitat să-mi spună că e însurat. Azi am descoperit.

— Hmmm. Ești supărată?

— Bineînțeles. Sunt furioasă.

— Ai regrete?

— În ce-l privește? Nu. Deloc. Sunt supărată pe mine. Am fost o găscă. De acum înainte, toți cei cu care mă voi întâlni vor trebui să vină cu acte notariale.

— Și soțul tău?

Două puncte pentru Doctor. Avea un adevărat talent să o pună în încurcătură cu întrebările lui neașteptate și serioase.

— Ce-i cu el?

— Încă te mai interesează?

— Nu.

— Ești sigură?

— Sigur că sunt sigură.

— Nu ți-e dor de el?

— Nu.

El se încruntă neîncrezător.

— Dar ai fost tulburată când te-am întrebat de el.

În sinea ei, Tiel îl ruga să n-o pună în situația de a-i povesti. În același timp, dacă-i spunea mai multe, avea să-i arate ea lui că fusese prea curios.

— John Malone Suna frumos numele la televizor, nu? Și la fel îi era chipul și vocea. Ne-am întâlnit și ne-am îndrăgostit nebunește. Primele luni au fost minunate. Apoi, la scurt timp, după ce ne-am căsătorit a fost angajat de către o rețea de televiziune și trimis corespondent în străinătate.

— Aha. Înțeleg.

— Nu, nu înțelegi încă, replică ea. Nu înțelegi chiar nimic. Nu a intervenit vreo gelozie profesională. A fost o ocazie nemaipomenită pentru John de a se remarca, iar eu l-am încurajat. Gândul că aş fi putut locui în străinătate mă fascina. Mă și vedeam la Paris, la Londra sau la Roma. Dar el optat pentru America de Sud sau Bosnia. Și asta se întâmpla într-o vreme când puțini americani auziseră de Bosnia. Luptele de-abia începuseră.

Luă, fără să-și dea seama, un fir de ață de pe tivul tricoului.

— Bineînțeles ca eu l-am tocat la cap să aleagă locul mai puțin periculos - Rio, acolo unde, din întâmplare, aş fi putut merge și eu. Nu prea mă bucuram de faptul că proaspătul meu soț pleca din Statele Unite și mergea într-o zonă de război, mai ales într-un loc unde granițele nu erau strict delimitate și lumea se mișca de colo-colo. Dar el a ales ceea ce era mai incitant. Voia să fie în mijlocul acțiunii, acolo unde putea sta mai mult timp în aer liber. Ne-am certat. Foarte rău. În final i-am spus „Bine. John, du-te. Du-te să mori.”

Ridicând fruntea, ea îl privi pe Doctor drept în

ochi.

— Și asta s-a și întâmplat.

Doctorul nu comentă și Tiel continuă:

— Fusesse într-o zonă interzisă reporterilor - lucru care nu m-a surprins, adăugă ea râzând trist. Era născut și fie aventurier. A fost ucis de un glonț tras de un trăgător de elită. L-au trimis corpul acasă. L-am îngropat chiar în ziua aniversarii a trei luni de la căsătoria noastră.

După o pauză, Doctorul spuse:

— Cumplit. Scuză-mă...

— Nu-i nimic. A trecut.

Rămaseră tăcuți multă vreme. Tiel fu aceea care rupse tăcerea:

— Și tu cum stai?

— Cu ce?

— Cu legăturile amoroase.

— De fapt...

— Haide, Doctore. Nu te preface că nu înțelegi. Eu am fost sinceră cu tine.

— Pentru că așa ai vrut tu.

— Sinceritate pentru sinceritate. Spune-mi.

— N-am ce să-ți spun.

— Despre cum stai cu dragostea? îl întreabă ea nevenindu-i să creadă. Nu te cred.

— Și ce ai vrea? Nume, date? Începând de când, domnișoară McCoy? Contează și liceul, sau să încep de la colegiu?

— De când a murit soția ta.

— Ce-ar fi să-ți vezi de treaba ta.

— Dacă mă gândesc bine la ceea ce s-a întâmplat cu soția ta, cred că ți-e greu să mai ai încredere în altă femeie.

Gura lui deveni o linie aspră și subțire, ceea ce-i demonstra că atinsese o coardă sensibilă.

— Ce știi tu despre...

Dar Tiel nu apucă să mai afle despre ce anume, pentru că Doctorul fu întrerupt de țipătul ascutit al Donnei.

Capitolul 12

Caseta video înregistrată de Kip era derulată simultan pe două ecrane din duba FBI și toți cei de acolo erau adunați în jurul lor ca s-o vadă. Unul din agenți manevra comenzile și oprea la câte o imagine, de câte ori îi spunea Calloway.

— Unde este fiica mea? N-o văd pe Sabra. Calloway simți miros de băutură în respirația lui.

Din când în când, acesta ieșea afară. Ca să ia aer. Se părea însă că mai mult bea decât inspira.

— Ai răbdare, domnule Dendy. Toți dorim să vedem integral caseta. Vreau să știu unde sunt amplasați cei dinăuntru. După ce o să am o vedere de ansamblu, o să ne oprim asupra imaginilor care merită să fie studiate mai atent.

— Poate că Sabra a încercat să-mi transmită un mesaj. Vreun semnal.

— Poate, replică neutru agentul.

Calloway stătea la douăzeci de centimetri monitorul color și asculta introducerea lui Tiel McCoy.

Femeia era calmă, trebuia s-o recunoască. Arăta puțin mai obosită acum în tricoul ei cu steagul Texas-ului pe piept, dar se exprima clar și se controla, de parcă se afla într-un studio de televiziune în siguranță, și prezenta știrile.

— Nenorocitul dracului, mormăi Dendy când Ronnie apăru pe ecran.

— Dacă nu-ți ții gura. Dendy, o să am eu grijă să ți-o închid. Cole Davison rostise amenințarea fără să ridice vocea, dat tonul era categoric.

— Domnilor, vă rog, spuse Calloway.

Nimeni nu scoase o vorbă cât timp își ținuse discursul Ronnie. Tăcerea deveni și mai apăsătoare atunci când camera de luat vederi se îndreptă spre Sabra și spre pruncul ei. Imaginile erau impresionante, iar mesajul sfâșietor. Proaspăta mamă care-și ținea bebelușul strâns în brațe, amenința că-și va lua viața.

Timp de câteva secunde după terminarea înregistrării, nimeni nu scoase un cuvânt. În cele din urmă, Gully avu curajul să rostească cu glas tare ceea ce gândeau toți cei prezenți:

— Cred că am găsit răspunsul la întrebarea cine este răspunzător pentru toate astea.

Calloway ridică mâna, pentru a opri eventualele comentarii nedorite la adresa lui Russell Dendy și se întoarse spre Cole Davison.

— Ce zici de Ronnie? Cum ți s-a părut?

— Epuizat. Speriat.

— Se droghează?

— Nu, domnule, protestă Davison iritat. Ți-am mai spus, este un băiat cuminte. Poate că mai bea și el câte o bere când și când, dar atât.

— Nici fiica mea nu este o drogată, asta-i sigur, interveni Dendy.

Calloway continuă să vorbească cu Davison.

— Ai observat ceva care ne-ar putea face să gândim că are probleme psihice?

— Domnule Calloway, fiul meu în vârstă de optsprezece ani vrea să se sinucidă. Eu cred că asta arată ce gândește el acum.

Deși simpatiza pe Davison - avea și el copii adolescenți - Calloway îl presă în continuare cu întrebările:

— Dumneata îl cunoști, domnule Davison. Crezi cumva că Ronnie ar minți? Ți s-a părut sincer? Crezi că ar fi în stare să facă ceea ce a spus?

Bărbatul șovăi înainte de a răspunde, apoi plecă fruntea și zise.

— Nu, nu cred. Sincer, nu cred. Dar...

— Dar ce? dori Calloway să afle. Dar ce? A mai avut Ronnie vreodată astfel de gânduri?

— Niciodată.

— Vreo stare de furie? Vreo criză nervoasă?

— Nu, răspunse el sec. Și totuși părea jenat de răspunsul lui sigur. Își mută privirea de la Calloway la ceilalți și înapoi. Ei bine, da. O singură dată. A fost un incident izolat. Și era un copil pe atunci.

Calloway mugii în sinea lui. Nu dorise cu niciun preț să audă că Ronnie a avut asemenea antecedente, caz în care pentru el meciul ar fi fost deja pierdut.

— Poate că nu este important - cu siguranță că nu este, dar te rog să-mi povestești ce s-a întâmplat atunci.

După o lungă și apăsătoare tăcere, Davison începu:

— Ronnie stătea cu mine în vacanța de vară. Nu trecuse mult timp de când divorțasem de mama lui. Ronnie se adapta greu la noua situație, spuse Davison mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Se legase afectiv de o cățelușă care trăia la câteva străzi

mai încolo. Îmi spunea că stăpânul ei nu se îngrijea de ea, că nu o hrănea la timp, că nu o spăla niciodată. Davison tăcu două-trei clipe, după care continuă: Eu îl cunoșteam pe proprietarul cățelușei. Era un ticălos, umbla beat mai tot timp, așa că Ronnie nu mințea. Din păcate nu era treaba noastră. I-am zis să lase în pace cățelușa, dar, așa cum ți-am spus, se atașase mult de ea. Cred că simțea nevoia unui prieten. Sau poate că-i plăcea cățelușa pentru că era tristă, așa cum se simțea și el în acea vară. Nu știu. Nu sunt bun psiholog.

Dendy îl întrerupse:

— Și povestea asta tristă înseamnă ceva?

Calloway îl fulgeră cu privirea și îi spuse să tacă din gură, după care i se adresă din nou lui Davison:

— Și ce s-a întâmplat, Cole?

— Într-o bună zi, Ronnie a dezlegat cățelușa și a adus-o acasă la noi. Eu i-am spus să o ducă imediat înapoi. Atunci el a început să plângă și mi-a spus că mai degrabă ar vrea s-o știe moartă, decât să trăiască așa cum trăia. Eu l-am certat și m-am dus după chei, ca să duc cățelușa acasă cu mașina. Când m-am întors, am constatat că Ronnie nu mai era acolo și nici cățelușa. Ca să nu mai lungesc povestea, i-am căutat toată noaptea, ajutat de vecinii și prietenii mei. A doua zi dimineață, un fermier i-a găsit ascunși într-un grajd și l-a chemat pe șerif. Pe când ne apropiam de grajd, l-am strigat pe Ronnie și i-am spus că era cazul să ducă cățelușa acasă. El mi-a răspuns că nu intenționa să renunțe la cățelușă și că nu putea s-o lase în grija aceluia ticălos.

Cole Davison tăcu și-și privi pălăria pe care o învârtea în mâini.

— Când am ajuns în spatele grajdului, plângea de mama focului și mângâia cățelușa care zăcea moartă lângă el. O lovise în cap cu o piatră și o

omorâse.

Cole îl privi, gata să plângă, pe Calloway.

— Domnule Calloway, l-am întrebat pe băiat cum a putut să facă ceva atât de îngrozitor. Mi-a spus că a făcut-o pentru că o iubea foarte mult. Cole oftă deznădăjduit. Scuză-mă că ți-am consumat timpul, dar m-ai întrebat dacă el ar fi în stare să facă ceea ce spune. A fost felul meu de a-ți răspunde la întrebare.

Calloway se abținu să-l bată pe umăr pe Davison și spuse?

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Așadar, are ceva la activ, mormăi Dendy. Am avut dreptate.

Deși remarca lui Dendy era inutil de crudă, Calloway nu putea să nu fie de acord cu ea. Incidentul din copilăria lui Ronnie putea fi o paralelă periculoasă cu criza în care se afla. Povestea lui Cole Davison mai adăuga un element și nu era unul pozitiv. De fapt, niciun element al situației create nu era pozitiv. Nici măcar unul.

Calloway se întoarse spre Gully.

— Și domnișoara McCoy? Ai sesizat cumva că este forțată? A vrut ea să spună ceva mai mult decât vorbele prin care s-a exprimat? Ai subînțeles ceva?

— Din câte mi-am putut da eu seama, nu. Și l-am întrebat și pe Kip.

Agentul FBI se întoarse spre cameraman.

— Totul se prezenta așa cum ne-au spus ei? Nu era nimeni rănit?

— Nu, domnule. Tipul de la FBI era legat cu bandă adezivă. N-a scos o vorbă, de unde presupun că și el e bine. Apoi îl privi îngrijorat pe Dendy, de parcă și-ar fi amintit ce li se întâmpla celor ce aduc vești proaste. Dar... fata?

— Sabra? Ce-i cu ea?

— Erau răspândite multe scutece pline de sânge în jurul ei. Îmi amintesc că le-am văzut și că mi-am spus: „lisuse”.

Calloway continuă să vorbească cu Kip.

— Ai observat ceva la colaboratoarea ta, ceva în maniera ei de a se exprima?

— Tiel era exact așa cum o știu eu. Arăta groaznic, dar era stăpână pe ea.

În final, agentul se întorsese spre Dendy, care nu se mai putuse abține și bea acum dintr-o sticlută de buzunar din argint.

— Ai spus că s-ar putea ca Sabra să-ți fi transmis vreun mesaj. Ai sesizat ceva deosebit în declarația ei?

— Cum aș putea să-mi dau seama din moment ce am văzut caseta o singură dată?

Răspunsul arogant și evaziv al tiranicului om de afaceri era elocvent. Dendy se confruntase în sfârșit cu adevărul gol-goluț - felul mitocănesc în care tratase situația celor doi provocase hotărârea acestora de a recurge la măsuri disperate.

— Dă-l înapoi, spuse Calloway agentului care se ocupa aparate. Hai să mai urmărim o dată caseta. Dacă observați ceva, spuneți-mi.

Caseta începu să se deruleze din nou.

— Tiel a ales locul ăla, ca să îi putem vedea pe cei din spatele ei, remarcă Gully.

— Uite frigiderul a cărui ușă de sticlă s-a spart spuse unul dintre agenți, arătând spre ecran.

— Oprește aici.

Aplecându-se în față, Calloway privea atent nu spre reporteră, ci spre grupul de oameni din fundal.

— Femeia care stă sprijinită de teighea probabil că este casiera.

Șeriful Montez încuviință:

— Este Donna. Nu poate fi confundată cu coafura aia.

— Și uite-l și pe agentul Cain, nu, Kip? arată Calloway spre două picioare, care se vedeau de la genunchi în jos.

— Da. Stătea cu spatele, rezemat de teighea.

— Și este legat cu bandă adezivă, în jurul gleznelor, nu?

Rânjetul batjocoritor al lui Gully trecu neobservat. Calloway se uită la cei doi bătrâni, care stăteau aproape unul de celălalt, pe podea, lângă Cain.

— Și bătrânii? Sunt bine?

— Sunt cu ochii-n patru și puși pe hartă, din câte mi-am dat seama.

— Ceilalți doi?

— Doi mexicani. I-am auzit vorbind în spaniolă, dar nu am înțeles ce au spus.

— Vai, Dumnezeuule!

Calloway țâșnise din scaunul cu roțile care sbură cât colo.

— Ce e?

Ceilalți agenți, ca urmare a alertei evidente a superiorului lor, îi dădură pe ceilalți la o parte și se făcură ciorchine în jurul lui.

— Åsta. Calloway arată cu degetul pe ecran. Uitați-vă bine la el și spuneți-mi dacă-l cunoașteți. Poți să-l mărești?

Agentul care se ocupa de aparataj, izolă fața mexicanului. Reuși să mărească imaginea, dar aceasta lăsa de dorit. Agenții priveau spre imaginea plină de punctulețe, apoi unul dintre ei exclamă:

— Ah, la dracu'!

— Ce e? întrebă Dendy.

Intervenii și Davison:

— Ce s-a întâmplat?

Calloway îi dădu la o parte și începu să dea ordine subordonaților săi:

— Sunați la birou. Mobilizați-i pe toți. Monitez, tu și oamenii tăi ne-ați putea da ajutor.

— Bineînțeles. Dar la ce?

Șeriful ridică brațele neputincios.

— Eu n-am înțeles despre ce e vorba.

— Cheamă-ți toți asistenții. Anunță și celelalte regiuni. Spune-le să caute un autocamion abandonat. Un camion.

— Un camion? Dar ce se întâmplă?

Dendy fu nevoit să urle ca să se facă auzit în debandada creată de ordinele lui Calloway.

— Și fata mea?

— Toți sunt într-un pericol mai mare decât am crezut noi.

Parcă adevărindu-se cuvintele lui Calloway, se auzi clar un foc de armă.

*

Țipătul înfiorător al Donnei o făcu pe Tiel să sară în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

Ronnie flutura pistolul și striga:

— Înapoi! Înapoi! Te împușc!

Mexicanul mai înalt îl atacase. Ronnie îl oprise îndreptând spre el pistolul.

— Unde-i celălalt? strigă înnebunit. Unde e prietenul tău?

Sabra țipă.

— Nu! Nu!

Tiel se întoarse și-l văzu pe Juan cum o smulge pe Katherine din brațele Sabrei. Pruncul începu să scâncească, iar Sabra țipă cum numai o mamă poate

țipa atunci când copilul ei este în pericol. Încercă să se ridice, agățându-se de pantalonii lui Juan.

— Sabra! strigă Ronnie. Ce s-a întâmplat?

— A luat copilul! Dă-mi copilul! Să nu-i faci rău!

Tiel se aruncă în față, dar Juan o opri proptindu-i podul palmei în piept și împingând-o înapoi. Tiel strigă de durere și de teamă pentru copil.

Doctorul protestă și el monosilabic, iar Tiel se gândi că și acestuia îi era frică să se arunce asupra lui Juan, de teamă că acesta să nu-i facă vreun rău copilului.

— Spune-i să-i dea copilul înapoi! Ronnie ținea acum pistolul cu ambele mâini, țintind pieptul lui Doi și strigând din toate puterile, de parcă tonul înalt ar fi putut sparge bariera limbii. Spune-i prietenului tău să-i dea copilul înapoi, altfel te omor!

Juan făcu greșeala să privească spre partea din față a magazinului, unde se confruntau cei doi.

Doctorul se folosi de acea clipă ca să se arunce spre el, dar mexicanul reacționează și îl lovi în plex pe Doctor. Acesta se aplecă în față și apoi se prăbuși pe podea, în fața frigiderului

— Spune-i să-i dea copilul! repetă Ronnie cu o voce ascutită.

Donna se tânguia:

— O să murim cu toții!

Tiel îl implora pe Juan să nu-i facă rău copilului.

— Să nu-i faci rău. Dă-i copilul înapoi. Te rog, te rog, nu asta.

Sabra, deși neputincioasă, reuși, împinsă de instinctul matern, să se ridice în picioare. Era atât de slăbită încât de-abia se putea ține pe picioare. Cu mâna întinsă, ea îl implora pe mexican să-i dea copilul.

Juan și Doi țipau unul la celălalt, încercând să se facă înțeleși în hărmălaia generală. Gladys și Vern

tipau ca din gură de șarpe. Donna se tânguia isteric. Agentul Cain îi arunca lui Ronnie acuzații veninoase că, dacă s-ar fi predai mai devreme, nu s-ar fi ajuns aici. El afirma că în cazul în care situația se încheia tragic, vina aparținea lui Ronnie.

Zgomotul unei împușcături îi reduse pe toți la tăcere.

Tiel, care se tot rugase de Juan, văzu grimasa omului lovit de glonț. Din reflex, acesta se aplecă în față și duse mâna la coapsă. Poate că ar fi scăpat-o din mâini pe Katherine, dacă Tiel n-ar fi fost acolo să o prindă.

Ținând bine copilul, ea se răsuci întrebându-se cum reușise Ronnie să tragă cu atâta precizie, încât să-l pună pe Juan în dificultate, fără să periclitizeze viața copilului.

Dar Ronnie mai stătea cu pistolul ațintit spre pieptul lui Doi și părea la fel de surprins, ca și ceilalți, de zgomotul împușcăturii.

Doctorul fusese acela care trăsese. Era întins pe spate, pe podea, cu un mic revolver în mână. Tiel recunoscuse arma agentului Cain, cea pe care ea o împinsese sub frigider și de care uitase. Îi mulțumi lui Dumnezeu că Doctorul își amintise de ea.

Doctorul profită de liniștea care se așternuse și spuse:

— Gladys, vino aici.

Bătrânică veni repede.

— L-ai omorât?

— Nu.

— Păcat.

— Ia tu copilul pentru ca Tiel să o poată ajuta pe Sabra. Eu o să am grijă de mexican, spuse el, referindu-se la Juan. Ronnie, liniștește-te. Totul este în regulă. Nu intra în panică.

— Copilul este în siguranță?

— Da.

Gladys i-l duse lui Ronnie ca acesta să se convingă.

— E speriată rău fetița și îi dau dreptate. Uitându-se înapoi spre Juan, care stătea pe podea, ținându-se de coapsă, ea scoase un sunet disprețuitor.

Cu câteva semne făcute cu mâna în care ținea pistolul, Ronnie îl trimise pe celălalt mexican la locul de unde plecase.

Doctorul puse revolverul lui Cain pe un raft, departe de Juan și îngenunche ca să-i taie pantalonul cu foarfeca.

— N-o să mori din asta, spuse el calm, după ce examinează rana și o tamponă cu o bucată de tifon. Ai avut noroc că glonțul nu ți-a atins artera femurală.

Juan îl fulgeră cu o privire plină de ură.

— Doctore? Tiel apucase s-o ajute pe Sabra să se culce din nou, dar fata reîncepuse să sângereze.

— Știu, spuse Doctorul, înțelegând spaima lui Tiel. Cu siguranță că i s-a redeschis ruptura de perineu. Așaz-o cât poți mai bine. Vin și eu imediat.

Doctorul bandajă rana mexicanului în grabă. Juan transpirase abundant și ținea dinții încleștați ca să nu țipe de durere. Doctorul îl ridicase în picioare destul de brutal, după care îl sprijinise să meargă.

Când trecură pe lângă agentul Cain, acesta i se adresă celui ce trăsesese:

— Ești nebun. Puteai să ne omori pe toți. La ce...

Nu apucă să-și termine vorba, căci atacând mai rapid ca un șarpe, Juan îl lovi în cap pe Cain, cu laba piciorului său rănit. Mișcarea aceea iute îl costă însă mult. Urlă de durere. Călcâiul cizmei lui lovise puternic craniul lui Cain, care fu redus brusc la tăcere. Bărbia îi

căzu în piept și își pierdu cunoștința.

Doctorul îl obligă pe Juan să se așeze și îi propti de frigider, lângă concetățeanul său.

— Oricum nu pleacă nicăieri. Dar, pentru mai multă siguranță, leagă-i mâinile, Ronnie. Și lui la fel, adăugă el, arătând spre celălalt mexican.

Ronnie îi ordonă lui Vern să le lege celor doi mexicani mâinile și picioarele, la fel cum procedase și cu Cain. Ronnie ținea pistolul îndreptat spre ei, în timp ce bătrânul îi urma întocmai instrucțiunile. Juan era mult prea preocupat de rana lui, ca să-și mai consume energia pe înjurături, dar Doi nu avu nicio reținere în această privință. El bolborosea ceva care în mod cert erau înjurături în limba spaniolă. Ronnie îl amenință că-l pocnește, dacă nu tace din gură.

Telefonul sună, dar nu răspunse nimeni. Tiel, care-și pusese o pereche de mănuși cu o îndemânare ce o uimise până și pe ea, se ocupa de schimbarea scutecelor pline de sânge de sub Sabra. Când telefonul se opri din sunat și îl auzi pe Ronnie spunând:

— Lăsați-ne acum, suntem ocupați! după care trânti receptorul în furcă. Apoi, strigă: Cum se simte Sabra?

Tiel îi răspunse peste umăr:

— Nu prea bine. Era foarte bucuroasă că se întorsese Doctorul. Ce s-a întâmplat?

— Juan l-a lovit cu piciorul în cap pe Cain, iar acesta a leșinat.

— N-aș fi crezut vreodată că o să-i fiu recunoscătoare lui Juan în vreun fel.

— Vern îi leagă acum. Mă bucur că sunt... țintuiți.

Tiel îi observă trăsăturile încordate și înțelese că starea Sabrei nu era singurul motiv.

— Sunt niște descreierați. Nu au nimic de

pierdut dacă încearcă să preia controlul.

— Adevărat. Dar ce ar avea oare de câștigat?

Să fi reprezentat Ronnie Davison o chiar atât de mare amenințare pentru cei doi bărbați duri? După ce se mai gândi o vreme, Tiel spuse:

— Nu văd ce.

— Tu nu vezi, și nici eu. De asta sunt așa de îngrijorat. Trebuie să fie ceva la mijloc, continuă el ceva mai încet. Afară au început să se miște oameni cu puști. Probabil că e o trupă antitero.

— Ah, nu.

— I-am văzut cum își ocupau pozițiile.

— Ronnie i-a văzut?

— Nu cred. Presupun că focul de armă pe care l-am tras eu i-a speriat pe toți. Probabil că acum se gândesc că s-a întâmplat ceva rău. Poate că înconjoară clădirea și o să încerce să intre prin acoperiș.

— Ronnie o să facă o prostie.

— La asta mă gândeam și eu.

Telefonul sună din nou.

— Ronnie, răspunde, îi spuse Doctorul. Explică-le tot ce întâmplat.

— Nu răspund, până nu sunt sigur că Sabra se simte mai bine.

Deși Tiel nu avea nicio calificare medicală, starea Sabrei i se părea din cale-afară de proastă. Dar, ca și Doctorul, nu intenționa să-l sperie și mai rău pe Ronnie.

— Unde este Katherine? întrebă fata cu o voce stinsă. Doctorul, care se străduise să oprească hemoragia, își scoase mânușile și îi ridică părul care-i căzuse pe frunte.

— Se ocupă Gladys de ea. A legănat-o până a adormit. Se pare că fiica este la fel de curajoasă ca mama ei.

Sabra încerca să schițeze un zâmbet, dar nu-i reuși.

— Doar n-o să mă prăpădesc, nu?

— Să nu spui asta, Sabra, spuse Tiel cu convingere, uitându-se la fața Doctorului, în timp ce acesta îi lua fetei tensiunea. Nici nu te gândești la așa ceva.

— Tata n-o să cedeze. Și nici eu. Și nici Ronnie. Oricum, el nu mai poate da înapoi. Dacă ar renunța, l-ar închide.

Sabra privea când la Tiel, când la Doctor.

— Spuneți-i lui Ronnie să vină aici. Vreau să discut cu el.

Deși Sabra nu vorbise clar despre înțelegerea lor în legătură cu sinuciderea, era limpede că ea la asta se referea acum. Tiel fu cuprinsă de disperare.

— Noi nu vă putem lăsa să faceți asta, Sabra. Știi doar nu e bine ceea ce vreți să faceți. Nu asta e soluția.

— Vă rog să ne ajutați. Doar asta vă cerem.

Apoi, pleoapele i se închiseră. Era mult prea slăbită și începu să moțăie.

Tiel îl privi pe Doctor.

— Este rău, nu-i așa?

— Foarte rău. Scade tensiunea. Pulsul este mărit. O să sângereze iar.

— Și ce-o să facem?

Privind nemișcat la fața palidă, aproape fără de viață a fetei, Doctorul se gândi o clipă, apoi spuse:

— O să-ți arăt eu ce-o să fac.

Se ridică, luă revolverul din raft, trecu pe după frigider și se apropie tiptil de Ronnie, care aștepta noutăți legate de starea Sabrei.

Capitolul 13

— Oare de ce nu răspund la telefon? Succesiunea rapidă a evenimentelor redusese tonul arrogant al lui Dendy la un schelălăit ascuțit. Era total depășit.

Într-adevăr, focul de armă produsese o profundă panică în rândul celor din mașina FBI. Cole Davison se repezise afară, dar după câteva clipe revenise pentru a-i reproșa lui Calloway că mobilizase trupele antitero.

— Doar mi-ai promis! Mi-ai spus că Ronnie n-o să pătească nimic. Dacă îi forțezi mâna, dacă simte că e încolțit, s-ar putea să facă ceva ce-a mai făcut cândva.

— Liniștește-te, domnule Davison. O să iau toate măsurile posibile.

Calloway ținea răbdător receptorul la ureche, dar nu obținu niciun răspuns

— Puteți vedea ceva?

— Mișcare, strigă unul din agenți. Aceste comunica prin radio cu un agent aflat afară și care avea binoclu. Dar nu se vede ce fac.

— Ține-mă la curent.

— Am înțeles. O să-i spuneți puștiului despre Huerta?

— Cine mai e și ăsta? dori să afle Dendy.

— Louis Huerta. Unul din cei mai căutați zece oameni de FBI. Calloway îi răspunse celui alt agent: Nu, n-o să le spun. S-ar putea să-i sperie pe toți,

inclusiv pe Huerta. Și ăsta e în stare de orice.

Ronnie răspunse în sfârșit la telefon.

— Lăsați-ne acum! Avem treabă!

Calloway înjură zdravăn când auzi tonul telefonului. Ronnie părea speriat. Formă numărul din nou.

— Unul dintre mexicani este pe lista celor căutați de FBI? Cole Davison devenea din ce în ce mai disperat. Pentru ce? Ce a făcut?

— Ajută conaționali de-ai lui să treacă granița, cu promisiuni de viză și slujbe bine plătite și pe urmă îi vinde pentru muncă la negru. Vara trecută, grănicerii au avut niște indicii în legătură cu un transport de mexicani și i-au luat urma. După ce și-au dat seama că sunt pe care să fie prinși, Huerta și doi dintre oamenii lui au abandonat camionul în deșertul New Mexico și s-au dispersat ca niște șobolani ce sunt. Toți au scăpat. Camionul a fost găsit după o căutare de mai bine de trei zile. Patruzeci și cinci de oameni – bărbați, femei și copii – fuseseră închiși în dubă. Probabil că înăuntru căldura a ajuns în cursul zilei la vreo cincizeci de grade și chiar mai mult. Au murit toți. Huerta este căutat pentru uciderea a patruzeci și cinci de oameni și pentru diverse alte infracțiuni. Timp de un an s-a ascuns undeva în Mexic. Autoritățile de acolo colaborează cu noi și vor și ele la fel de mult ca și noi să pună mâna pe el, dar este un ticălos viclean. Un singur lucru l-ar putea determina să iasă la iveală – banii. Deci, dacă a ieșit din ascunzătoare, înseamnă că pe undeva pe-aproape există un transport de oameni care urmează să fie vânduți.

Lui Davison i se făcu rău.

— Și cine este celălalt mexican?

— Unul din bodyguardii lui, probabil. Sunt extrem de periculoși, n-au scrupule. Mă nedumerește

faptul că sunt neînarmați. Sau, în caz că sunt, mă miră că nu s-au folosit de arme ca să iasă din magazin.

Dendy respira zgomotos, scoțând niște sunete ca niște hohote.

— Ascultă, Calloway. M-am gândit bine. Chiar dacă ținea în continuare receptorul la ureche, Calloway era foarte atent la Russell Dendy. Bănuia că trăsese zdravăn la măsea. Avea la el o sticlă de băutură. Părea foarte supărat, gata să-și piardă controlul. Aroganța îi dispăruse.

— Te ascult, domnule Dendy.

— Scoate-i de acolo sănătoși. Asta e important acum. Spune-i Sabrei că poate să păstreze copilul. Eu nu mă mai bag. Caseta aia cu fiica mea... își șterse ochii înlăcrimați cu dosul palmei. M-a impresionat. Acum nu mai contează nimic. Vreau ca ea să iasă sănătoasă de acolo.

— Și eu vreau același lucru, domnule, îl asigură Calloway.

— Sunt de acord cu toate condițiile puse de băiat.

— O să tratez cu el, dar mai întâi trebuie vorbească cu mine.

Telefonul continua să sune.

*

— Ronnie?

Tânărul nu observase că Doctorul ținea un pistol în mână. În nebunia de acolo, Ronnie uitase de arma lui Cain. Doctorul ridică mâna și, când băiatul văzu arma, se crispă. Donna țipă de frică și își duse ambele mâini la gură.

Dar Doctorul îi întinse pistolul lui Ronnie.

Iată dovada încrederii mele că vei lua cea mai

bună decizie.

Arătând foarte tânăr, foarte nesigur pe el și foarte vulnerabil, Ronnie luă arma și o băgă sub cureaua jeansilor.

— Cunoști deja decizia mea, Doctore.

— Sinuciderea? Asta nu e o decizie. Este o modalitate de a fugi de răspundere ca un laș.

Băiatul clipi surprins de vorbele tăioase care păreau a-l face să se îndoiască de decizia lui. Tiel își zise că asta era și intenția Doctorului.

— Nu vreau să mai discut despre asta. Sabra și cu mine ne-am hotărât.

— Răspunde la telefon, îl îndemnă Doctorul, pe un ton calm și convingător. Spune-le ce s-a întâmplat aici. Doar au auzit și ei împușcătura. Habar n-au ce se întâmplă aici, dar probabil că se gândesc că s-a întâmplat ceva rău. Alungă-le temerile, Ronnie. Altfel, oricând ne putem trezi cu o echipă antitero și cineva s-ar putea să moară sau să fie rănit.

— Care echipă antitero? Minți.

— Te-aș minți eu după ce ți-am dat în mână un pistol? În timp ce erai ocupat să-i legi pe cei doi mexicani, am reușit să-i văd pe cei care au încercuit magazinul. Echipa antitero e e afară și așteaptă un semnal de la Calloway. Nu-i da prilejul să-i pună în mișcare. Ronnie privi speriat prin geamul magazinului, dar nu reuși să vadă decât numeroasele mașini ale autorităților care se adunaseră în zonă, împiedicând circulația pe autostradă.

— Ronnie, lasă-mă să răspund eu la telefon, îi sugeră Tiel, încercând să profite de nehotărârea lui. Să vedem ce au decis după ce au văzut caseta. Probabil că reacția lor este bună. S-ar putea să sune și să spună că sunt de acord cu toate condițiile voastre.

— Bine, șopti el, făcându-i semn să meargă la

telefon.

— Tiel la telefon, spuse ea după ce ridică receptorul

— Domnișoară McCoy, cine a tras? Ce se întâmplă acolo? Graba lui Calloway îi trăda îngrijorarea. Nedorind să-l țină în tensiune, ea îi explică cât putu de rapid cum se trăsese cu arma lui Cain.

— A fost o nebunie aici. Dar acum situația este sub control. Cei doi care au provocat-o sunt acum legați.

— Te referi la cei doi mexicani?

— Da.

— Sunt legați bine?

— Da.

— Și unde este acum arma agentului Cain?

— Doctorul i-a dat-o lui Ronnie.

— Poftim?

— În semn de încredere, domnule Calloway furioasă, sărind în apărarea Doctorului.

Agentul FBI expiră prelung.

— Cam multă încredere, domnișoară McCoy.

— A fost cea mai bună soluție. Numai dacă ai fi aici, ai înțelege.

— Așa se pare, spuse el sec.

În timp ce vorbea cu Calloway, Tiel trăsese cu urechea la încercarea Doctorului de a-l convinge pe Ronnie să se predea. Îl auzise spunând:

— Acum ești tată. Ești răspunzător pentru familia ta. Starea Sabrei este proastă, iar eu nu mai pot să fac nimic pentru ea.

Calloway întrebă:

— Nu te simți amenințată de el?

— Absolut deloc.

— Dar ceilalți ostatici sunt în pericol?

— Pentru moment, nu, dar nu știu ce se va

întâmpla dacă cei de afară încearcă să intre înăuntru.

— Nu intenționez să dau un astfel de ordin.

— Atunci de ce se află aici?

Calloway făcu o pauză lungă, iar Tiel avu impresia clară și neplăcută că el îi ascundea ceva, ceva important.

— Domnule Calloway, ar trebui să știi ceva?

— Avem o schimbare de atitudine.

— Ați renunțat? În acel moment, aceasta era dorința ei cea mai arzătoare.

— Caseta video a avut efect. Poți să fii mulțumită, și-a atins scopul. Dendy a fost impresionat de rugămințile fiicei sale și e gata să consimtă. Dorește ca totul să se termine cu bine. Ca noi toți de altfel. Care este starea de spirit a lui Ronnie.

— Doctorul încearcă să-l convingă.

— Și cum reacționează?

— Cred că favorabil.

— Bine. Asta-i bine.

Calloway părea ușurat dar, din nou, Tiel avu impresia că agentul federal îi ascundea ceva ce ar fi trebuit să știe.

— Și crezi că o să se predea?

— El a precizat condițiile în care se predă, domnule Calloway.

— Dendy este de acord că fata a fugit de acasă și nu a fost răpită. Bineînțeles că celelalte acuzații rămân în picioare.

— Doresc să li se permită să păstreze copilul.

— Dendy a fost de acord. Dacă și Davison acceptă, Ronnie are cuvântul meu că nu voi folosi forța.

— O să-i transmit mesajul și mai vorbim.

— Aștept.

Tiel închise telefonul. Ronnie și Doctorul o

priviră întrebător. De fapt, toți își îndreptară atenția spre ea. Se părea că îi acordaseră rolul de mediator, lucru de care Tiel nu era deosebit de încântată. Dacă se întâmpla ceva rău, în ciuda intențiilor bune? Dacă această încheștare se termina prost, ea s-ar fi simțit răspunzătoare tot restul vieții.

Pe parcursul ultimelor ore, prioritatea lui Tiel se schimbase. Totul se petrecuse gradat și, până în clipa aceea, nu-și dăduse seama de schimbarea care avusese loc. Reportajul trecuse pe planul doi. Oare când anume se răzgândise? Când a văzut sângele Sabrei pe mâinile ei? Când Juan pusese în primejdie viața fragilei Katherine?

Acum, eroii reportajului deveniseră mai importanți decât reportajul în sine. Exclusivitatea reportajului, care-i putea oferi un post bun și un premiu, nu mai era atât de importantă ca înainte. Acum își dorea ca hotărârea ce urma a fi luată să fie de bun augur. Dacă greșea cu ceva...

Nu-și putea permite asta, era clar.

— S-a renunțat la acuzația de răpire, îi spuse ea lui Ronnie, care aștepta nerăbdător. Va trebui să te confrunți cu alte acuzații. Domnul Dendy a acceptat ca Sabra să păstreze copilul. Dacă ești de acord cu aceste condiții și te predai, domnul Calloway îți garantează că nu va folosi forța.

— Este o înțelegere bună, Ronnie, spuse Doctorul. Fii de acord cu ea.

— Ăăă...

— Nu, să nu faci asta.

Sabra rosti aceste cuvinte în șoaptă. Reușise să se ridice în picioare și acum se sprijinea de frigider ca să nu cadă. Avea ochii duși în fundul capului și fața foarte palidă.

— Te păcălește, Ronnie. Este unul din tertipurile

tatei.

Doctorul se grăbi să o susțină.

— Eu nu cred asta, Sabra. Tatăl tău a reacționat la mesajul pe care l-ai trimis pe casetă.

Sabra se agăță recunoscătoare de Doctor, dar ochii încrețoși îi căutau pe Ronnie.

— Dacă mă iubești, să nu fii de acord cu asta. Eu nu plec de aici, dacă nu pot rămâne alături de tine.

— Sabra, dar la copil te-ai gândit? o întrebă Tiel cu tandrețe. Gândește-te la copil.

— O iei tu.

— Ce spui?

— Du-o afară. Dă-o cuiva care să aibă grijă de ea. Indiferent ce se va întâmpla cu noi doi – cu Ronnie și cu mine –, e foarte important pentru mine să știu că fetița se află în siguranță.

Tiel privi rugător spre Doctor, dar expresia de pe chipul lui exprima aceeași îngrijorare care o copleșea și pe ea.

— Da, asta-i, spuse Ronnie ferm. Așa o să procedăm. Te lăsăm să o scoți afară pe Katherine, dar noi nu plecăm de aici decât dacă ne lasă liberi. Liberi și fără nicio acuzație. Nu fac niciun compromis.

— Dar ei nu vor putea fi de acord cu asta, spuse Tiel disperată. Ceri prea mult.

— Ai comis un jaf armat, adăugă Doctorul. Trebuie să răspunzi pentru asta, Ronnie. Datorită circumstanțelor și cu puțin noroc, o să scapi de condamnare. Dacă fugiți, faceți cea mai mare greșală a vieții voastre. Nu veți rezolva nimic.

Tiel îl privi pe Doctor, întrebându-se dacă acesta nu se referea în această tiradă la el însuși. Consecințele fugii lui și circumstanțele nu erau valabile în cazul celor doi. Doctorul nu observă privirea ei, deoarece era atent la Ronnie, care-i cumpănea

vorbele.

— Sabra și cu mine ne-am jurat să nu ne lăsăm despărțiți, indiferent de situație. Ne-am jurat unul altuia să rămânem împreună.

— Tatăl tău...

— Nu vreau să mai discut despre asta, spuse tânărul. Întorcându-se spre Tiel, Ronnie o întreabă dacă e de acord s-o ducă pe Katherine de acolo și să transmită și mesajul.

— Și ceilalți? O să le dai drumul?

Ronnie îi privi pe cei aflați în magazin.

— Celor doi mexicani, nu. Și nici lui, spuse el arătând spre agentul Cain. Acesta își recăpătase cunoștința, dar părea încă amețit după lovitura primită în cap de la Juan. Bătrânii și cu ea pot pleca.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, zise ea.

— Eu nu vreau să plec, spuse Gladys. Încă mai ținea în brațe pruncul adormit. Vreau să văd ce se întâmplă.

— Ar fi mai bine să facem cum spune el, interveni Vern, bătând-o pe umăr. Putem să-i așteptăm pe ceilalți afară. O ajută pe Gladys să se ridice de pe podea. Înainte de a pleca, Sabra va dori să-și ia la revedere de la Katherine.

Bătrânica o duse pe fetiță la Sabra, care se sprijinea de Doctor.

— Să-l informez pe Calloway în legătură cu decizia ta? Îl întreabă Tiel pe Ronnie.

Ronnie se uita la Sabra și la copilul lor.

— Jumătate de oră.

— Ce spui?

— Atât le acord ca să-mi dea un răspuns. Dacă nu ne lasă să plecăm într-o jumătate de oră, noi... noi ne vom pune în aplicare planul, spuse el grav.

— Ronnie, te rog.

— Asta-i situația, domnișoară McCoy.

Calloway răspunse la telefon după primul apel.

— Ies cu fetița. Să fie personal medical pregătit care să o aștepte. Și aduc cu mine și trei dintre ostatici.

— Doar trei?

— Trei.

— Și ceilalți?

— O să-ți spun când ajung la voi.

Tiel închise telefonul.

Când se apropie de Sabra, tânăra începu să plângă.

— Adio, dulcea mea Katherine. Frumoasa mea fetiță, mama ta te iubește mult.

Stătea aplecată peste copil, acoperindu-i fețișoara cu sărutări. Apoi își ascunse fața la pieptul Doctorului și începu să plângă în hohote.

Tiel luă copilul de la Gladys, care o ținuse pentru că Sabra nu mai avea putere, și îl duse la Ronnie. Când își privi copilul, ochii tânărului se umplură de lacrimi. Buza de jos îi tremura și era gata să izbucnească în plâns. Încerca din răspuțeri să fie tare, dar nu reușea.

— Mulțumesc pentru tot ce ai făcut, îi spuse el lui Tiel. Știu că Sabra s-a bucurat că ai fost lângă ea.

Tiel încercă din nou să-l înduplece:

— Eu nu cred că o veți face, Ronnie. Refuz să cred că vei apăsa – *că vei putea apăsa pe trăgaci* ca să vă curmați viața.

Ronnie nu răspunse, ci sărută fetița pe frunte.

— Adio, Katherine. Te iubesc.

Apoi, cu mișcări nervoase, merse în spatele tejghelei și deschise ușa.

Tiel îi invită pe ceilalți să meargă în fața ei. Înainte de a trece pragul, privi peste umăr la Doctor.

Acesta o depusese pe Sabra pe podea, dar ridică ochii, ca și cum privirea lui Tiel l-ar fi atenționat. Ochii lor se întâlniră o fracțiune de secundă, acest schimb de priviri avu însă o semnificație deosebită.

Apoi, Tiel ieși și auzi închizătoarea păcănind în spatele ei.

*

Cei de la Salvare ieșiră repede din întuneric. Pentru fiecare ostatic erau pregătiți câte doi asistenți medicali. Vern, Gladys și cu Donna au fost înconjurați imediat și supuși unui tir de întrebări la care Gladys răspunse pe un ton certăreț.

În fața lui Tiel apărură un bărbat și o femeie care purtau uniforme medicale identice. Femeia întinse mâinile spre Katherine, dar Tiel nu i-o dădu imediat.

— Cine ești dumneata?

— Doctor Emily Garrett, șefa maternității din Midland. Iar ei este doctorul Landry Giles, șeful clinicii de obstetrică.

Tiel ascultă prezentările făcute, apoi spuse:

— Indiferent ce ați auzit, să știți că părinții fetei nu vor s-o dea spre adopție.

Privirea doctorului era fermă și sinceră și Tiel se bucură.

— Înțeleg foarte bine. O să așteptăm sosirea mamei.

Tiel o sărută pe Katherine pe creștetul capului. Se născuse o legătură între ea și acest copil, pe care probabil că n-ar fi putut-o avea cu vreo altă ființă umană – fusese martoră la nașterea lui, la prima lui respirație, auzise primul lui țipăt. Tiel era totuși surprinsă de emoția pe care o trăia.

— Aveți grijă de ea.

— Vă dau cuvântul meu.

Doctorul Garrett luă fetița și porni alergând spre elicopterul care aștepta în apropiere, ale cărui pale se roteau deja, producând un curent puternic.

— Cum se simte mama? Întrebă doctorul Giles.

— Rău.

Tiel îi povesti pe scurt despre travaliu și naștere, apoi îi descrie starea prezentă a Sabrei.

— Doctorul este îngrijorat cel mai mult din cauza hemoragiei și a unei eventuale infecții. Sabra este din ce în ce mai slăbită. Tensiunea i-a scăzut. Ținând cont de tot ce v-am spus, ați putea să-l sfătuiți ce să facă?

— Aduceți-o la spital.

— Ne-am străduit din răputeri, spuse ea tristă.

Bărbatul care se apropia de ea cu un mers hotărât nu putea fi decât Calloway. Era înalt și suplu și chiar și în cămașă emana un aer autoritar.

— Bill Calloway, spuse el de cum se apropie de Tiel și de doctorul Giles. Dădură mâna.

Gully tropăia spre ea cu un mers de rață.

— Dumnezeuule, fetiço, dacă nu mor de inimă în seara asta, o să trăiesc o sută de ani.

Tiel îl îmbrățișă.

— O să trăiești cel mai mult dintre noi toți.

În grupul care creștea văzând cu ochii, Tiel remarcă un bărbat bine făcut, îmbrăcat cu o cămașă albă de cow-boy, cu nasturi de perle. Ținea în mâini o pălărie asemănătoare cu cea a Doctorului. Înainte de a apuca să-i întindă mâna, acesta fu dat brutal la o parte.

— Domnișoară McCoy, vreau în vorbesc cu dumneata.

Tiel îl recunoscuse imediat pe Russell Dendy.

— Cum se simte fiica mea?

— E pe moarte.

Afirmația păru cumplit de dură, dar Tiel nu simțea niciun fel de compasiune pentru Dendy. În plus, dacă tot trebuia să rezolve impasul în care se aflau, atunci va ataca direct.

Kip se afla în spatele lor și prindea întreaga adunare. Lumina de pe camera video era orbitoare. Pentru prima oară în cariera ei, Tiel simți o aversiune față de acea lumină și considera că ea reprezenta o imixtiune violentă în viața particulară.

Răspunsul ei direct la întrebarea lui Dendy îl luă cu torul pe nepregătite pe acesta, fapt ce-i dădu lui Calloway posibilitatea să i-l prezinte pe celălalt bărbat.

— Cole Davison

— Tiel McCoy.

Asemănarea dintre Ronnie și tatăl său era evidentă.

— Ce face el? întrebă bărbatul îngrijorat.

— E hotărât, domnule Davison. Înainte de a continua, ea se uită pe rând la cei de față. Tinerii ăștia vorbesc serios. Ei au făcut un jurământ pe care intenționează să și-l țină. Acum, că fetița este în siguranță și primește îngrijiri medicale, nimic nu-i mai poate opri să se sinucidă, așa cum au hotărât.

Tiel spuse toate astea pentru a sublinia seriozitatea și iminența situației.

Calloway își păstră detașarea profesională și vorbi primul:

— Șeriful Montez spune că Doctorul este un bărbat înalt și vânjos. N-ar putea să-l anihileze pe Ronnie și să-i ia arma?

— Și să riște să fie împușcat? Doi bărbați s-au folosit de asta cu puțin timp în urmă și s-a sfârșit cu vărsare de sânge. Cred că asta este și părerea Doctorului. El a încercat să-l convingă pe Ronnie să

pună capăt în mod pașnic. Ar pierde avantajul pe care îl are în fața băiatului, dacă ar încerca să-l anihileze prin forță.

Calloway își trecu o mână prin părul rar și privi spre elicopterul care decola avându-i la bord pe doctorul Garrett și pe fetiță.

— Ostaticii sunt în pericol?

— Nu cred. Deși nu te poate vorbi de simpatie între Ronnie și agentul Cain și cei doi mexicani.

Înainte ca Tiel să-l poată întreba ce era de făcut, Calloway spuse:

— Cu alte cuvinte, Ronnie și Sabra pun la bătaie propriile lor vieți.

— Exact, domnule Calloway. Am fost trimisă să vă spun că aveți o jumătate de oră ca să le răspundeți.

— Ce să le răspund.

— Că îi iertați și că le garantați libertatea.

— Dar n-am dreptul să iau o asemenea hotărâre.

— În acest caz, o să aveți de-a face cu doi copii morți.

— Dumneata ești o persoană înțeleaptă, domnișoară McCoy. Știi prea bine că nu pot face o astfel de înțelegere cu un infractor.

— Știu și, sincer să vă spun, vă stimez pentru poziția dumneavoastră, domnule Calloway. Dar eu sunt doar un mesager. Eu v-am transmis ce mi-a spus Ronnie, dar simt că nu glumește. Și chiar dacă el ar forța doar nota, Sabra este sinceră.

Privi direct spre Dendy.

— Dacă nu poate trăi lângă Ronnie, este dispusă să se sinucidă. Doar dacă nu moare înainte, din cauza hemoragiei. Întorcându-se spre Calloway, Tiel adăugă: Din păcate pentru dumneavoastră, nu contează ceea ce simt eu. Decizia nu depinde de mine.

Vă aparține.

— Nu în totalitate, interveni Dendy. Am și cu un cuvânt de spus în toate astea. Calloway, pentru numele lui Dumnezeu, promite-i băiatului orice, ca să iasă fiica mea de acolo.

Calloway își consultă ceasul.

— O jumătate de oră, spuse el nervos. Nu prea mult timp și trebuie să dau câteva telefoane.

Se întoarseră cu toții spre duba staționată pe marginea parării.

Gully observă primul că Tiel nu-i urmează. Se întoarse și o privi curios:

— Tiel?

Tiel o pornise înapoi, spre magazin.

— Eu mă întorc.

— Doar nu vorbești serios?

— Nu pot s-o las singură pe Sabra.

— Dar...

Tiel scutură ferm din cap, punând capăt protestelor lui Gully și continuă să meargă. Se opri doar o clipă pentru a spune:

— Așteptăm hotărârea dumneavoastră, domnule Calloway.

Capitolul 14

Tiel rămase în fața ușii magazinului mai bine de un minut, după care auzi clinchetul care o anunța că poate intra. Ronnie o privi cercetător.

Ea îi risipi suspiciunea.

— Nu am nicio armă ascunsă, Ronnie.

— Ce a spus Calloway?
— Se gândește la ce i-ai transmis. Zice că trebuie să dea câteva telefoane.
— Cui? De ce?
— Presupun că nu depinde de el să fii iertat. Ronnie își mușcă buza de jos.
— Bine. Dar tu de ce te-ai întors?
— Ca să-ți spun că fetița este pe mâini bune. Apoi Tiel îi povesti despre Emily Garrett, doctorița care o preluase pe Katherine.
— Spune-i Sabrei. O să fie bucuroasă să afle asta.

Ochii proaspetei mămici erau pe jumătate închiși. Tiel nu-și putu da seama dacă fata era conștientă și înțelegea ce îi spunea ea. După ce-i povesti despre doctoriță, Sabra șopti:

— E drăguță?
— O s-o cunoști, când vă veți întâlni. Tiel privi către Doctor, care îi lua tensiunea. Și mai este încă un medic drăguț care de-abia așteaptă să se ocupe de tine. Îl cheamă Giles. Ți-e frică să mergi cu elicopterul?
— Am mai mers o dată. Cu tata. Nu mi-a fost frică.

— Doctorul Giles așteaptă să te ducă la spital în Midland. Katherine va fi bucuroasă să te vadă. Probabil că o să-i foame.

Sabra zâmbi, apoi închise ochii. Printr-o înțelegere tacită, Tiel și Doctorul reveniră la locurile lor inițiale. Se așezară pe podea cu spatele sprijinit de frigider, cu picioarele întinse în față și priviră secundarul ceasului de pe perete, în așteptarea termenului dat de Ronnie. Era un moment prielnic pentru Doctor ca să-i pună lui Tiel o întrebare.

— De ce ai venit înapoi?

În ciuda faptului că se aștepta la acea întrebare

din partea lui, Tiel nu avea un răspuns pregătit.

Trecură câteva secunde. Tiel observă că Doctorul avea o barbă țepoasă; probabil trecuseră deja douăzeci și patru de ore de când nu se mai răsese. Ridurile subțiri din jurul ochilor erau mai vizibile decât înainte, semn clar de oboseală.

Tiel înțelese acum că sângele poate fi un element de legătură. Nu era neapărată nevoie să se creeze o legătură puternică, mistică prin intermediul propriului lor sânge. Ca și în cazul supraviețuitorilor unor accidente de avion, de tren, ai unor calamități naturale sau ai atacurilor teroriste, care au realizat prietenii solide, datorită clipelor de groază trăite împreună.

Veteranii aceluiași război aveau propriul lor limbaj, de neînțeles pentru ceilalți, care nu participaseră și nu fuseseră martorii unor orori. Masacrul datorat exploziei de la Oklahoma City, asasinatelor din școli și alte asemenea evenimente grave au adus laolaltă oameni care până atunci nu avuseseră nimic în comun, iar prietenii legate n-au putut fi niciodată zdruncinate.

Supraviețuitorii aveau același punct de plecare. Legătura dintre ei era unică, deosebită, deseori fiind prost interpretată și înțeleasă și, de cele mai multe ori, inexplicabilă pentru cei care nu trăiseră aceleași sentimente.

Deoarece Tiel nu-i răspunsese la întrebare, Doctorul i-o mai puse o dată:

— De ce ai venit înapoi?

— Pentru Sabra, îi răspunse ea. Nu mai rămăsese nicio femeie aici. M-am gândit că poate are nevoie de mine. Și...

Doctorul își cuprinse genunchii cu brațele, continuând s-o privească cu răbdare, așteptând să-și

termine ideea.

— Nu-mi place să încep un lucru și să nu-l duc la bun sfârșit. Am fost aici când a început totul și am considerat că trebuie să rămân până la sfârșit.

De fapt, lucrurile nu erau atât de simple. Motivul pentru care se întorsese nu-i era clar nici ei însăși. Ar fi trebuit să se afle afară și să facă un reportaj pe viu de la distanță, profitând de faptul că fusese în miezul evenimentelor.

— Ce căutai tu aici?

Întrebarea Doctorului o trezi la realitate.

— În Rojo Flats? Tiel râse. Eram în concediu. Îi povesti cum se îndrepta spre New Mexico și cum auzise de așa-zisa răpire la radio. L-am sunat pe Gully, care mi-a cerut să-l intervievez pe Cole Davison. În drum spre Hera, m-am rătăcit. Am oprit aici, ca să merg la toaletă, și l-am sunat pe Gully să-mi explice cum să ajung în oraș.

— De asta vorbeai tu la telefon când am intrat eu? Tiel privi surprinsă și în același timp curioasă.

El ridică din umeri ușor.

— Te-am văzut acolo, în spate, la telefon.

— Da? Aha.

Se priviră îndelung. Apoi Tiel continuă:

— Am închis telefonul și tocmai cumpăram niște gustări pentru drum când au intrat Ronnie și cu Sabra.

— Ăsta-i un subiect demn de un alt reportaj.

— Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Tiel zâmbi amar. Trebuie să știi întotdeauna ce-ți dorești mai mult în viață.

— Eu știu, spuse Doctorul și după câteva secunde adăugă: Acum.

De data asta Tiel fu cea care așteptă ca el să-și termine gândul. Probabil că și el simțea aceeași tensiune pe care o simțise și ea mai devreme în

așteptarea explicațiilor, căci mușchii brațelor i se încordară vizibil.

— După ce am aflat de trădarea soției mele, mi-am dorit ca ea să... Tăcu o clipă și apoi continuă: Eram așa de supărat încât doream ca ea să...

— Să sufere.

— Da, continuă el și oftă îndelung, parcă ușurat că în sfârșit se putea confesa. Lucrul acesta nu era ușor pentru un bărbat ca el, care se confruntase zilnic cu situații critice - o luptă pe viață și pe moarte. Ca să ai curajul să te lupți cu un dușman atât de puternic precum cancerul, însemna să dispui de multă tărie, trăsătură de caracter care nu-i lipsea doctorului Bradley Stanwick. Vulnerabilitatea nu era compatibilă cu personalitatea lui.

Tiel se simți flatată că el își mărturisise slăbiciunea, dezvăluindu-i astfel o mică părțică din sufletul lui. Asta se datora și situației în care se aflau. Era ca o mărturisire pe patul de moarte. Poate că el considera că aceasta putea fi ultima lui șansă de a se descărca de vina pe care și-o făcea vizavi de boala soției sale.

— Dar cancerul de care a suferit nu a reprezentat pedeapsa pentru păcatul comis, îi spuse Tiel cu blândețe, și cu atât mai puțin o modalitate de răzbunare din partea ta.

— Știu. Logic accept asta, dar în clipele cele mai cumplite ale vieții ei - și crede-mă că a fost un calvar, ideea că eu am dorit în subconștient ca să se întâmple așa, m-a obsedat

— Așadar, acum te pedepsești singur renunțând să mai profesezi.

— Tu nu faci același lucru? replică el.

— Adică...

— Te pedepsești singură pentru că soțul tău a

murit. Lucrezi ca o nebună ca să compensezi lipsa lui.

— Dar e caraghios!

— Oare?

— Da. Lucrez pentru că îmi place ceea ce fac.

— Dar n-o să fii niciodată mulțumită, nu?

O replică tăioasă îi amuți pe buze. Nu se gândise niciodată la ceea ce se afla în spatele ambiției ei. Nu-și „permisese” niciodată să se gândească. Dar acum, când era confruntată cu această ipoteză, trebuia să recunoască cum că acesta e adevărul. Întotdeauna fusese ambițioasă. Avea o personalitate puternic și înregistrase succese profesionale remarcabile. Își urmărea cu tenacitate scopurile și o dureau cumplit eșecurile. Munca o acaparase total. Nu existase altceva în afară de carieră care ocupa un loc primordial în viața ei. Oare dorința ei unică și nebunească de a reuși era pedeapsa pentru acele cuvinte grele spuse la mânie? Oare sentimentul de vinovăție, pe care nu-l conștientizase până atunci, era motivația ambiției ei fără măsură? Amândoi tăcură, pierduți în propriile gânduri, luptându-se cu demonii pe care au fost nevoiți să-i recunoască.

— Și unde anume în New Mexico?

— Anume ce? Tiel se întorsese spre el. A, destinația mea în Angel Fire.

— Am auzit de Angel Fire, dar n-am fost niciodată acolo.

— Aer de munte, pârâuri și plop. Cred că sunt verzi, nu argintii, dar am auzit că e frumos.

— Ai auzit? Nici tu n-ai mai fost acolo?

Tiel scutură din cap.

— O prietenă mi-a oferit apartamentul ei pentru o săptămână.

— Ai fi fost demult acolo, dacă nu l-ai fi sunat pe Gully.

Tiel se uită la Sabra, apoi cercetă chipul aspru al Doctorului.

— Mi-ar fi părut rău să nu trăiesc ceea ce am trăit, zise ea, surprinsă de dorința bruscă de a-l atinge. Rezistă tentației, dar rămase cu ochii ațintiți în ochii lui. Se priviră îndelung.

Tiel tresări puternic când sună telefonul. Se ridică cu greu de pe podea, urmată de Doctor. Ronnie puse mâna pe receptor.

— Domnul Calloway?

El ascultă îndelung răspunsul, cel puțin așa i se păru lui Tiel. Ea reprimă din nou dorința de a-l atinge pe Doctor. Ar fi vrut să-l ia de mână și să-l strângă tare, așa cum fac doi oameni apropiați când așteaptă vești foarte importante.

În cele din urmă, Ronnie se întoarse spre ei sprijinind receptorul de piept.

— Calloway spune că a vorbit cu procurorul districtual din Tarrant, nu știu ce district este ăsta, și au hotărât ca ei și cei doi părinți să se întâlnească și să discute. Spune că dacă eu recunosc că am greșit și sunt de acord să merg la consiliere, s-ar putea să mi se ofere posibilitatea unei eliberări condiționate. Există această posibilitate.

Tiel izbucni fericită:

— Extraordinar!

— Înțelegerea e bună, Ronnie. În locul tău, aș fi de acord cu ea, îi spuse Doctorul.

— Sabra, tu ce zici?

Sabra nu răspunse și Doctorul aproape că o răsturnă pe Tiel când se repezi și îngenunche lângă fată.

— Este inconștienta

— Vai. Dumnezeu, striga Ronnie. A murit?

— Nu. Dar are nevoie imediat de ajutor, băiete.

Cât mai repede.

Tiel o lăsă pe Sabra în mâinile Doctorului și se apropie de Ronnie. Îi era teamă ca, în disperarea lui, să nu se sinucidă.

— Spune-i lui Calloway că ești de acord cu condițiile puse. Eu o să-i dezleg pe Cain, pe Juan și pe celălalt. Bine?

Ronnie privea disperat cum Doctorul o ridicase pe Sabra în brațe. Fata sângera puternic.

— Vai, lisuse, vai, Dumnezeule, ce am făcut!

— Lasă văicărelile pentru mai târziu, Ronnie, spuse Doctorul sec. Spune-i lui Calloway că ieșim.

Tânărul, năucit, începu să bolborosească ceva în receptor. Tiel luă repede foarfeca, îngenunche lângă Cain și îi tăie banda adezivă din jurul gleznelor.

— Și mâinile?

Cain de-abia mai vorbea. Probabil că lovitura fusese foarte puternică.

— Când ajungi afară.

Tiel nu avea încredere în el și nu intenționa să-i dea ocazia să mai facă o dată pe eroul.

Cain o privi cu răutate:

— Ai dat de belea, cucoană.

— Ca de obicei, replică Tiel și se întoarse spre cei doi mexicani.

Juan rezista cu stoicism durerii provocate de rana de la picior, dar privirea lui exprima ură. Tiel îi tăie banda adezivă de la glezne. Vern făcuse treabă bună când îl legase.

Instinctiv, Tiel simțea o aversiune și mai mare pentru cel pe care-l porecliseră Doi. Ochiul lui negru o priveau cu răutate și exprimau o nedisimulată poftă sexuală, scabroasă, care trezi în Tiel o dorință imperioasă de a face un duș.

Cei doi rămăseseră cu mâinile legate.

Tiel spuse:

— Doctore, ieși tu primul și îi făcu semn să meargă spre ușă. Ești de acord, Ronnie?

— Da, da. Du-o pe Sabra la cineva care poate s-o ajute. Tiel se duse la ușă și o ținu deschisă ca să poată ieși doctorul. Sabra părea o păpușă de cârpă în brațele lui. Ronnie o mângâie drăgăstos pe păr și pe obraz și gemu, văzând că fata nu reacționează!

— Stai liniștit, Ronnie, trăiește încă, îl calmă Doctorul. O să se facă bine.

— Doctor Giles, îi spuse Tiel Doctorului, atunci când acesta trecu pe lângă ea cu fata în brațe.

— Am înțeles.

Doctorul ieși și traversă în fugă parcare, purtând în brațe ființa aflată în stare de inconștiență.

— Ieși tu acum, îi spuse Ronnie lui Tiel. Ea scutură din cap.

— Eu stau cu tine. Vom ieși împreună.

— N-ai încredere în ei? Întrebă băiatul cu un glas ascuțit și subțire din cauza fricii. Crezi că agentul Calloway o să încerce să facă ceva?

— N-am încredere în „ei”. Ea arată cu capul spre cei doi ostatici. Lasă-i pe ei să iasă înaintea noastră.

Ronnie ezită preț de o clipă.

— Bine. Ei, tu, Cain. Du-te.

Agentul FBI, încă zăpăcit de lovitură, se îndreptă greoi spre ușă; Tiel o ținu deschisă pentru el. Asta era pentru el mai jignitor și mai dureros decât cele două lovituri primite în cap. Cu siguranță că se jena de colegii lui, și mai ales de Calloway.

Ronnie așteaptă până când Cain fu luat pe sus de o echipă de asistenți de la salvare, după care le făcu semn lui Juan și lui Doi să se îndrepte spre ușă.

— Voi, ieșiți acum

După ce încercaseră de două ori să scape, acum lăsau impresia că nu se grăbesc să iasă. Merșeră încet spre ușă, șușotind între ei în spaniolă.

— Haide, spuse Tiel, nerăbdătoare să-i vadă plecați. Abia aștepta să iasă și să afle cum se simțea Sabra.

Juan mergea înainte, șchiopătând puternic. În pragul ușii avu o ezitare și cercetă rapid parcare. Tiel observă că Doi mergea în spatele lui Juan, cu burta lipită de spatele acestuia, de parcă s-ar fi folosit de el ca de un scut. Trecură pragul.

Tiel se întorsese să vorbească cu Ronnie, când brusc fațada magazinului fu invadată de o lumină orbitoare. Cei de la echipa antitero se apropiu ca niște gândaci imenși negri. Tiel constată cu surprindere că erau mult mai numeroși decât atunci când se dusesese să vorbească cu agentul Calloway.

Ronnie înjură și se ascunse după tejghea. Tiel tipă, dar de furie, nu de frică. În mod inexplicabil, polițiștii îi înconjură pe Juan și Doi și le strigară să se întindă cu fața la pământ. Juan, care era rănit, nu avu încotro și se conformă. Pur și simplu se prăbuși.

Neținând cont de avertismente, Doi o luă la fugă, dar fu imediat prins și pus jos pe ciment. Înainte ca Tiel să înțeleagă despre ce e vorba, totul luă sfârșit.

Cei doi mexicanii fură imobilizați și luați de echipa antitero.

Luminile se stinseră la fel de brusc, precum se aprinseseră.

— Ronnie? Numele băiatului se auzi dintr-o portavoce. Ronnie? Domnișoară McCoy? Era Calloway. Nu vă speriați. V-ați aflat lângă doi oameni foarte periculoși. I-am văzut pe casetă și i-am recunoscut. Sunt căutați de autorități și aici și în Mexic. De asta doreau ei atât de mult să scape. Dar acum am pus mâna pe ei. Puteți ieși.

În loc să se calmeze în urma informației primite, Tiel se înfurie. Cum au îndrăznit să nu o prevină despre pericol! Își zise că acum avea timp să-și exprime mânia. Va discuta despre asta ceva mai târziu, cu Calloway și cu ceilalți.

Încercând să-și recapete calmul, ea i se adresa lui Ronnie:

— I-ai auzit Totul este în ordine acum. Toată lumea asta și echipa antitero nu erau pentru tine. Hai să mergem.

Ronnie mai arăta încă speriat și neîncrezător. Oricum, nu se mișcase de după tejghea.

„Dumnezeule, te implor, să nu care cumva să fac o mare greșală tocmai acum”, se rugă Tiel. Nu putea să-l bruscheze, dar trebuia să-l determine într-un fel să iasă și să se predea.

— Cred că ar fi mai bine dacă ai lăsa aici pistoalele, ce zici? Pune-le pe tejghea. Pe urmă, ieși afară cu mâinile sus, așa ei vor ști că nu ai trișat când ai spus că vrei să te termine toată treaba asta. Ronnie nu se mișcă. Părea obosit și înfrânt. „Nu, nu înfrânt”, se corecta ea. „Dacă el consideră situația în care se află o înfrângere, s-ar putea să nu mai vrea să iasă. Probabil că el se gândea acum la ce ar fi fost mai bine

să facă în situația dată.”

— Ai procedat nemaipomenit de bine. Ronnie, că te-ai opus lui Russell Dendy și FBI-ului. Ai câștigat. Voi n-ați dorit decât să vă asculte cineva și să fie cinstit cu voi. Și ați reușit. Ați realizat ceva.

Ronnie o privea. Ea îi zâmbi, sperând să nu îi pară nesinceră, prefăcută, așa cum se simțea de fapt.

— Pune odată armele alea jos și hai să mergem. Te țin eu de mână, dacă vrei.

— Nu, nu. les singur.

Puse pistoalele pe teighea, în timp ce Ronnie își ștergea palmele umede de jeanși. Tiel răsuflă ușurată.

— Ia-o înainte. Eu vin imediat în spatele tău.

Tiel avu o ezitare, îngrijorată de armele pe care el putea oricând să pună mâna. Oare se prefăcuse că acceptă?

— Bine. Plec. Vii și tu?

Ronnie își umezi buzele rănite.

— Da.

Ea se întoarse îngrijorată spre ușă, o deschise și păși afară. Cerul nu mai era negru, ci de un cenușiu închis, astfel încât contururile vehiculelor și siluetele oamenilor se profilau bine în contrast cu fundalul. Atmosfera era deja toridă. Un vânticel răscolea nisipul, răzuindu-i fața.

Tiel mai făcu câțiva pași, după care privi înapoi. Ronnie ținea mâna pe ușă, gata s-o deschidă. Nu se vedea nicio armă în mâna lui. „Să nu faci nimic rău acum, Ronnie. Ești liber să mergi acasă.”

Pe Tiel o întâmpinară Calloway, Davison, Gully, șeriful Montez?

Și Doctorul. Era acolo, stând puțin mai retras față de ceilalți, cu umerii săi lați și cu părul fluturându-i în vânt.

Cu coada ochiului, Tiel recepționează echipa

antitero care îl introducea pe Doi într-o dubă, sub pază puternică. Portiera fu trântită cu zgomot și mașina prinse viteză ieșind din parcare, cu scrâșnet de roți. Juan fusese pus pe o targă, unde doi asistenți îi acordau primul ajutor.

Tiel își întoarse privirea de la el, apoi reveni. Mexicanul începuse să se lupte cu un asistent care voia să-i facă o injecție în mâna încătușată. Ca un nebun în cămașă de forță, se zvârcolea, dădea din cap și din mâini. Gura i se mișca și se puteau ghici cuvintele pe care le rostea. Tiel se întreba ce i se părea anormal. Apoi, înțelese că el urla în limba engleză. „De unde până unde”, se întreabă ea prosteste, „parcă nu vorbea decât spaniola”

Mai mult, cuvintele nu aveau niciun sens. Pentru că el striga cât îl ținea gura:

— Are o pușcă! Uite! Omul acela! Vai, Dumnezeule, nu! Tiel auzi cuvintele cu o secundă înainte ca Juan să sară de pe targă, să se arunce peste acel bărbat doborându-l la pământ.

Asta nu înainte ca Russell Dendy să tragă un foc de armă cu pușca de vânătoare.

Tiel auzi zgomotul de sticlă spartă, se roti rapid și văzu cum cădeau cioburile de sticlă pe Ronnie. Nu-și putea aminti dacă țipase sau nu. Nu-și amintea nici că străbătuse distanța până la intrarea în magazin într-o fugă și nici că se lăsase în genunchi și în mâini, cu toată sticla spartă de acolo.

Își amintea însă că Juan striga - ca să-și salveze viața:

— Sunt agentul Martinez de la Finanțe și lucrez sub acoperire! Sunt Martinez, de la Finanțe, și lucrez sub acoperire!

Capitolul 15

Antibioticul pe care i-l injecta asistenta îi provoca usturime. Cioburile perforaseră pantalonii, care-i fuseseră tăiați apoi deasupra genunchilor.

Tiel nu observase tăieturile decât în clipa în care asistenta de pe salvare începu să-i extragă cioburile cu o pensetă fină. Abia atunci începuse să o doară. Dar nu era o durere puternică. Pe Tiel o interesa mai degrabă ceea ce se petrecea în jurul ei, decât rănille superficiale pe care le avea.

Stând pe o targă - deoarece refuzase să urce în ambulanță - Tiel încerca să privească pe lângă femeia care o îngrijea. În lumina zorilor abia ivite, farurile celor aproximativ zece mașini de poliție și de salvare produceau un amestec amețitor de lumini colorate. Personalul medical, care nu se grăbise să-l ajute pe Ronnie, se ocupa acum de ea, de agentul Martinez de la Finanțe și de Cain.

Presei i se interzisese accesul în imediata apropiere a zonei de operațiuni, dar elicopterele cu reporterii de la știri, zumzăiau deasupra ca niște imense insecte obraznice. Un convoi cu mașini de televiziune era parcat într-o zonă stâncoasă de unde se putea vedea depresiunea cunoscută sub numele de Rojo Flats. Farfuriile antenelor de comunicație prin satelit, montate pe acoperișurile lor, reflectau razele soarelui, care răsărise nu demult.

În mod obișnuit, Tiel McCoy s-ar fi bucurat nespus de o asemenea scenă. Ar fi fost în elementul ei.

Acum, însă, nu simțea efectul acelei revărsări de adrenalină ca atunci când privea prin obiectivul camerei video și își făcea reportajul pe viu.

Încercase să comenteze cu obișnuitul ei entuziasm, deși era conștientă că acum îi lipsea. Spera însă ca telespectatorii să nu observe acest lucru, sau, în cazul în care ar fi observat, să pună lipsa ei de vervă pe seama coșmarului prin care trecuse. Reportajul se desfășura, totuși, pe un fundal dramatic. Tiel strigase în microfon, în timp ce elicopterul se ridica de la sol, pentru a-l duce pe Ronnie Davison la cel mai apropiat centru medical, unde o echipă de intervenție aștepta să-l ia în primire pe rănit. Curentul puternic, creat de palele care se învâртеau, îi umpluse ochii de nisip și Tiel încercă să-și pună lacrimile adevărate pe seama aceluia nisip.

Imediat ce încheie rezumatul evenimentelor petrecute în ultimele șase ore, ea îi dădu microfonul fără fir lui Kip, care o sărută pe obraz exclamând: „Grozav”. Kip se grăbi să filmeze, profitând de accesul pe care îl avea la locul acțiunii, acces datorat prezenței lui Tiel.

Tiel consimți în fine să-i fie examinate palmele și genunchii însângerați.

— Probabil că știi ceva, i se adresă ea asistentei medicale.

— Scuzați-mă, domnișoară McCoy, dar nu știu nimic.

— Sau nu vrei să vorbești.

— Nu știu nimic, repetă femeia și puse la loc capacul sticlutei cu antibiotic.

— Ar trebui să mergeți la un spital ca să se uite cineva la rănilor dumneavoastră. S-ar putea să mai fi rămas niște cioburi, adăugă ea.

— N-au mai rămas. Mă simt bine.

Tiel sări de pe targă. O usturau genunchii, dar disimulă grimasa de durere în fața asistentei.

— Mulțumesc.

— Tiel, cum te simți? Gully venea plin de nervi spre ea. Nemernicii ăștia nu m-au lăsat să trec, decât după ce s-au ocupat de mâinile și genunchii tăi. Caseta e extraordinară, fetițo. A ieșit mai bine ca oricând. Dacă n-o să primești postul de la *Nine Live*, înseamnă că nu mai există dreptate pe lume.

— Ai auzit cumva cum se simte Ronnie?

— Nu.

— Știi ceva despre starea Sabrei?

— Nimic, de când cow-boy-ul acela a dus-o la doctorul Giles și au plecat cu elicopterul.

— Că veni vorba, Doctorul este pe aici?

Gully nu o auzi. El scutură din cap și bodogăni:

— Aș fi vrut să pun cu mâna pe Dendy. Îți garantez că l-aș fi făcut să-și dorească moartea.

— Presupun că l-au arestat.

— Șeriful a ordonat celor trei asistenți ai lui să-l bage la zdup.

Deși văzuse totul cu ochii ei, lui Tiel nu-i venea să creadă că Dendy trăsese în Ronnie Davison.

— Nu știu cum de s-a putut întâmpla asta, îi mărturisi ea lui Gully.

— Nimeni nu l-a supravegheat. L-a păcălit pe Calloway. Plângea, își frângea mâinile. E clar că ne-a păcălit. A reușit să ne convingă că își recunoaște greșelile și că nu dorea decât ca Sabra să scape sănătoasă. Ticălos mincinos.

Tiel nu se mai putu stăpâni și izbucni în lacrimi?

— Este greșeala mea, Gully. Eu i-am garantat lui Ronnie că va fi în siguranță când va ieși din magazin; i-am promis că, dacă se predă, n-o să pățească nimic.

— Dar asta i-am promis cu toții, domnișoară McCoy.

Tiel se întoarce furioasă spre cel care vorbea:

— Sunt foarte supărată pe dumneata, domnule Calloway.

După cum ți-a spus și colegul dumitale, Dendy m-a păcălit. Nimeni nu și-a închipuit că are o armă la el.

— Nu e vorba de asta. Ai fi putut să mă previi în legătură cu Huerta, atunci când am ieșit cu fetița.

— Și, dacă ai fi știut cine era, ce-ai fi făcut?

Ce-ar fi făcut? Habar n-avea, dar oricum nu mai avea importanță.

— Știai că Martinez este agent la Finanțe?

Calloway o privi cu tristețe:

— Nu. Am crezut că e unul din oamenii lui Huerta.

Amintindu-și cum bărbatul acela rănit se aruncase asupra lui Dendy, Tiel remarcă:

— A făcut un lucru extraordinar. Nu numai că s-a lăsat deconspirat, dar și-a riscat și viața. Dacă un singur trăgător ar fi acționat rapid... Se scutură la gândul că trupul agentului ar fi fost ciuruit de gloanțe.

— M-am gândit la asta, recunosc Calloway îngândurat. Dorește să-ți vorbească.

— Mie?

— Ești pregătită?

Calloway o conduse la altă ambulanță, punând-o între timp la curent cu starea în care se afla Martinez.

— Glonțul i-a trecut prin coapsă, fără să atingă vreun os sau vreo arteră. A avut de două ori noroc în noaptea asta. Calloway o ajută să urce în ambulanță pe ușa din spate.

Fașa improvizată pe care i-o pusese Doctorul

fusesse înlocuită cu un bandaj sterilizat. Tricoul plin de sânge zăcea alături. La vederea lui, Tiel simți cum i se strânge inima își aminti de mâinile Doctorului, care bandaja rana pe care chiar el o provocase.

Martinez era conectat la diverse aparate și i se făcea și o transfuzie de sânge, dar era conștient.

— Domnișoară McCoy.

— Agent Martinez. Ești un bun profesionist. Ne-ai păcălit pe toți.

Martinez zâmbi, arătându-și dinții albi și frumoși pe care Tiel îi remarcase de la bun început.

— Țsta este scopul oricărui agent care lucrează sub acoperire. Slavă Domnului că s-a păcălit și Huerta. Fac parte din banda lui încă din vara trecută. Azi-noapte a trecut frontiera un camion plin cu oameni.

— A fost găsit în urmă cu o oră, îi informă Calloway. Ca de obicei, condițiile de transport erau deplorabile. Cei închiși în camion s-au bucurat că au fost luați în custodie. Au considerat că au fost salvați.

— Huerta și cu mine eram pe cale să-i vindem unui fermier din Kansas. Huerta urma să fie arestat imediat după tranzacție. Ne-am oprit aici ca să mâncăm ceva.

Bărbatul ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună că asta era tot. Restul îl știa și ea.

— Sunt bucuros că n-am intrat cu arme în magazin. Le lăsasem în mașină - ceea ce nu făceam de obicei. Trebuie să mulțumim soartei. Dacă Huerta ar fi fost înarmat, lucrurile ar fi sfârșit prost.

— O să ai necazuri?

El zâmbi din nou.

— Sper ca serviciul meu să mă dea dispărut. Dacă o să mă mai întâlnești vreodată, probabil că n-o să mă mai recunoașteți.

— Înțeleg. Încă o întrebare. De ce ai încercat să

iei copilul?

— Huerta voia să-l atace pe Ronnie și să-l anihileze. M-am gândit să-i distrag atenția. De fapt, mi-era teamă că îi va face rău copilului. Era singura modalitate de a-l salva. Tiel se înfioră, gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla.

— Dar te-ai comportat cam dur cu Cain.

— M-a recunoscut, spuse Martinez. Am lucrat împreună la un caz cu vreo doi ani în urmă. N-a avut prezența de spirit să-și țină gura. Era cât p-aci să mă dea de gol de câteva ori. A trebuit să-l fac să tacă. Uitându-se la Calloway, adăugă: Cred că are nevoie de niște cursuri de specializare la Quantico.

Tiel își ascunse zâmbetul.

— Ar trebui să-ți mulțumim pentru actele dumitale de curaj, domnule Martinez. Îmi pare rău că ai fost rănit.

— Tipul acela - Doctorul - a făcut ceea ce trebuia să facă. În locul lui, aș fi procedat la fel. Aș vrea să-i transmit că nu-i port pică.

Calloway spuse:

— A plecat deja.

Ascunzându-și dezamăgirea și strângând din dinți de durere, Tiel dădu mâna cu Martinez și îi dori sănătate, după care coborî din ambulanță. Gully o aștepta. După ce plecă ambulanța, veniră la ei Vern și Gladys.

Se vedea că dăduseră o raită pe la automobilul lor, pentru că erau îmbrăcați altfel și păreau viori și proaspeți, de parcă tocmai s-ar fi întors dintr-un sejur de două săptămâni într-o stațiune balneară. Tiel îi îmbrățișă pe rând.

— N-am vrut să plecăm fără să-ți dăm adresa noastră și să ne promiți că vom ține legătura. Gladys îi întinse o bucată de hârtie pe care era scrisă adresa lor

din Florida.

— Vă promit. Vă continuați luna de miere?

— După ce ne oprim în Louisiana ca să-mi văd fiul și nepoții, spuse Vern.

— Care sunt cu siguranță cei mai leneși și mai zăpăciți copii din lume, zise Gladys.

— Ei Gladys, protestă Vern.

— Dar nu spun decât adevărul, Vern. Sunt niște bătărași, știi doar. Apoi, Gladys își șterse discret lacrimile care-i apăruseră în ochi. Sper din tot sufletul ca cei doi tineri să depășească toate momentele grele. Sunt foarte îngrijorată și abia aștept să aflu că sunt toți trei sănătoși.

— Și eu. Tiel strânse mâna micuță a lui Gladys.

— A trebuit să dăm niște declarații șerifului, apoi FBI. Le-am spus că nu ne-am putut abține să nu-l lovim pe nenorocitul ăla de Cain cu conserva aia de chili. Prea a fost un idiot, zise Vern.

Gully rânji. Calloway se crispă, dar nu făcu niciun comentariu.

— Donna a acaparat toate camerele de televiziune, spuse Gladys cu pică. Dacă o asculți poți să crezi că ea a fost eroina principală.

Vern băgă mâna în punga de plastic, scoase micuța casetă video și o puse în palma lui Tiel.

— Să nu uiți de asta, îi șopti el.

Adevărul era că Tiel uitase complet de caseta înregistrată pe camera video a celor doi bătrâni.

Gladys îi șopti pe furiș:

— Ne-am strecurat înapoi în magazin ca să o luăm.

— Vă mulțumesc pentru tot. Tiel se emoționează din nou, atunci când bătrânii își luară la revedere și se îndreptară spre mașini.

— Lună de miere? întrebă Gully, în timp ce

bătrâneii se îndepărtau.

— Au fost grozavi. O să-mi fie dor de ei.

El o privi uimit.

— Tu te simți bine?

— Da. De ce întrebi?

— Pentru că te porți cam ciudat.

— N-am dormit toată noaptea. Îndreptându-și umerii, Tiel luă poziția pe care o adopta atunci când urma să fie filmată și se întoarse spre Calloway: Presupun că aveți o mulțime de întrebări și pentru mine.

În duba FBI, Calloway o servi cu cafea și cu burrito, aduse de asistentele sociale de la biserica baptistă. Lui Calloway îi trebui o oră ca să consemneze informațiile pe care Tiel i le oferi.

— Cred că este de ajuns pentru moment, domnișoară McCoy; îți vom mai pune niște întrebări ulterior.

— Înțeleg.

— Nu m-ar mira dacă procurorul districtual te va ruga să fii de față când ne vom întâlni pentru a discuta acuzațiile aduse lui Ronnie Davison.

— Dacă vă veți aduna, spuse ea cu voce joasă.

Agentul FBI își feri privirea simțindu-se vinovat în mare măsură pentru ceea ce se întâmplase. Recunoscuse faptul că fusese indus în eroare de comportarea lui Russell Dendy. Nu observase că acesta se dusesse la elicopterul cu care venise și că luase de acolo o armă de vânătoare. Dacă Ronnie ar muri, Calloway ar trebui să răspundă pentru cele întâmplate.

— Ai vreo știre proaspătă în legătură cu starea lui Ronnie?

— Nu, răspunse Calloway. Tot ce știu este că trăia atunci când l-au urcat în elicopter. N-am mai aflat

nimic despre el. Fetița se simte bine. Sabra nu și-a revenit total, dar este mai bine decât mă așteptam. A primit sânge suficient.

— Dar unde a dispărut domnul Cole Davison?

— L-au lăsat să-l însoțească pe Ronnie. Era... ei, îți dai seama.

Tăcură câteva clipe. În cele din urmă, Calloway îi făcu semn să iasă din mașină.

— La revedere, domnule Calloway.

— Domnișoară McCoy? Tiel întoarse capul. Agentul special părea stânjenit de ceea ce dorea să-i spună. Cred că a fost un adevărat coșmar pentru dumneavoastră, dar sunt recunoscător că am avut acolo, înăuntru, pe cineva atât de echilibrat. I-ai ajutat pe toți să-și păstreze cumpătul și ai acționat cu foarte mult calm.

— Eu nu sunt un om deosebit, domnule Calloway. Poate doar, cu mai mult temperament, spuse ea zu un zâmbet trist. Dacă n-ar fi fost Doctorul... Ți-a dat vreo declarație?

— Declarația i-a luat-o șeriful Montez.

Calloway îi făcu semn în direcția șerifului Montez, pe care ea nu-l observase și care stătea sprijinit de dubă. El duse mâna la pălărie, o salută, dar se prefăcu că nu înțelege întrebarea nerostită în legătură cu Doctorul.

— Primarul nostru s-a oferii să vă invite la un motel din zonă. Nu este ca la Ritz, o avertiză el cu un chicotit, însă puteți sta cât doriți.

— Mulțumesc, dar mă întorc în Dallas.

— Ba nu te întorci la Dallas acum. Gully venise împreună cu Kip. Mergem la elicopter ca să dăm caseta asta pentru ca editorul să o aranjeze.

— Vin și eu. Sper că vei trimite pe cineva după mașina mea.

Gully scutură din cap, înainte ca Tiel să-și termine fraza.

— Nu e loc decât pentru două persoane, iar eu trebuie să mă întorc. Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-a făcut nebunul ăla cu cercei în sprâncene în biroul meu de la știri. Tu acceptă invitația primarului. O să trimitem elicopterul după tine mai târziu, împreună cu cineva care să-ți aducă mașina la Dallas. Și, pe lângă toate astea, miroși urât. Nu cred că ți-ar strica un duș.

— Dar știu că te pricepi s-o întorci din condei atunci când trebuie, zise Tiel supărată.

Se părea că n-avea de ales și în plus era prea obosită ca să continue discuția în contradictoriu. Au mai stabilit doar momentul și locul de unde avea să o ia elicopterul, șeriful Montez i-a promis că o va duce el acolo. Gully și Kip și-au luat la revedere și s-au grăbit spre elicopterul care îi aștepta.

Calloway îi întinse mâna.

— Mult noroc, domnișoară McCoy.

— La fel și dumitale.

Tiel dădu mâna cu agentul, iar când el încercă să și-o retragă, ea i-o reținu.

— Ai spus că ești bucuros că m-am aflat acolo, spuse ea, arătând spre magazin. La rândul meu, am fost bucuroasă că dumneata ai condus acțiunea, domnule Calloway. Și Tiel spuse asta cu sinceritate. Avuseseră noroc cu toții că el a fost cel însărcinat cu rezolvarea acelei situații delicate. Poate că altcineva n-ar fi fost în stare să dezamorseze criza într-un mod atât de înțelept.

Complimentul îl făcu să se simtă jenat.

— Mulțumesc, spuse el pe un ton reținut, apoi se întoarse și intră în duba FBI.

Șeriful Montez luă bagajele lui Tiel și le puse în portbagajul mașinii de patrulă.

— Pot să-mi conduc mașina, șerifule, încercând ea să protesteze.

— Nu e cazul. Ești mult prea obosită și mi-e teamă că o să adormi la volan. Nu-ți face griji pentru mașină, o să trimit un asistent de-al meu să o aducă. O s-o parcam în fața biroului nostru.

În mod surprinzător, Tiel se bucură că nu mai trebuia să preia controlul și să ia hotărâri.

— Mulțumesc.

Drumul până la motel fu scurt. Existau șase camere, umbrite de un parasolar. Ușile erau vopsite în portocaliu.

— Nu e nevoie să mai mergi la recepție. Ești singurul client. Montez coborî de la volan și veni lângă ea ca să o ajute.

Șeriful avea cheia de la cameră și îi deschise ușa. Climatizorul era deja pus în funcțiune. Aparatul de la fereastră huruia puternic, iar una din piese păcănea din când în când, dar sunetele nu o deranjau. O vază plină cu flori, un coș cu fructe proaspete și ceva de mâncare o așteptau pe măsuta din cameră.

— Doamnele de la biserica catolică nu se lasă mai prejos față de cele de la biserica baptistă, glumi șeriful.

— Sunteți toți foarte drăguți.

— Ne face plăcere, domnișoară McCoy. Dacă nu erai dumneata, lucrurile ar fi mers mai rău. Nimeni de aici nu și-ar fi dorit ca Rojo Flats să apară pe hartă ca un loc unde s-a petrecut un masacru. Atinse borul pălăriei în semn de salut în timp ce se retrăgea, înainte de a ieși îi spuse: În caz că dorești ceva, sună la recepție. Altfel nu te va deranja nimeni. Odihnă plăcută. O să trec mai târziu pe aici.

În mod obișnuit, primul lucru pe care îl făcea Tiel când intra într-o cameră era să deschidă

televizorul. Îi plăceau mult știrile. Chiar dacă nu privea la ecran, era mereu conectată cu postul de știri care funcționa non-stop. Adormea și se trezea ascultând știrile.

De data asta, trecu pe lângă aparatul TV fără să-l observe și își duse geanta cu cele trebuincioase toaletei la mica baie. Cabina de duș era înghesuită, dar apa fierbinte o relaxă. Se săpuni și își șamponă părul, lăsând apoi jetul de apa să-i maseze trupul obosit. Se rase pe picioare, ocolind rănila de pe genunchi și uscă puțin părul, apoi se aplecă peste chiuvetă și se spălă pe dinți. Se simțea înviorată, dar și teribil de în tristă. Se întreba de ce? În fond, realizase cel mai bun reportaj din viața ei. *Nine Live* îi aparținea, fără îndoială, Gully îi confirmase. Ar fi trebuit să danseze de fericire. Unde dispăruse euforia pe care o simțea atunci când făcea un reportaj bun? Starea ei de spirit era la fel de răsuflată ca o șampanie destupată în urmă cu trei zile.

Lipsa de somn. Asta era. După ce va dormi câteva ore, va fi ca nouă. De fapt, va redeveni ea însăși. Cu bateriile reîncărcate, gata de muncă.

Se întoarse în cameră, scoase din valiză un sutien și niște chiloți, îi îmbrăcă, puse ceasul să sune și se îndreptă spre pat. Cearșafurile erau albe și moi.

În clipa aceea auzi o bătaie în ușă. Crezu inițial că e un păcănit în climatizor. Dar când bătaia se repetă, se duse să deschidă.

Doctorul intră în cameră, închise ușa în urma lui, își scoase ochelarii de soare și îi puse pe măsută, împreună cu pălăria, lângă coșul neatins cu bunătăți aduse de doamnele de la biserica catolică.

Se bărbierise și mirosea a săpun. Purta o pereche curată de jeanși Levi's, o cămașă albă, o curea de piele și cizme de cow-boy.

Tiel nu se mai gândi la nimic și se aruncă în brațele lui. Sau el se aruncase în brațele ei? Ea nu-și mai amintea cine făcuse primul gest. Și, oricum, nu avea importanță cui îi aparținuse inițiativa. Important era că el o ținea strâns în brațe. Lacrimile pe care nu și le putea stăvili îi îmbibau Doctorului cămașa. Îi prinse ceafa cu palma lui lată și-i culcă obrazul pe pieptul lui ca să-i domolească hohotele de plâns.

— A murit? Ai venit să-mi spui că Ronnie a murit?

— Nu, nu de asta am venit. N-am noutăți despre Ronnie.

— Cred că ăsta e un semn bun.

— Așa sper și eu.

— Nu-mi venea să cred, Doctore. Zgomotul ăla asurzitor, oribil. Și, pe urmă, când l-am văzut întins acolo, nemișcat, peste toate cioburile alea, plin de sânge...

— Gata, nu s-a întâmplat nicio nenorocire.

Cuvintele liniștitoare le rosti cu gura lipită de tâmpla ei. Apoi tăcu și Tiel simți cum buzele lui îi sărutau pleoapele. Tiel ridică fruntea și îl privi printre lacrimi. Atingându-i fața, ea gemu încetitor, copleșită de dorință.

Buzele lui, insistente și flămânde, le desfăcură fără nicio împotrivire pe ale ei. Limba lui preluă cu autoritate inițiativa. Măinile lui Tiel i se încleștară de ceafă. Apoi își plimbă degetele prin părul lui și se

supuse acelui sărut brutal, ce trăda dorința nestăvilită de a o poseda. Tiel fu străbătută de un fior puternic și simțurile ei se treziră la viață. Intensitatea dorinței care o cuprinse o sperie. Ca o adolescentă la prima ci întâlnire, era uimită și uluită de tumultul simțurilor, încântată, copleșită, temătoare, dar plină de dorință.

Catarama lui îi atinge abdomenul, dar senzația nu era neplăcută. Metalul rece se încălzise de pielea goală dintre sutien și chiloți. Puternice și sigure, mâinile lui îi cuprinsesă șoldurile și o traseră mai aproape de el. Buzele lui coborâră de-a lungul gâtului. Tiel își lăsă capul într-o parte, iar el îi sărută și îi mușcă ușor lobul urechii. Suspinând, Tiel se răsuci ușor oferindu-și gâtul și umărul spre a fi sărutate. Ridicându-i părul, el o sărută pe ceafă. Atingerea ușoară îi provocă fiori de plăcere ce se răspândiră de-a lungul spinării.

Ajunsă cu spatele la el, ea se sprijini de pieptul lui lat. Bărbatul îi cuprinse sânii cu palmele, după care mâinile lui coborâră până la șolduri, unde se opriră. Dominat de dorință, trupul lui Tiel se ondulă ațățător. Prinzând curaj, el își strecură mâna în jos, între coapsele ei fierbinți: „Tiel”, îi murmură numele, apoi întoarse capul și îi căută buzele.

Se sărutară, în timp ce degetele lui continuau și o mângâie, să o exploreze. Tiel se ridică pe vârfuri și se lipi de el, culcându-și obrazul pe umărul lui. Dorea să fie cât mai aproape de el. Apoi, întorcându-se brusc, ea se undui pe pieptul lui. Bărbatul gemu excitat, o prinse de fese și o ridică aproape de mijlocul lui. Se potriveau ca două piese de puzzle. Perfect. Uimitor. Tiel ridică un picior și îl puse pe șoldul lui. Excitat la maxim, el îi strivi gura cu buzele, apoi o luă în brațe și o așeză pe pat, acoperind-o cu trupul lui.

El îi îndepărtă șuvițele de păr, eliberându-i fața.

Ochii lui, plini de dorință, o privire îndelung.

— Nu știu ce îți place.

Glasul lui era aspru, mai aspru decât de obicei și Tiel își dori să-i simtă asprimea pe piele.

Vârful degetului ei îi atinse sprânceana, apoi nasul și descrie conturul buzelor lui.

— Îmi placi, zise Tiel ușor derutată.

— Ce vrei să fac eu?

O clipă, ei îi fu teamă că va începe din nou să plângă. Emoția îi blocase respirația, dar reuși să se controleze.

— Convinge-mă că trăiesc, Doctore.

El îi descheie sutienul și îi sărută sânii pe rând, ațățător, mângâindu-i sfârcurile cu limba. Pe Tiel o cuprinse un freamăt și se simți copleșită de dorință.

Când buzele lui îi cuprinseră sfârcul, Tiel nu mai reuși să-și controleze trupul care se arcui în așteptarea plăcerii. Bărbatul gemu excitat când ea îi atinse sexul cu mâna.

Apoi se ridică de pe pat și își scoase grăbit hainele. Tiel îl privi. Avea mușchii frumos reliefați, abdomenul plat, iar bărbăția lui se etala cu agresivitate.

În clipa în care el puse un genunchi pe pat, Tiel se ridică. Degetele ei îi mângâiară membrul fierbinte și dur. Fără urmă de pudoare, el îi permise să-l privească.

Tiel îi prinse apoi șoldurile cu mâinile și îl trase aproape, capul ei îi atingea pieptul, iar penisul lui se odihnea între sânii ei.

După o clipă, el gemu incapabil să se mai stăpânească, o culcă ușor pe spate, se aplecă peste ea și îi scoase chiloții. O clipă o privi admirativ, apoi se aplecă chiar deasupra părului pubian. Sărutul excitant o făcu să se apropie de el copleșită de dorință.

Coapsele i se desfăcură, bărbatul o trase spre el

și o penetă.

*

Zăceau goi, epuizați de senzațiile trăite. Climatizorul introducea aer rece în cămăruță, dar pielea lor era încă fierbinte.

Tiel stătea întinsă peste el, cu un genunchi strecurat între coapsele lui. El respira regulat și îi mângâia ușor părul.

— Am crezut că te-a durut, că am fost prea brutal.

— Ce tot spui, murmură ea.

— Ai strigat.

Da. La prima zvâcnire. Își amintea acum. Întoarse capul și-și frecă nasul de pieptul lui.

— Pentru că mi-a fost bine. Brațele lui o înconjură strâns.

— Și mie. Ceea ce faci tu...

— Ce anume?

— Lucrul ăla.

— Eu nu fac nimic. El deschise ochii și zâmbi.

— Ba da. Faci.

— Da?

— Hmmm. Și e formidabil. Roșind, își puse din nou obrazul pe pieptul lui.

— Sunt epuizată.

— Și eu.

— Dar nu vreau să dorm.

— Nici eu.

Mai trecură câteva clipe de beatitudine. Apoi Tiel puse mâinile pe pieptul lui și-și sprijini bărbia de ele.

— Doctore?

— Hmmm.

— Ai adormit? Te deranjează dacă te întreb ceva?

— Întreabă-mă.

— Ce facem noi acum?

El deschise un ochi și o privi.

— Vrei să-ți dau denumirea științifică, toată vorbăria politicoasă sau merge și în argou?

Ea se încruntă.

— Voiam să spun...

— Știu ce voiai să spui.

Deschise și al doilea ochi și își ridică capul pe pernă ca să o privească mai bine.

— O să facem ceea ce ai spus tu mai devreme, Tiel. Ne convingem unul pe celălalt că trăim. Nu este un lucru neobișnuit ca oamenii să-și dorească să facă dragoste după o experiență în care au fost aproape de moarte. Sau după ce-și amintesc de faptul că sunt muritori, la o înmormântare, de exemplu. A face dragoste este o confirmare a faptului că trăiești.

— Adevărat? Să știi că este cea mai fantastică manifestare a instinctului de supraviețuire pe care am trăit-o până acum.

El chicoti. Tiel tăcu, gânditoare, apoi suflă ușor peste părul de pe pieptul lui.

— Asta a fost, de fapt?

El îi ridică bărbia cu un deget pentru a o face să se uite din nou la el.

— Ne-am complica dacă ar fi ceva între noi, Tiel.

— Tot o mai iubești pe Shari?

— Iubesc amintirile frumoase legate de ea. Și le urăsc pe cele urâte. Dar dacă îți închipui că fantoma ei mă domină, pot să te asigur că greșești. Relația mea cu ea - bună, rea sau indiferentă - nu m-ar împiedica să mai am alta.

— Te-ai însura iar?

— Aș vrea. Dacă aș iubi o femeie, aș vrea să-mi petrec viața alături de ea; asta înseamnă pentru mine căsătorie. După o clipă, el o întrebă: Dar tu, ce amintiri și sentimente mai ai pentru John Malone?

— Ca și tine, dulci-amare. Am trăit o poveste romantică. Poate și pentru că ne-am căsătorit foarte repede, cuprinși de pasiune, înainte de a ne cunoaște foarte bine. Dacă n-ar fi murit, cine știe ce s-ar fi întâmplat? Poate că profesiunile noastre ne-ar fi pus în situații incompatibile.

— După câte înțeleg eu, va rămâne în amintirea ta ca Făt-Frumos martirizat.

— Nu, Doctore. Nici amintirea mea nu se leagă de o fantomă.

— Și Joe?

— Joe e căsătorit, îi aminti ea.

— Dar dacă n-ar fi fost?

Tiel se gândi o clipă la Joseph Marcus, apoi scutură din cap.

— Probabil că legătura noastră ar fi mers o vreme, dar până la urmă în mod cert ar fi eșuat. Era doar o experiență, nu o iubire. Nimic serios, te asigur. Nici nu-mi mai amintesc de el.

Ea se ridică puțin și-și trecu mâinile peste pieptul lui.

— În mod cert, de tine o să-mi amintesc. Arăți exact așa cum mi-am imaginat.

— Ți-ai imaginat cum arăt eu dezbrăcat?

— Recunosc că da.

— Când anume?

— Când ai intrat ieri în magazin. Mă gândeam în sinea mea: „O! Ce mai dulceată de bărbat!”

— Sunt dulce?

— Foarte dulce.

— Mulțumesc, doamna mea, rosti el rar, cu ochii ațintiți pe sâni ei. Și tu ești dulce.

— Da, sunt sigură că le spui asta tuturor femeilor cu care te culci.

Zâmbind, el răsuci între degete o șuviță din părul ei. Încet, încet, zâmbetul îi dispăru și spuse pe un ton serios

— Am trecut prin multe împreună, Tiel. O naștere. Aproape o moarte. Ore tensionate în care n-am știut cum se va termina totul. Traumele de genul ăsta le aduc ceva oamenilor. Îi unesc.

Cuvintele lui veneau ca un ecou al gândurilor ei. Dar nu era prea măgulitor să audă că el atribuia legătura lor doar traumei prin care trecuseră; faptul că el putea reduce dorința carnală la o astfel de explicație pragmatică îi displăcu.

Dacă ei doi s-ar fi întâlnit la un cocteil cu o seară în urmă n-ar fi existat comunicare, senzații, nu s-ar fi aflat acum în pat împreună? De fapt asta voia el să spună. Dacă el reducea și explica totul printr-o reacție psihologică, nu mai avea niciun rost să mai întârzie.

„Felicitări, Doctore. Ești primul – dar, probabil, și ultimul meu iubit de-o noapte. De fapt, iubit de o dimineață”.

Tiel dădu să se ridice, dar bărbatul se folosi de mișcarea ei ca s-o tragă deasupra lui.

— Cu tot pericolul care ne păștea – pe noi toți cei din magazin -, am avut imagini incredibil de reale despre acest lucru.

Ea reuși să îngaime:

— Care lucru?

Mâinile lui o mângâiau pe spate, pe fese și, atâta cât putea ajunge, pe coapse.

— Acela de a face dragoste cu tine.

El se ridică puțin ca să o sărute. La început, sărutul fu liniștit și pe îndelete pregătit; îi mângâie buzele, în timp ce mâinile continuau să o dezmierde de la umeri până la coapse.

Tiel parcă torcea. De fapt, chiar asta făcea. Când el o simți vibrând, sărutul deveni mai apăsător. Mâinile lui îi presară bazinul lipindu-l de penisul în erecție. Provocatoare, ea se mișcă peste el. Bărbatul îi șopti la ureche o porcărie și îi depărta coapsele. O penetră cuprins de o dorință puternică, totală, împlinindu-i o nevoie de care ea nu știuse până acum, dar care exista de mult timp. Plăcerea fu imensă. Tiel trăi sentimentul de realizare, pe care nici măcar munca ei nu i-l putuse oferi.

Se mișcau într-un ritm perfect. Tiel simțea nevoia acută de contopire totală, ca și el de altfel. Atunci când ejaculă, bărbatul o ținu posesiv nemișcată și degetele lui lăsară urme în carnea ei. Ea își îngropă fața în umerii lui și îl mușcă pentru a-și stăpâni strigătul de plăcere.

Trăiră un orgasm plăcut, lent, prelung. Tiel era atât de relaxată, atât de satisfăcută încât avea impresia că devenise o parte din el. Nu mai putea să facă diferența între pielea ei și pielea lui. Nici nu dorea asta. Nu se mișcă nici atunci când el trase cearșaful și pătura peste ei. Adormi adăpostindu-l încă în trupul ei.

*

— Tiel?

— Hmmm.

— A sunat deșteptătorul.

Ea mormăi arțăgoasă și-și strecură mâinile și mai adânc în subsuorile lui fierbinți.

— Trebuie să te trezești. Vine elicopterul și te

ia, mai ții minte? Da, își amintea, dar nu voia să se trezească. Voia să stea exact așa cum stătea acum, cel puțin următorii zece ani. Doar așa ar fi putut să recupereze lipsa de somn din noaptea trecută. Doar așa s-ar fi săturat de el.

— Haide! Sus! Trebuie să arăți bine înainte de a veni șeriful Montez după tine.

Ea se dădu la o parte gemând, căscă îndelung și, apoi, întrebă:

— De unde știi toate astea?

— Mi-a spus el. Așa am aflat unde le pot găsi. Ea îl privi ca prin ceață, iar el spuse: Și-a dat seama că voiam să te văd. Asta ai vrut să știi?

— Da.

— Mi-e prieten. Jucăm pocher din când în când. El îmi cunoaște povestea, știe de ce m-am refugiat în locul ăsta și este în stare să păstreze un secret.

— Chiar și față de FBI.

— A întrebat dacă îmi poate lua el declarația și Calloway a fost de acord. Avea destule pe cap. Doctorul își aruncă picioarele peste marginea patului. Pot să mă duc primul la baie? Termin repede.

— Te rog.

În timp ce se apleca să-și ia chiloții, el o zări întinzându-se leneșă. Mai rămase câteva clipe pe marginea patului mângâindu-i sânii tari.

— Nu prea vreau să pleci cu elicopterul ăla.

— Roagă-mă și poate că n-am să plec.

— Trebuie să pleci.

— Trebuie, spuse ea îmbufnată.

Oftând, el își retrase mâinile.

— Da.

Se ridică și se duse la baie.

— Poate, își șopti Tiel ca pentru sine, o să te conving să vii și tu cu mine.

Tiel scoase un sutien și niște chiloți din valiză și începu să se îmbrace; tocmai era pe punctul de a-și trage pantalonii, când simți privirea Doctorului.

Se întoarse, gata să-i zâmbească și să facă o remarcă despre băieții care trag cu ochiul, dar expresia de furie de pe chipul lui o făcu să renunțe.

Neînțelegând ce se întâmplase, dădu să deschidă gura și să-l întrebe ce anume nu era în ordine, dar el întinse mâna cu reportofonul.

Acesta rămăsese în buzunarul pantalonilor ei, pe care îi lăsase, împreună cu alte haine murdare, pe capacul comodei. El le mișcase din loc și găsisese reportofonul.

Probabil că pe fața ei se citea vinovăția. Cu o mișcare rapidă și sigură, el apăsă pe „play”. Vocea lui răsuna clar în încăpere:

„De exemplu, spitalul a fost închis din cauza proastei reclame. Reclamă proastă inițiată și susținută de oameni ca tine.” La fel de hotărât, el opri caseta și aruncă reportofonul pe pat.

— Ia-l. Privind disprețuitor la lenjeria de pat răvășită, adăugă: Îl meriți.

— Doctore, ascultă-mă...

— Ai obținut ceea ce ai vrut. Un reportaj bun.

Dând-o la o parte, el își ridică jeanșii și îi îmbrăcă cu gesturi nervoase.

— Vrei să încetezi odată cu indignarea asta și să mă ascuți?

El îi arătă cu mâna reportofonul incriminator.

— Am auzit destul. Ai obținut ce-ți doreai? Toate detaliile vieții mele personale? Mă mir chiar că ai rezistat atât. Și n-ai zburat la Dallas ca vântul ca să prelucrezi întreg materialul pe care îl ai despre mine.

Își trase fermoarul de la jeanși și smulse cămașa de pe scaun.

— A, nu, stai puțin. Mai întâi ai vrut să te culci cu mine. După ce cutărică s-a dovedit așa de jigodie, orgoliul tău a avut nevoie de o satisfacție.

Vorbele lui o dureau și reacționează spunându-i:

— Cine a venit aici? Eu nu te-am urmărit. Tu ai venit, îți amintești?

El trase o înjurătură pentru că nu-și găsea o șosetă și încalță cizma pe piciorul gol.

— Și nici nu este vina mea că tu ești demn de un bun reportaj, îi mai strigă ea.

— Dar eu nu vreau să fiu protagonistul nici unui reportaj. Nu am vrut asta niciodată.

— Păcat, Doctore, pentru că ai fi fost excelent în rol. De vreme ce ești foarte cunoscut, nimic nu te împiedică să devii un erou. Azi-noapte ai salvat niște vieți omenești. Crezi cumva că vei trece neobservat? Copiii ăia și părinții lor vor vorbi despre „Doctor”. Ca și ceilalți ostatici. Orice reporter care se respectă ar dori să aibă exclusivitatea. Nici prietenul tău Montez n-o să te poată proteja de publicitate. Oricum apăreai la știri, indiferent de situație. Dar de vreme ce „Doctorul” este sihastrul Bradley Stanwick, vei fi în centrul atenției. Senzaționala știre a zilei.

El făcu semn spre reportofon.

— Dar tu le-ai luat-o înainte, nu? Mai ai vreun reportofon și sub pat? Sperai să înregistrezi și cum fac dragoste?

— Du-te la dracu’.

— Nu poate fi nimic mai rău ca tine.

— Mi-am făcut meseria.

— Și eu care credeam că totul era confidențial. Dar vei folosi „materialul” nu? Ceea ce ți-am mărturisit doar ție? Cel puțin așa credeam.

— Da, o să-l folosesc.

Doctorul o privi mânios timp de câteva secunde,

apoi se îndreptă către ușa. Tiel fugi după el, îl prinse de braț și-l întoarse cu fața spre ea:

— Ar fi cel mai bun lucru pentru tine acum.

El se zbatu pentru a-și elibera brațul.

— Eu nu cred.

— Te-ar putea obliga să te confrunți cu eroarea comisă atunci când ai fugit de lume. Azi... azi-noapte, spuse ea, grăbindu-se să-i transmită ceea ce avea de transmis, înainte ca el să plece, i-ai spus lui Ronnie că nu poate fugi de problemele lui. Că fuga nu era o soluție. Dar tu cum ai procedat? Te-ai mutat aici și ți-ai băgat capul ca struțul în nisipul din Texas, refuzând să recunoști adevărul. Adică faptul că ești un medic talentat, capabil să le oferi pacienților și familiilor acestora o amânare a executării sentinței de condamnare la moarte. Numai Dumnezeu știe ce ai fi putut realiza în viitor. Din cauza mândriei tale și a furiei și a deziluziilor în privința colegilor, ai abandonat totul. Dacă reportajul ăsta te va readuce la actualitate și dacă, cu puțin noroc, vei găsi motive să te întorci la munca ta, atunci zău că nu-mi voi cere scuze.

El îi întoarse spatele și deschise ușa.

— Doctore? strigă ea.

— A venit mașina să te ia, o anunță el pe un ton sec.

Capitolul 17

În biroul lui Tiel era o dezordine mai mare decât de obicei. Primise sute de mesaje, cărți poștale și scrisori de la colegi și telespectatori, care o laudau

pentru felul în care reușise să realizeze reportajul legat de cazul Davison-Dendy. Toți apreciau felul în care se comportase în timpul acelei crize. Și mai avea încă multe scrisori de deschis. Deocamdată zăceau în mare neorânduială.

Nu mai era loc nici pentru buchetele de flori primite în săptămâna ce trecuse, deși Tiel trimisese multe în restul birourilor și în sălile de ședință.

Vern și Gladys îi trimisese o enormă plăcintă cu brânză pe care o comandaseră prin poștă. Cei de la știri mâncaseră pe rupe și nu reușiseră s-o dea gata.

După cum era de așteptat, se afla în centrul atenției și asta nu numai pe plan local. Fusesse interviuată de către reporteri de la departamentele de știri internaționale, inclusiv de cei de la CNN și Bloomberg. Datorită dramatismului poveștii de dragoste, a nașterii în condiții de urgență și a modului în care se încheiase conflictul, reportajul captase interesul telespectatorilor din întreaga lume.

Tiel primise o ofertă de la o companie de comerț cu automobile din zonă, ca să le facă reclamă, dar refuzase. Revistele pentru femei din SUA îi propuseseră să-i publice articole în care să povestească totul despre ea, de la secretul succesului și până la felul în care își decorase casa. Neoficial, era „Femeia Săptămânii”.

În ciuda succesului ei, nu se simțise niciodată mai mândră ca acum.

Încerca să facă puțină ordine pe biroul ei, când intră Gully.

— Bună, fetițo!

— Am dus restul de plăcintă cu brânză la cafeneaua noastră, zise ea.

— Eu am mâncat ultima bucată.

— Arterele tale n-or să mă ierte niciodată.

— Am reușit să-ți spun ce treabă minunată ai făcut?

— Întotdeauna îmi face plăcere să aud asta.

— Grozavă treabă.

— Mulțumesc. Dar sunt epuizată.

— Se vede. Arăți groaznic.

Tiel îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Nu spun decât ceea ce văd.

— Mama ta nu te-a învățat că uneori nu e frumos să spui anumite lucruri?

— Ce e cu tine?

— Ți-am spus, sunt...

— Nu ești doar obosită. Știu cum e când te simți obosit, însă tu nu ești numai obosită. Ar trebui să strălucești ca un pom de Crăciun, dar ți-ai pierdut pofta de viață. Să fie din cauza Lindei Harper? Ești supărată că a profitat de tine și ți-a furat puțin din prăjitură?

— Nu.

Tiel deschise liniștită un plic și citi cuvintele de felicitare „Îmi plac reportajele tale de la TV. Ești modelul meu de viață. Aș vrea să fiu ca tine când o să cresc mare. Și îmi place și coafura ta.”

Gully spuse:

— Nu-mi vine să cred că nu l-ai recunoscut pe doctorul Bradley Stanwick când l-ai văzut în magazin.

— Hmmm.

Gully continua să vorbească, deși Tiel nu-i dădea atenție.

— Hai s-o luăm altfel, continuă el. Nu te cred că nu l-ai recunoscut pe Bradley Stanwick.

Schimbarea tonului lui Gully era evidentă și nu avea cum să se eschiveze de la răspuns. Puse pe birou bilețelul de la fata care se identificase cu numele de Kimberly și era în clasa a cincea și se roti încet cu

scaunul ca să-l înfrunte pe Gully.

El o privi îndelung în ochi, iar ea îi susținu privirea fără să clipească.

În cele din urmă, el își frecă obrazul; pielea uscată i se întindea ca o mască de cauciuc de Halloween.

— Presupun că ai avut motivele tale să-i ascunzi identitatea.

El m-a rugat.

— Aha.

Își lovi apoi fruntea cu palma.

— Bineînțeles! Ce tâmpit pot fi! Personajul principal al reportajului ți-a spus. „Nu vreau apar la televizor” și, în consecință, tu ai omis un element important din reportaj.

— Dar n-a avut nicio influență asupra departamentului de știri, Gully.

Nervoasă, Tiel se ridică și începu să-și strângă lucrurile și să le pună în geantă, cu intenția să plece.

— Linda s-a ocupat de personaj. Așa că nu văd de ce te văicărești.

— M-am văicărit? M-ai auzit tu pe mine că mă plâng.

— Așa mi s-a părut.

— Sunt doar curios să aflu din ce motiv cel mai bun reporter al meu m-a tras în piept.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, m-ai tras în piept! Și încă bine de tot! Vreau să știu de ce.

Tiel se întoarse, îl privi și rosti enervată:

— Pentru că... Se opri, își îndreptă spatele, inspiră adânc și își termină ideea pe un ton mai blând: ... s-ar fi complicat lucrurile.

— S-ar fi complicat...

— S-ar fi complicat.

Tiel îl ocoli pe Gully, își luă jacheta din cuier și o îmbrăcă, evitând privirea plină de curiozitate a șefului ei.

— A fost ca în cazul lui Gât Lung, continuă ea.

— Ba nu a fost deloc ca în cazul lui Gât Lung, care era un informator. Bradley Stanwick a jucat un rol important în toată povestea asta, a fost personajul principal.

— Există o deosebire, dar o s-o discutăm altădată, nu acum când sunt gata de-a pleca în concediu.

— Așadar pleci?

Gully o urmă îndeaproape după ce ea ieși din birou și se îndreptă spre ieșirea din spate.

— Acum am nevoie de odihnă mai mult ca oricând. Mi-ai aprobat cererea în urmă cu câteva zile.

— E adevărat, spuse el pus pe ceartă. Dar m-am răzgândit. Știi la ce m-am gândit? M-am gândit să faci un show-pilot pentru *Nine Live*. Și doctorul ăsta de cancer, în stil cow-boy, ar putea fi primul tău invitat. Pregătește o emisiune în care el să vorbească despre ancheta în cazul morții nevesti-sii. Să spună ce părere are despre eutanasiu. Dacă el a ajutat-o să moară.

— A avut motivele lui s-o facă, dar n-a făcut-o.

— Vezi? Avem deja un dialog interesant. Și am putea continua cu rolul pe care l-a jucat în conflictul din magazin. Ar fi grozav! Le-am putea arăta show-ul ăsta celor de sus. Poate că o să-l difuzeze ca un reportaj special într-o seară, după știri. Ar fi biletul tău de intrare la *Nine Live*.

— Nu te precipita, Gully.

Tiel împinse ușa grea ce dădea spre parcare. Pavajul era fierbinte ca un grătar încins.

— De ce, Tiel? Gully mergea în spatele ei. Nu asta ți-ai dorit? Pentru asta ai muncit atât. I l-ar putea

da Lindei, mai ales dacă vor afla că tu ai știut tot timpul cine e Stanwick. Amână-ți concediul până îți rezolvi situația.

— Și după aceea n-o să mai pot pleca din cauza pregătirilor. Scutură din cap: Nu, Gully. Plec în concediu.

— Nu te înțeleg. Este vorba de sindromul premenstrual sau ce?

Tiel zâmbi, refuzând oferta.

— M-am săturat de atâta muncă, Gully. Am obosit să mă tot lupt pentru un post. Șefii știu ce pot și de ce popularitate mă bucur și care acum este mai mare ca niciodată. Au auzit despre munca mea, despre cotele de popularitate și despre toate premiile. În mod normal, toate astea ar trebui să-i convingă că eu sunt cea mai bună în acest post.

Tiel deschise portiera și își aruncă geanta înăuntru.

— Agentul meu o să țină legătura cu ei, cât timp sunt plecată. Va pune în contractul meu și postul de la *Nine Live*. Dacă nu mi-l dau, nu-mi reînnoiesc contractul cu ei. Am primit deja zeci de oferte tentante în ultima săptămână.

Se aplecă înainte și îl sărută pe obrazul căzut de uimire.

— Te iubesc, Gully. Îmi iubesc munca. Dar nu e decât o muncă; nu mai reprezintă în totalitate viața mea.

Se opri o dată în drumul de ieșire din oraș, lângă un tomberon din spatele unui supermarket, și aruncă reportofonul și caseta video primită de la Vern și Gladys.

Tiel înjură undița pe care o ținea în mână de pomană.

— La dracu'!

— Nu mușcă?

Vocea din spatele ei o făcu să tresară speriată și simțea că i se înmoaie genunchii când îl văzu. Stătea rezemat lejer de un copac și o privea. Trupul lui suplu și înfățișarea de cow-boy se potriveau perfect cu peisajul.

— Nu-mi închipuiam că te pricepi și la pescuit, spuse el.

Bătuse atâta drum ca să-i vorbească despre pescuit?

— Bineînțeles că știu. Trase afară undița și se încruntă. Treaba asta se face când ai vreun pârau limpede de munte, în spatele casei de vacanță... Doctore, ce faci aici? Ai vești bune despre Ronnie, nu?

Ronnie Davison își revenise. Exista posibilitatea să se întoarcă acasă în câteva zile.

— Foarte bune. Și despre Sabra. Este din nou la Forth Worth. Am vorbit cu ea aseară la telefon. Ea și mama ei vor primi dreptul de tutelă asupra lui Katherine. Ronnie va putea s-o viziteze când dorește, dar au hotărât să amâne căsătoria pentru vreo doi ani. Indiferent de problemele lui judiciare, au căzut de acord să mai aștepte, ca să vadă dacă relația lor o să reziste timpului.

— Copii deștepți. Dacă o să fie bine, o să se căsătorească.

— Așa gândesc și ei.

— Dendy poate fi mulțumit că nu l-au acuzat de omor.

— Da, dar l-au văzut foarte mulți că a încercat să-l omoare. Sper să i se facă multe zile negre pentru această tentativă de omucidere.

— Și eu sper la fel. A pus în pericol mai multe vieți.

Cei doi nu mai scoaseră o vorbă. Tăcerea era întreruptă doar de ciripitul păsărelelor și de susurul monoton și plăcut al pâ râului. Când tensiunea ajunsese la apogeu, Tiel vorbi din nou:

— Și, ce faci aici?

— Am primit o plăcintă cu brânză de la Vern și Gladys.

— Și eu.

— Enormă.

— De neimaginat.

Simțindu-se caraghioasă așa cum stătea, cu undița ridicată, o puse la picioare. Regretă imediat gestul; acum nu mai știa ce să facă cu mâinile, care i se păreau cumplit de grele. Și le strecură în buzunarele de la spate, cu palmele în afară.

— E frumos aici, nu?

— Da, desigur.

— Când ai venit?

— Acum o oră.

— Aha.

Apoi, repetă întrebarea:

— Doctore, ce faci?

— Am venit să-ți mulțumesc.

Tiel coborî capul și-și privi picioarele. Tenișii intraseră adânc în noroi.

— Nu e nevoie. Să-mi mulțumești, vreau să spun. N-am fost în stare să mă folosesc de înregistrare. Am avut și o casetă video. De la Gladys. Calitatea casetei nu era extraordinară, dar nimeni nu mai avea una la fel.

Tiel inspiră adânc, privi spre el, apoi în jos.

— Dar erai și tu pe casetă. Puteai fi recunoscut și n-am vrut să profit de tine după... după tot ce s-a

întâmplat la motel Atunci totul a devenit ceva personal. Nu puteam să profit de tine, fără să profit și de mine însămi. Așa că le-am aruncat. Nimeni nu le-a văzut și nu le-a auzit.

— Hmmm. Știi, nu pentru asta doream să-ți mulțumesc.

Ea ridică fruntea.

— Da?

— Am văzut reportajele tale despre ceea ce s-a întâmplat în magazin; au fost extraordinare, vorbesc serios. Jurnalism TV de înaltă clasă. Ai meritat tot ce ai primit. Și îți mulțumesc și pentru faptul că nu ai făcut publice discuțiile noastre. Ai avut dreptate în legătură cu expunerea mea. Oricum se întâmpla, cu tine sau fără tine. Acum am înțeles asta.

Pentru prima dată în viața ei, Tiel nu știa ce să spună.

— Am venit să-ți mulțumesc pentru că m-ai făcut să-mi analizez viața. Să mă gândesc la cât de mult m-am irosit. După ce a murit Shari și după toate evenimentele care au urmat, am simțit nevoie de singurătate ca să reflectez, să-mi pun ideile în ordine. Asta a durat... să zicem șase luni. În rest am făcut exact ce-ai spus tu, m-am ascuns. M-am autopedepsit. Am fost un laș.

Tensiunea pe care o simțea se transformă în emoție. Ar fi vrut să se apropie de el, să-l îmbrățișeze, însă dorea să afle și ce mai avea el de spus.

— Mă întorc la vechea mea muncă. În ultima săptămână, am fost la Dallas și am vorbit cu câțiva medici și cercetători, nou-veniți, care împărtășesc ideea de a aborda lupta împotriva cancerului. Mulți au obosit să tot vorbească prin comitete și să obțină o aprobare pentru un nou tratament, în vreme ce pacientul este în suferință și celelalte soluții sunt

epuizate. Vrem să scoatem medicamentele din mâinile avocaților și birocraților și să le redăm medicilor. Am format un grup, ne-am reunit forțele și cunoștințele. O privi mirat. Plângi?

— Mi-a intrat soarele în ochi.

— Da? Ei, bine, de asta am venit să-ți mulțumesc.

Tiel își șterse lacrimile cât putu de repede.

— Nu trebuia să faci atâta drum. Puteai să-mi transmiți un mesaj prin e-mail sau să-mi dai un telefon.

— Și ăsta ar fi fost un gest de lașitate. Doream să-ți spun toate astea personal.

— Cum ai aflat unde sunt?

— Am vorbit cu Gully, care mi-a cerut să-ți transmit un mesaj, care sună cam așa: „Spune-i că m-am lămurit. Tocmai mi-am dat seama de ce s-ar fi complicat lucrurile” Înțelegei ceva din asta?

— Da, zise Tiel zâmbind.

— Vrei să-mi explici și mie?

— Poate mai târziu. Dacă mai stai pe aici.

— Dacă nu te deranjează.

— Cred că pot să te suport.

Doctorul zâmbi o clipă, apoi expresia feței deveni serioasă.

— Amândoi suntem dedicați profesiei noastre.

— Ceea ce ne-a apropiat.

— Dar nu va fi ușor.

— Nimic din ceea ce e important nu este ușor.

— Nu știm cum va fi.

— Dar știm unde dorim să ajungem. Și mai știm că n-o să ajungem nicăieri dacă nu încercăm.

— Mi-am iubit soția, Tiel și iubirea te face să suferi.

— Durerea este mai mare atunci când nu ești iubit. Poate o să găsim modalitatea să ne iubim fără să

ne rănim.

— Dumnezeuule, aş vrea să te ating.

— Doctore, murmură ea. Apoi râse: Bradley? Brad? Cum să-ţi spun.

— Cred că ar fi de ajuns dacă mi-ai spune: „Vino aici”.

Sfârşit